

РОБЪРТ КРЕЙС

АНГЕЛИ НА РАЗРУШЕНИЕТО

Превод от английски: Марин Загорчев, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Код три — сигнал за открито взривно устройство
Отряд за обезвреждане на взривни устройства
Силвърлейк, Калифорния

Чарли Риджо огледа кашона до контейнера за смет. Отстрани имаше етикет на „Джолигрийн джаянт“, отгоре се показваше намачкан плик от амбалажна хартия. Надписът на кашона гласеше: „Зелен грах“. Нито Риджо, нито някой от другите двама полицаи проявяваше желание да напусне укритието си зад ъгъла на Сънсет булевард; кашонът се виждаше достатъчно добре и от мястото, където се намираха.

— От колко време е тук?

Полицай Руис погледна часовника си:

— Получихме сигнала преди около два часа. Оттогава не сме мърдали.

— Някой да е забелязал кой го е донесъл?

— О, не, друже. Никой.

Другият полицай, чернокож на име Мейсън, кимна:

— Руис го забеляза пръв. Отиде и погледна в плика. Откачен филипинец!

— Кажете тогава какво видяхте.

— Казах на сержанта ти.

— Кажете на мен. Аз съм нещастникът, който ще се занимава с проклетото устройство.

Руис обясни, че видял две поцинковани тръби, запушени от двата края и прикрепени една за друга. Тръбите били увити във вестник, така че се забелязвали само краищата им.

Риджо се замисли. Намираха се в търговската част на Сънсет булевард в Силвърлейк. От няколко месеца в района се наблюдаваше активизиране на уличните банди. Престъпниците крадяха метални

тръби от строежите и ги пълнеха с барут от фойерверки или от главичките на кибритени клечки. Риджо не знаеше дали в кашона има истинско взривно устройство, но смяташе да го провери според правилата, както при всички сигнали за бомби. В повечето случаи съмнителният предмет се оказва празен флакон от дезодорант, плик с учебниците на някой разсеян ученик или, както беше последния път, килограм марихуана, увита в памперс. Само при едно от сто обаждания специалистите попадат на самоцелно взривно устройство.

— Чу ли тиктакане или нещо подобно?

— Не.

— Миришеше ли на изгоряло?

— Не.

— Отвори ли плика, за да видиш какво има вътре?

— Боже, опази!

— Мести ли кашона?

Руис се усмихна, сякаш насреща му стои пълен идиот:

— Човече, като видях тръбите, направо напълних гащите. Единственото, което съм мърдал, са краката ми!

Мейсън се ухили.

Риджо се върна при колата си. Членовете на Отряда за обезвреждане на взривни устройства се придвижваха с тъмносини микробуси „Шевролет Събърбан“ със светла ивица отстрани, снабдени с всичко необходимо, освен работи. Роботите се взимаха със специално разрешение, а Риджо нямаше никакво намерение да иска такова. Скапаният робот щеше да се клатушка из дупките по тротоара като пиян.

Риджо откри началника си, Бък Дагет, който тъкмо разпореждаше да се организира евакуацията на всички в радиус от сто метра около кашона. Пожарната и Бърза помощ също бяха извикани. Сънсет булевард бе затворен, движението — отклонено. Все пак бомбата можеше да се окаже истинска.

— Бък, готов съм да се заема с това чудо.

— Искам те с костюм!

— Много е горещо. За начало ще си сложа само гръдния протектор. После, ако се наложи да обезвреждам детонатор, ще облека и предпазния костюм.

Първо щеше да огледа кашона с преносим рентгенов апарат. Ако вътре имаше бомба, двамата с Дагет щяха или да обезвредят устройството, или да го взривят на място.

— Навличай костюма, Чарлс. Имам предчувствие.

— Винаги имаш предчувствие.

— Освен това имам и сержантски нашивки. Слагай костюма!

Бронираният костюм тежи почти четирийсет килограма. Изработен е от кевларови плочки и тежко покритие от изкуствени влакна „Номекс“. Покрива цялото тяло на сапъора, с изключение на ръцете. В тази професия чувствителността на пръстите е от изключително значение.

След като се намъкна в защитния костюм, Риджо взе портативния рентгенов апарат и се затътри към кашона. В това облекло се чувстваше като увит в мокри юргани, само дето му бе по-горещо. След три минути в очите му вече се стичаха струйки пот. Като че за да го затруднят още повече, зад него се влачеха осигурителен ремък и телеграфен кабел за свързка с Дагет. Трета жица свързваше рентгеновия апарат с компютъра на оперативния автомобил. Чувстваше се като впрегатен кон.

Гласът на Дагет изгърмя в слушалките:

— Как е?

— Пържа се в собствен сос благодарение на теб.

За Риджо това беше най-омразният момент от работата: да вървиш към съмнителния предмет, преди да си разбрал какво представлява. Всеки път си мислеше едно и също — че непознатият обект е разумно живо същество. Като заспал питбул. Ако внимаваш да не го събудиш, всичко ще е наред. Ако обаче го стреснеш, свирепият пес ще те разкъса на парчета.

С осемдесет и две бавни крачки Риджо се приближи до кашона.

Нищо особено, освен че единият му ъгъл бе мокър, явно „маркиран“ от някое куче. Намачканият хартиен плик беше отворен. Без да го докосва, Риджо погледна вътре. Да се наведе, му струваше огромно усилие, а когато го направи, по стъклото на шлема му закапа пот като дъждовни капки.

Той видя двете тръби, които му бе описал Руис. Бяха около пет сантиметра в диаметър, запушени и закрепени една за друга. Нищо друго не се виждаше.

— На какво прилича? — попита Дагет.

— На две тръби. Чакай. Сега ще разгледаме по-подробно.

Риджо постави рентгеновия апарат на земята, насочи го в основата на кашона и го включи. Устройството на уреда бе подобно на онези, с които се преглежда ръчният багаж по летищата. Съдържанието на изследвания предмет се показва на екран на самия апарат и на компютъра в автомобила.

Чарли Риджо се усмихна:

— Мамка му. Това е, Бък. Имаме си бомба.

— Виждам.

На екрана двете тръби се виждаха като тъмни сенки, между тях имаше нещо, подобно на намотана жица. Не се забелязваше часовников механизъм или някакъв по-сложен детонатор, което наведе Риджо на мисълта, че устройството е замислено от някой не много находчив квартален бандит. Просто изобретение, нескопосано изпълнение и не много трудно обезвреждане.

— Фасулска работа, Бък. Устройството явно е от типа „хвърляй-и-бягай“.

— Внимавай. Може да има детонатор, който да се активира при преместване.

— За бога, Бък, нямам намерение да го пипам. За толкова ли глупав ме смяташ?

— Не се пали. Снимай го и идвай да решим какво ще правим.

По правило устройството се снима под различни ъгли. Така се получава пълна картина за бомбата.

Чарли Риджо започна да обикаля и да насочва апарата под различни ъгли към кашона. Вече не се страхуваше, защото знаеше с какво си има работа. За шест години като сапърор беше огледал четирийсет и осем подозрителни предмета. Само девет се бяха оказали истински взривни устройства. Нито едно не бе избухнало само.

— Какво се умълча, Чарли? Добре ли си?

— Почти съм готов. Хей, знаеш ли какво? Дойде ми страхотна идея.

— Боже, опази! Да не ти стане нещо, мисленето е опасно.

— Няма страшно, само чуй. Нали се сещаш за всички боклуци, които се рекламират? Можем да натрупаме пари. Ще продаваме тези

проклети костюми на хора с наднормено тегло. Загриваш ли? Само се обличаш и започваш да отслабваш.

— По-добре се съсредоточи върху бомбата, Риджо. Да не си вдигнал температура?

— Нищо ми няма.

Всъщност от жегата му се виеше свят, но искаше да направи хубави снимки. Обиколи кашона, снима отпред, отстрани и откъм ръбовете, накрая насочи рентгеновия апарат отгоре. Тогава видя нещо, което не бе забелязал отстрани.

— Бък? Мисля, че открих нещо!

— Какво?

— Това е поглед отгоре. Виж.

От едната тръба към намотания кабел се проточваше тънка като косъм жичка. Тя не беше свързана с останалите. За момент това озадачи Риджо, но изведнъж му хрумна нещо: може би намотаният кабел бе сложен само за да скрие тази жичка.

Внезапно го обхвана страх, стомахът му се сви. Опита да се обади на Бък Дагет, но от устата му не излезе звук.

„О, Господи!“

Бомбата се взриви със скорост на ударната вълна девет километра в секунда, двайсет и два пъти повече от началната скорост на деветмилиметров куршум. Блесна ослепителна светлина, въздухът се нажежи до температура, достатъчна да стопи стомана. Налягането се увеличи от нормалните 1,2 килограма на квадратен сантиметър до 180. Металните тръби се пръснаха на парчета, които пробиха кевларовата материя на защитния костюм като свръхбързи куршуми.

Свръхналягането раздроби гърдния кош на полица, спуска черния дроб, далака и белите дробове и откъсна незащитените му ръце от китките. Чарли Риджо бе хвърлен на пет метра във въздуха и отхвърча на дванайсет метра встрани.

Дори в епицентъра на взрива Риджо можеше да оцелее, ако бомбата наистина бе самоделно взривно устройство, сглобено с подръчни материали в някой гараж.

Случаят обаче не беше такъв.

Около него като кървав дъжд се посипаха парченца асфалт и стомана.

Чарли Риджо вече не можеше да ги види.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

— Разкажи ми за палеца. По телефона ми каза някои неща, но сега искам да чуя цялата история.

Старки дръпна силно — цигарата ѝ намаля с един сантиметър, — после изтръска пепелта на пода, без да обръща внимание на пепелника. Правеше го винаги когато бе нервна, тоест при всяко посещение.

— Моля те, Каръл, има пепелник.

— Не го уцелих.

— Изобщо не си имала намерение да го използваш.

Детектив втора степен Каръл Старки дръпна отново от цигарата си, след това я смачка. При първите ѝ посещения при Дана Уилямс психоложката не ѝ позволяваше да пуши. Това бе преди три години, оттогава смени четирима психотерапевти. Междувременно Дана пропуши отново. Понякога запалваха едновременно и проклетият кабинет се опушваше като лисича дупка.

Старки вдигна рамене:

— Май наистина нямах намерение да го използвам. Просто съм се вкиснала. Три години минаха, а пак съм там, откъдето започнах.

— При мен.

— Да. Сякаш три години не ми стигнаха да се отърся от тази гадост.

— Добре, разкажи ми сега какво се случи, Каръл. Разкажи ми за палеца на момиченцето.

Старки запали нова цигара и се замисли. Бе успяла да ги намали до три пакета на ден. Предполагаше се, че от това трябва да се чувства по-добре, но не беше така.

— Беше Четвърти юли. Един идиот от Венис решил да прави фойерверки и да ги раздава на съседите. В крайна сметка едно момиченце си загубило палеца и показалеца на дясната ръка, така че от спешното отделение се обадиха на нас.

— На кои „нас“?

— На мен и партньорката ми, Бет Марцик.

— Друга жена?

— Да. Единствените жени в Криминалния отдел.

— Продължавай.

— Докато стигнем до болницата, семейството си беше тръгнало, така че отидохме у тях. Бащата плачеше, разказа как намерили показалеца, но палеца го нямало. После ни показа самоделните бомбички. Бяха големи, имала е късмет, че не са ѝ откъснали ръката от китката.

— Той ли ги е правил?

— Не, някакъв съсед, но бащата на момиченцето не искаше да ни каже кой. Твърдеше, че човекът нямал лоши намерения. Аз му разправам: „Дъщеря ви остана инвалид, господине, други деца също са застрашени, за бога“ — оня не вдява. После разпитвам майката, но той ѝ виква нещо на испански и тя също отказва да говори.

— Защо не са искали да говорят според теб?

— Защото са тъпи копелета, затова.

Това бе — най-общо — схващането за света на Каръл Старки, детектив втори ранг в Криминалния отдел на лосанджелиското полицейско управление. Дана записа това наблюдение в бележника си — действие, което никога не се бе нравило на Старки. Бележките бяха материални свидетелства за вътрешния ѝ свят, караха я да се чувства несигурна, защото гледаше на тях като на веществени доказателства.

Тя дръпна отново от цигарата си, вдигна рамене и продължи:

— Бомбичките бяха петнайсет сантиметра дълги. Наричаме ги „мексикански динамит“. Отвсякъде се чуват гърмежи, сякаш си на бойно поле. И така, с Марцик решаваме да започнем проверка по къщите. Всички съседни обаче ни посрещат по същия начин като бащата на момиченцето — мълчат като риби. На мен започва да ми кипва. С Марцик се връщаме при колата, случайно поглеждам пред краката си и... ето го палеца! Просто реших да погледна надолу и го видях, малко, хубаво пръстче! Вдигнах го и го занесох на семейството на момиченцето.

— По телефона ми каза, че си опитала да накараш бащата да го изяде.

— Хванах го за яката и му напъхах палеца в устата. Така направих!

Дана се завъртя на креслото си, личеше, че ѝ е станало неловко. Старки не можеше да я обвинява.

— Нищо чудно, че са подали жалба — заключи психоложката.

Старки смачка цигарата.

— Семейството не подаде жалба.

— Защо тогава...

— Марцик. Предполагам, че съм я уплашила. Говорила с лейтенанта и Келсо заплаши да ме изпрати в Банката на преглед.

Бихейвиористичният отдел на лосанджелиската полиция се помещава в сградата на Далекотоизточната банка на Бродуей в Китайския квартал. Повечето полицаи изпитват панически страх да не ги „изпратят в Банката“, като с право се тревожат, че така се поставя под въпрос психическата им уравновесеност, а заедно с това и по-нататъшното им израстване в кариерата. Имат и съответен израз: „Да си надвишиш служебния кредит.“

— Ако ме пратят в Банката, никога няма да ме върнат в отряда на сапъорите.

— А ти през цялото време все за там се натискаш.

— Откакто съм излязла от болницата, само това искам.

Старки се изправи нервно и запали нова цигара. Дана я огледа внимателно, което също никак не харесваше на полицайката. Чувстваше се, сякаш я дебнат, сякаш Дана само я чака да направи или каже нещо, което да запише в бележника си. Това е нормален подход при разпитите, самата Старки го бе използвала неведнъж. Когато мълчиш дълго време, хората се чувстват задължени да продължат разговора.

— Работата е единственото, което ми остава, по дяволите!

Веднага съжали за плачливата нотка в гласа си. Дана отново записа нещо в бележника, което още повече притесни Старки.

— Казала си на лейтенант Келсо, че сама ще се оправяш.

— О, за бога! На колене му паднах — само и само да ме остави на мира! Знам, че имам проблем, Дана, но ще се справя с него, без да навреда на кариерата си.

— Заради палеца ли?

Старки погледна Дана Уилямс безизразно, както когато разговаряше със служителите от „Вътрешно разследване“.

— Защото вече изпадам зад борда — изговори.

Дана въздъхна, погледът ѝ се смекчи и това още повече вбеси Старки, защото мразеше да се чувства слаба и уязвима. Всъщност никога не ѝ се беше удавало да се прави на уязвима.

— Каръл, ако си мислиш, че мога да те „поправя“ за един ден, лъжеш се. Психотерапията не е като да гипсираш счупен крак. Нужно е време.

— Минаха три години. Досега трябваше да се оправя.

— Тук няма „трябва“, Каръл. Помисли какво ти се е случило. Помисли как си оцеляла.

— Стига ми толкова „мислене“. От три години само мисля!

Остра болка запулсира в слепоочията ѝ.

— Как смяташ, защо смени толкова психотерапевти, Каръл?

— Не знам — излъга Старки.

— Пиеш ли още?

— От повече от година не съм близвала алкохол.

— Как си със съня?

— Дремвам два часа, после не мога да мигна.

— Заради кошмарите ли?

Каръл почувства, че я побиват тръпки.

— Не.

— Имаш ли внезапни пристъпи на страх?

Старки тъкмо се чудеше как да отговори на този въпрос, когато пейджърът, закачен на деколтето ѝ, завибрира. Погледна екранчето: номерът беше на мобилния телефон на Келсо, следван от код 911, който детективите от Криминалния отдел използваха при спешни обаждания.

— Мамка му, Дана, търсят ме.

— Да те оставя ли сама?

— Не, не. Аз ще изляза.

Взе чантичката си и мина в чакалнята. На дивана седеше жена на средна възраст, Каръл я погледна за миг в очите, после извърна глава.

— Извинете.

Жената кимна, без да вдига поглед.

Старки извади клетъчния телефон от чантата си и набра номера на Келсо. Той вдигна, по шума личеше, че е в колата си.

— Аз съм, лейтенант. Какво има?

— Къде си?

— Търся си обувки.

— Не питам какво правиш, Старки, а къде се намираш!

Хвана я яд. Защо изобщо ѝ пукаше какво ще си помисли?

— В западната част на града.

— Добре. Имаше сигнал за бомба, отивам натам. Каръл, загубихме Чарли Риджо. Загинал е на местопроизшествието.

Пръстите на Старки се вледениха. Кожата на лицето ѝ се изпъна. Това явление се нарича „изтегляне към вътрешността“. Естествена реакция, при която организъмът изтегля кръвта от периферните кръвоносни съдове, за да намали евентуално кръвотечение. Реакция, наследена от по-ранни етапи в еволюцията, когато предците ни често са се срещали със същества с големи зъби и нокти. В света на Старки тази опасност все още бе реална.

— Старки?

Тя се извърна и понижи глас, за да не я слуша жената:

— Съжалявам, лейтенант. Бомба ли? Някое устройство ли е избухнало?

— Още не знам подробности, но си права, имало е взрив.

По челото ѝ изби пот, стомахът ѝ се сви. Самоволни експлозии има рядко. Още по-рядко е някой сапър да загине по време на работа, За последен път се бе случило преди три години.

— Така или иначе, скоро ще разберем. Мога да натоваря някой друг с разследването...

— Аз съм на ред, лейтенант. Случаят е мой.

— Добре. Само предлагам.

Той ѝ каза адреса и затвори. Жената я наблюдаваше, сякаш бе усетила болката ѝ. Старки се погледна в огледалото на чакалнята — беше силно пребледняла. Дишаше тежко.

Прибра телефона и се върна при Дана.

— Имаме повикване, трябва да вървя. А, още нещо, не искам да ми удържаш от здравната осигуровка, става ли? Ще ти платя с чек, както и преди.

— Никой няма достъп до здравната ти книжка, Каръл. Не и без специално разрешение. Няма смисъл да харчиш от джоба си.

— Предпочитам така.

Докато Старки пишеше чека, Дана запита:

— Не чухме цялата история. Хванахте ли човека, който е правил бомбичките?

— Майката на момиченцето ни заведе в един гараж на две преки от тях. Хванахме го с четиристотин килограма бездимен барут. Четиристотин килограма, и навсякъде миришеше на бензин! И знаеш ли с какво си изкарваше прехраната този тип? Беше градинар. Ако това чудо се беше взривило, сигурно щеше да отнесе целия проклет квартал!

— Мили Боже!

Старки ѝ подаде чека и тръгна към вратата. Спря с ръка на дръжката:

— Има нещо, което не разбирам у този човек. Може би ти ще ми обясниш.

— Какво?

— Арестувахме го и той ни каза, че фойерверките са смисълът на живота му. Знаеш ли по какво си личеше, че наистина е така? На лявата си ръка имаше само три пръста, а на дясната — два. Изгубил ги един по един.

Дана пребледня.

— Арестувала съм десетки такива хора. Наричаме ги хронични случаи. Защо го правят, Дана? Какво мислиш за такива хора, които не могат да се откажат от бомбите?

Сега Дана запали цигара. Избълва облак дим и втренчила поглед в Старки, отговори:

— Мисля, че искат да сложат край на живота си.

Старки кимна:

— Ще ти се обадя да се уговорим за следващия сеанс. Благодаря ти.

Мина с наведена глава покрай жената в чакалнята и слезе при колата си. Седна зад волана, но не запали двигателя. Вместо това отвори куфарчето си и извади малка сребриста бутилка джин. Отпи голяма глътка, после отвори вратата и изплю течността на земята.

След това прибра бутилката и лапна едно хапче тагамет.

Каръл Старки опита да се успокои, после запали двигателя и потегли през града към място като онова, на което бе загубила живота си.

Над местопроизшествието, като лешояди над прегазено на шосето животно, кръжаха хеликоптери. Старки ги забеляза точно когато задръстването я принуди да спре на около километър от мястото на инцидента. Включи сигналната лампа, за да си пробие път до един паркинг, където остави колата. Измина останалото разстояние пеша.

Имаше десетина патрулни коли, два микробуса „Събърбан“ на Отряда за обезвреждане на взривни устройства и тълпа репортери. Келсо стоеше до предния оперативен автомобил заедно с шефа на сапъорите Дик Лийтън и трима от дежурните техници. Лейтенантът беше нисък мъж с увиснали мустаци, носеше карирано спортно яке. Кимна на Старки, но тя се направи, че не го забелязва.

Трупът на Риджо лежеше свит в средата на паркинга, между сградите и предната кола. Съдебният лекар, облегнат на микробуса си, изчакваше криминологът от управлението, Джон Чен, да свърши огледа на трупа. Старки не познаваше съдебния лекар, защото никога не бе присъствала на място на убийство, но познаваше Чен.

Тя показа служебната си карта на полицаите, които охраняваха местопроизшествието.

— Човекът е станал на кайма — възкликна един младок, когото не беше виждала. — На твоето място не бих отишъл.

— Така ли?

— Само по задължение.

Да се пуши на местопрестъпление, е в разрез с политиката на лосанджелиското полицейско управление, но преди да прекоси паркинга и да стигне до трупа на Чарли Риджо, Старки запали. Познаваше го от времето, когато работеше в отряда, и очакваше, че трудно ще понесе гледката. Наистина беше така.

Хората от Бърза помощ бяха смъкнали шлема и гръдния протектор на Риджо при опитите си да го съживят. Метални осколци бяха минали през защитния костюм и се бяха забиили в плътта му, оставяйки кървави белези по гърдите и корема му, които изглеждаха синкави на яркото следобедно слънце. На лицето му имаше само една рана, точно под лявото око. Старки погледна шлема, предпазното стъкло беше строшено. Материята, от която е направено, се казва лексан и би трябвало да спре куршум от карабина. Когато върна погледа си върху тялото, Старки си даде сметка, че ръцете от китките

надолу липсват. Лапна един тагамет и се извърна, за да не гледа повече.

— Здравей, Джон. Какво откри?

— Здравей, Старки. Ти ли водиш разследването?

— Да. Келсо каза, че и Бък Дагет бил тук. Не го виждам.

— Закараха го в болницата. Нищо му няма, но беше доста травмиран. Лийтън настоя да го прегледат.

— Добре. Какво ти каза? Нещо интересно?

— Устройството е било до онзи контейнер. Риджо го оглеждал с рентгеновия апарат, когато избухнало.

Той кимна към едно голямо парче от апарата, което бе отхвъркнало на средата на улицата. Старки отново погледна контейнера — рентгеновият апарат бе излетял на около четирийсет метра. Самият Риджо лежеше почти на трийсет метра.

— Да не би Дагет или санитарите да са го изместили?

Сапърорите се обучават, че при всеки взрив може да има и второ устройство. Старки реши, че може по тази причина Дагет да е изтеглил Риджо на безопасно разстояние от контейнера.

— Питай Дагет — отвърна Чен, — но мисля, че тук си е паднал.

— Господи! Това са сигурно трийсетина метра от мястото на експлозията.

— Бък каза, че бил адски взрив.

Старки отново се опита да прецени разстоянието, после заоглежда предпазния костюм. Бронираното облекло изглеждаше като простреляно в упор от двайсетина пушки едновременно. Беше виждала такива поражения при експлозии на „мръсни“ бомби с много запалително вещество и осколки, но тази бе пробила дванайсет слоя защитна материя и бе хвърлила човек на трийсет метра! Чен извади едно херметично запечатано найлоново пликче от чантата си и ѝ го показа. Вътре имаше почерняло метално парче с големината на пощенска марка.

— Това също е интересно. Парче от метална тръба, беше се забило в костюма.

Старки го огледа по-отблизо. По метала личеше крива драскотина.

— Какво е това? Буквата С?

Чен вдигна рамене:

— Или някакъв символ. Спомни си бомбата, която намериха миналата година в Сан Диего, онази, по която бяха изрисувани полови органи.

Старки се направи, че не го е чула. Чен обичаше да говори. Ако се впуснеха в обсъждане на въпросната бомба, никога нямаше да си свършат работата.

— Джон, ще ми направиш ли една услуга? Да обработиш някои от уликите още тази нощ.

Чен се намръщи:

— И без това тук ще се задържа до късно, Каръл. Трябва да огледам контейнера, после уликите, които ще съберете вие. Само описът ще ми отнеме два-три часа.

Полицаяте щяха да претърсят всичко в радиус от сто метра за парчета от бомбата: покривите и фасадите на сградите от двете страни на улицата, колите. Всичко, което би им помогнало да си изградят представа за бомбата, беше от значение.

— Не се оплаквай, Джон. Не си готин.

— Само казвам.

— Колко време ти трябва за газовата хроматография?

— Шест часа — помръкна Чен.

Старки много добре знаеше колко време продължава анализът на взривното вещество, но нарочно попита, за да накара криминолога да се почувства виновен за забавянето на резултатите.

— Не можеш ли първо да пуснеш няколко проби на хроматографа, а после да се занимаваш с описа на уликите? Взривно вещество с толкова голяма мощност не е нещо обичайно, това ще стесни много кръга на заподозрените. Хайде, Джон, дай ми нещо, с което да започна.

Чен мразеше всичко, което не е планирано и издържано по правилата, но нямаше как да обори аргументите ѝ. Погледна часовника си и започна да пресмята времето:

— Нека видя в колко ще свърша тук, става ли? Ще се опитам да сколасам, но нищо не мога да ти обещавам.

— Отдавна не вярвам на обещания!

Старки отброи четирийсет и осем крачки от трупа на Риджо до колата на Бък Дагет.

Келсо и Лийтън забелязаха, че отива към тях, и излязоха напред да я посрещнат. Лицето на Келсо бе мрачно, на събеседника му — напрегнато и сериозно. Лийтън не беше на смяна по време на инцидента и бе дошъл по поло и дънки.

Той се усмихна тъжно на Старки. От двайсет години ръководеше сапъорите и както Каръл Старки, така и Чарли Риджо и всички останали членове на отряда с чин, по-нисък от старши сержант, биваха избирани от него. Беше я изпратил в Центъра за обучение на сапъори на ФБР в Алабама, след което ѝ бе началник в продължение на три години. Когато тя лежеше в болницата, той ѝ ходеше на посещение всяка вечер след работно време в продължение на петдесет и четири дни, а когато тя се бореше да запази работата си, ходатайства в нейна полза. Затова Старки го уважаваше повече от всеки друг в полицията.

— Дик, искам час по-скоро да направя огледа — каза тя. — Колко от вашите хора можем да използваме?

— Извикали сме всички, свободни от дежурство. На твое разположение са.

Тя се обърна към Келсо:

— Лейтенант, бих искала да говоря с хората от Рампарт, да видя колко униформени могат да пратят.

Келсо се намръщи:

— Вече го уредих с началника им. Не трябва да пушиш тук, Старки.

— Съжалявам. По-добре тогава да говоря с него и да организираме нещата по-бързо.

Тя не прояви никакво желание да загаси цигарата си. Келсо се направи, че не забелязва този израз на явно неподчинение.

— Преди да тръгнеш, да ти кажа, че ще работиш с Марцик и Сантос. — На Старки ѝ се прииска да глътне още един тагамет.

— Трябва ли да работя точно с Марцик?

— Да, Старки, трябва да работиш с Марцик. А, има и още нещо. Лейтенант Лийтън смята, че може да излезе нещо още преди да сме започнали: в централата са получили сигнал за тази бомба.

Старки погледна Лийтън:

— Да нямаме свидетел?

— Не, но Бък каза, че са дошли по сигнал на гражданин. Ако случаят е такъв, ще разполагаме със запис на обаждането и адреса на

този, който се е обадил.

Това вече беше напредък.

— Добре, ще се заема. Благодаря.

Келсо погледна намръщено репортерите. Един служител от „Връзки с обществеността“ се приближи и каза:

— Мисля, че е крайно време да излезем с изявление.

— Веднага идвам.

Келсо забърза към репортерите. Лийтън остана със Старки. Изчака другият офицер да се отдалечи, после я изгледа изпитателно:

— Как я караш, Каръл?

— Чудесно, лейтенант. Гоня престъпници и записвам имена, както винаги. Все още искам да се върна в Отряда.

Лийтън кимна. Бяха обсъждали този въпрос преди три години. И двамата знаеха, че от отдел „Кадри“ никога няма да го допуснат.

— Винаги си била мъжко момиче. И винаги си имала късмет.

— Да бе, направо дрискам късмет.

— Не говори така, Каръл, не ти отива.

— Дадено, ще престана веднага щом откажа цигарите — усмихна се кисело тя.

Само дето това никога нямаше да стане.

Старки изпрати с поглед Лийтън, докато се отдалечаваше към репортерите, после забеляза Марцик и Сантос, които разговаряха с някакъв униформен сержант пред една от сградите на отсрещната страна на улицата. Марцик я гледаше. Старки ѝ обърна гръб, приближи се до предната кола на отряда и я заоглежда. Микробусът се намираще на около шейсет и пет метра от мястото на експлозията. Свързочният кабел и осигурителният ремък все още лежаха между колата и бронирания костюм на Риджо.

Микробусът изглеждаше непокътнат, но като огледа по-внимателно, Старки забеляза, че десният преден фар е счупен. От стъклото стърчеше метално парче с формата на буква Е. Тя го огледа, без да го докосва. Накрая си даде сметка, че е част от металните катарамии на бронирания костюм. Въздъхна дълбоко, изправи се и отново погледна трупа.

Хората на съдебния лекар го прибираха в чувал. Джон Чен бе очертал контурите му на асфалта с бял тебешир и сега стоеше настрана и наблюдаваше отегчено.

Старки избърса длани в крачолите си и си пое дълбоко въздух. Белезите я заболяха. Марцик ѝ махна от другата страна на улицата. Сантос също я погледна, вероятно се чудеше защо не отива при тях.

Старки им махна в знак, че след малко ще се присъедини към тях.

Търговският център покрай булеварда се състоеше от няколко магазина за евтини дрехи, книжарница, зъболекарски кабинет, на чиято врата висеше реклама за „народни цени“ на испански, и кубински ресторант. Всички бяха евакуирани, преди Риджо да започне огледа на бомбата.

С огромно усилие Старки се запъти към ресторанта, едва движеше краката си. Чувстваше се, сякаш е вързана с дебело въже и единственият начин да се освободи, е, като влезе през тази врата. Вече не мислеше за Марцик. Не мислеше за Чарли Риджо. Не чувстваше нищо друго, освен туптенето на сърцето си, като удари на чук по наковалня, и знаеше, че ако сега не се овладее, падението ѝ ще е неминуемо.

Едва затвори вратата на ресторанта зад себе си и цялото ѝ тяло затрепери. Наложил се да се подпре на тезгяха на касата, за да не падне. Ако Лийтън и Келсо я видят в такова състояние, с кариерата ѝ е свършено! Келсо веднага щеше да я изпрати в Банката, щяха да я принудят да се пенсионира по здравословни причини и единственото, което щеше да остане в живота ѝ, щеше да е страх. И празнота.

Старки отвори чантичката си и измъкна бутилката. В момента, в който джинът опари гърлото ѝ, тя съжали за слабостта си и почувства срам. Пое си дълбоко въздух. Въпреки желанието си не седна, защото знаеше, че няма да е в състояние да се изправи отново. Отпи втора голяма глътка от бутилката и треперенето престана.

Пропъди спомените и страха. Опита се да си внуши, че ако прави това, което трябва, всичко ще се нареди. Прекалено силна бе, за да се предава. Можеше да се справи. Можеше да победи.

След известно време успя да се овладее напълно.

Прибра бутилката, напръска устата си с освежаващ спрей „Бинака“ и отново излезе на улицата.

Старки бе мъжко момиче.

* * *

Откри двамата полицаи, които първи се бяха отзовали на сигнала, и те й казаха приблизителния час на обаждането. След това се свърза с дежурния диспечер в службата за спешни случаи, представи се и поиска записа на разговора и адреса на подателя. Повечето хора не предполагат, че обажданията на номер 911 се записват и номерът и адресът на телефонния апарат, от който са направени, се засичат автоматично. Тази практика се е наложила, защото хората, изпаднали в беда, често не са в състояние да съобщят местонахождението си.

Старки остави служебния си номер и помоли диспечерката да осигури информацията колкото може по-скоро.

След това пресече улицата и се присъедини към Марцик и Сантос, които разпитваха неколцина жители на квартала.

Хорхе Сантос бе нисък, с лукаво изражение на лицето и вид на човек, който се опитва да си спомни нещо отдавна забравено. Беше му излязъл прякорът Хукър^[1] заради звученето на първото му име. Бет Марцик бе разведена, с две деца, които стояха при баба си, когато майка им бе на работа. За да припечелва допълнително, продаваше продуктите на „Амуей“ и беше толкова досадна, че повечето детективи на Спринг Стрийт се криеха, щом я видеха да приближава.

— Имаме добри новини — обяви Старки. — Лийтън каза, че униформените са действали по обаждане на 911.

Марцик изсумтя:

— Да не би „будният“ гражданин да си е оставил и името?

— Обадох се в Служба 911. Веднага ще ни изпратят записа.

Марцик сръга Сантос:

— Обзалагам се на една свирка, че не си е казал името.

Сантос се намуси. Беше набожен човек, женен, с четири деца и мразеше такива цинизми.

— Ще накарам униформените да се размърдат — побърза да се намеси Старки. — Дик каза, че детективите от Рампарт са предложили да вземат показания от жителите от квартала.

Марцик се намръщи, сякаш идеята не й харесваше:

— Е, повечето от тези хора няма да са на разположение тази нощ. Чух, че много от евакуираните са отседнали при роднини и

приятели.

— Ще вземеш списъка на жителите от домоуправителите, нали?

— Да. И?

Марцик я погледна подозрително. Поведението ѝ дразнеше Старки.

— Накарай домоуправителите да намерят и наемните договори. В повечето бланки за настаняване, които съм попълвала, искат да посочиш името на някой роднина или друг човек, който да гарантира за теб. Възможно е хората да са отишли точно при такива познати.

— Мамка му, това ще ми отнеме цяла вечност! Имах среща тази вечер.

Лицето на Сантос се издължи:

— Аз ще го направя, Каръл.

Старки погледна към контейнера. Чен събираше нещо от земята.

— Виж, Бет, не съм казала да намериш всички жители на скапания квартал. Просто разпитай дали някой не е видял нещо, опитай се да намериш този, който се е обадил на 911. Ако ти кажат, че не са видели нищо, кажи им да си помислят и че ще се върнем след няколко дни.

Марцик продължаваше да се муси, но на Старки не ѝ пукаше.

Отново мина на другия тротоар и се приближи към контейнера, оставяйки Марцик и Сантос да обикалят апартаментите. Чен оглеждаше стената зад контейнера за парчета от бомбата. На паркинга двама сапъори подготвяха металотърсачи, с които щяха да претърсят зелените площи около сградите. Пристигнаха още двама членове на отряда и скоро всички щяха да се мотаят наоколо като мухи без глави и да чакат нареждания от нея.

Тя реши засега да не си губи времето с тях и се приближи до дупката от взрива. Беше около метър в диаметър и около педя дълбока. Асфалтът наоколо бе побелял от високата температура. Старки понечи да го докосне с ръка, но я отдръпна — остатъците от взривното вещество можеше да са отровни.

Погледна очертаните с бял тебешир контури на трупа на Риджо и се отправи натам. Почти четирийсет крачки. Ударната вълна сигурно е била невероятно силна.

Стъпи в контурите на тялото, за да застане точно там, където е паднал Риджо, и погледна към кратера.

Пред очите ѝ като на забавен кадър преминаха спомени отпреди три години. Сякаш гледаше запис на собствената си смърт. Дана наричаше тези спомени „скалпени“. Част от нещата Старки бе чула впоследствие от колеги, друга част си бе измислила, а сега си представяше събитията, сякаш наистина ги е видяла и запомнила. Психоложката ѝ смяташе, че така съзнанието ѝ се опитва да отстрани проблема, да преодолее травмата, да създаде визуален образ на злото, за да може да се справи с него.

Старки дръпна силно от цигарата си, после гневно избълва дима. Ако съзнанието ѝ е решило да си възвърне спокойствието по този начин, подходът не бе най-успешният.

Върна се при Марцик.

— Бет? Имам друга идея. Издирете собствениците на магазините и разучете дали някой не е бил заплашван, дали някой не е дължал пари на някого, такива неща.

Марцик кимна, все така намръщено.

— Каръл, какво е това?

— Кое?

Марцик се приближи и я подуши:

— Да не е „Бинака“?

Старки я изглежда гневно, после отново прекоси улицата и прекара остатъка от деня с екипа, който събираше парчетата от бомбата.

В съня си умира.

Отваря очи, лежи на твърдата земя до фургона, хората от Бърза помощ са надвесени над нея, гумените им ръкавици са омазани с кръв. Ушите ѝ бучат, сякаш наблизо работи миксер на бавни обороти. Над нея клонките на каучуковите дървета, сплетени във фина дантела, още се поклащат от ударната вълна. Един санитар натиска гърдите ѝ в опит да накара сърцето ѝ да заработи отново. Друг ѝ забива дълга игла. Трети допира студени сребристи електроди до кожата ѝ.

Сякаш отдалечен на километри, някакъв глас извиква:

— Пазете се!

Тялото ѝ се разтърсва от електрическия ток.

Старки намира сили да промълви:

— Шугър?

Не е сигурна дали наистина е произнесла името му, или само си го е помислила.

Завива ѝ се свят и тя го вижда. Дейвид Будро, наричан Шугър, луизианец, отдавна напуснал родния си щат, но запазил мекия си френски акцент, който тя намира за възбуждащ. Нейният началник. Нейният таен любовник. Мъжът, на когото е обрекла сърцето си.

— Шугър?

Далечният глас крещи:

— Няма пулс! Пазете се!

Тялото ѝ се разтърсва от нов ужасен спазъм.

Тя протяга ръка към Шугър, но той е прекалено далеч. Не е справедливо да е толкова далеч. Две сърца, които бият в един ритъм, не може да са толкова далеч едно от друго. Тъжно ѝ е, че са толкова далеч.

— Шугър?

Две сърца, които вече не бият.

Санитарите, които са се погрижили да дадат първа помощ на Шугър, се отдръпват. Край.

Тялото ѝ отново се разтърсва. Пак безрезултатно, но на нея ѝ е все едно.

Затваря очи и усеща, че се понася през клоните към небето. Олеква ѝ.

Старки се събуди малко след три сутринта, знаеше, че вече няма да може да заспи. Запали цигара и остана да лежи в тъмното. Бе приключила с огледа малко преди полунощ, но се прибра едва към един. После се изкъпа, яде бъркани яйца и изпи чашка джин за приспивателно. И въпреки това спа само два часа.

Стана и запали всички лампи в къщата.

Бомбата, от която бе пострадала Старки, беше предназначена да убие семейството на един информатор на полицията. Бе поставена в гъстия храсталак до фургона на информатора, което означаваше, че Шугър и Старки не могат да използват работа при огледа и обезвреждането на устройството. Бомбата беше „мръсна“, изработена

от кутия от блажна боя, пълна с бездимен барут и пирони. Наркопласборът, който я бе направил, е искал да бъде сигурен, че и трите деца на информатора ще загинат.

Заради храстите се наложи Старки и Шугър да работят заедно. Тя държеше клоните, за да може той да се приближи с рентгеновия апарат. Двамата униформени полицаи, които се бяха отзовали първи на сигнала, бяха докладвали, че от подозрителния пакет се носело цъкане. Това беше толкова изтъркано твърдение, че Старки и Шугър се засмяха, като го чуха. Сега обаче изобщо не им беше до смях — пакетът бе спрял да тиктака. С помощта на рентгеновия апарат видяха, че часовниковият механизъм е заял. Беше направен от обикновен механичен будилник и по необясними причини голямата стрелка бе спряла една минута преди да достигне времето за детонация.

Шугър опита да се пошегува:

— Сигурно е забравил да го навие.

Тя тъкмо щеше да се засмее на шегата, когато земята се разтrese. Събитие, от което всеки сапър в Южна Калифорния се страхува. По-късно земетресението бе определено като 3.2 по скалата на Рихтер, нищо особено за средностатистическия жител на Лос Анджелис, но достатъчно, за да освободи минутната стрелка. Детонаторът се задейства.

По-старите членове на отряда постоянно повтаряха на Старки, че бронираният костюм не може да я предпази от осколките, и бяха прави. Спаси я Шугър. Той се изправи пред нея точно когато бомбата избухна и повечето пирони се спряха в неговото тяло. Рентгеновият апарат обаче изхвърча от ръцете му и точно той я рани. Две тежки парчета се забиха през костюма в дясната част на гръдния ѝ кош. След секунда и Шугър се стовари върху нея. Ударът бе толкова силен, че сърцето ѝ спря.

В продължение на две минути и четирийсет секунди Каръл Старки бе мъртва.

Два екипа от Бърза помощ се втурнаха към пострадалите, докато от небето още се сипеха парчета от фургона и клонки азания. Санитарите установиха, че Старки няма пулс, смъкнаха предпазния ѝ костюм и ѝ инжектираха ефедрин направо в сърцето. Мъчиха се почти три минути над кървавата маса на гърдите ѝ.

Сърцето на Каръл Старки заработи отново. Сърцето на Дейвид Будро, наречен Шугър — не.

Старки седна на масата в хола и запали нова цигара. Замисли се за съня, за Шугър. Само три години бяха минали, а вече започваше да го забравя. Все по-трудно си спомняше лицето му, още по-трудно — мекия му луизиански акцент. Все по-често разглеждаше старите му снимки, за да си го спомни. Презираше се за това. Сякаш, като го забравяше, му изневеряваше. Сякаш страстта и любовта, които някога бе чувствала към него, бяха нещо, за което бе чула или прочела.

Всичко се беше променило.

Старки започна да пие почти веднага щом я изписаха от болницата. Един от психотерапевтите ѝ (май беше вторият) твърдеше, че това е проява на чувството за вина на оцелелите. Вина, че сърцето ѝ е забило отново. Вина, че тя е жива, а той не. Вина, задето дълбоко в душата си тя се радва, че е оцеляла, макар и с цената на неговия живот. Този ден Старки излезе от кабинета на психотерапевта и никога не се върна при него. Отиде в един бар, посещаван от полицаи, и пи, докато не се наложи двама детективи от отдел „Кражби“ на участък Уилшър да я изнесат.

Всичко се беше променило.

Старки странеше от хората, отблъскваше околните със сарказма си, работата ѝ се превърна в единствен смисъл на съществуването ѝ. Друг психолог (може би номер трети) ѝ каза, че е сменила един брониран костюм с друг, после я попита дали някога ще успее да го съблече.

Тя никога не пожела да си отговори на този въпрос.

Уморена от мислене, Старки загаси поредната цигара, после се върна в спалнята. Съблече фланелката и огледа безстрастно тялото си.

Дясната половина на корема и гърдите ѝ и дясното ѝ бедро бяха нарязани и надупчени от шестнайсетте метални парчета, които се бяха забили в нея. Две дълбоки бразди се проточваха отстрани покрай долните ѝ ребра. Загорялата ѝ някога кожа сега бе по-бяла от порцеланова чиния, защото след нещастния случай не беше обличала бански костюм.

Най-зле изглеждаше гърдата ѝ. Едно петсантиметрово парче от рентгеновия апарат я бе пробило точно под зърното, беше се плъзнало по ребрата ѝ, за да излезе откъм гърба. Бе оставило дълбок жлеб като

дере, издълбано от поройни води в някой хълм, и така си остана. Лекарите се чудеха дали да не ѝ ампутират цялата гърда, но решиха да я запазят. Твърдяха, че с няколко пластични операции външният ѝ вид може да се подобри, но след четвъртата Старки реши, че толкова ѝ стига.

Не беше спала с мъж, откакто Шугър стана от леглото ѝ онази сутрин.

Старки се изкъпа, облече се, след това се обади в службата, където я чакаха две съобщения.

„Старки, Джон Чен се обажда — гласеше едното. — Имам доста добра проба От кратера на експлозията. Ще я пусна на хроматографа, но това няма да стане преди три. Значи резултатът ще е готов около девет. Обади ми се. Много голяма услуга ти правя.“

Другото съобщението беше от диспечерката от Служба 911, която съобщаваше, че е презаписала обаждането за подозрителния кашон.

„Оставих касетата на пропуса, можете да я вземете когато пожелаете. Обаждането е направено от телефонен автомат на Сънсет булевард в един и четиринайсет. Извадих и точния адрес на автомата“, казваше жената.

Старки записа сведенията в бележника си, после си направи нескафе. Изпи два тагамета, запали цигара и излезе.

Още нямаше пет и навън цареше тишина. Някакво хлапе с изтъркана червена раница хвърляше сутрешния брой на „Лос Анджелис Таймс“ по дворовете от двете страни на улицата. Един камион на млекарница „Алтадена“ избуча и отмина.

Старки реши да се върне в Силвърлейк и отново да огледа местопроизшествието. По-добре, отколкото да слуша ударите на сърцето си.

* * *

Старки спря пред кубинския ресторант до патрулната кола на полицаите от Рампарт, които охраняваха местопрестъплението. Паркингът на търговския комплекс бе пуст, имаше само три автомобила, които стояха тук от предния ден.

Старки показва значката си, преди да слезе от колата.

— Здравейте, всичко наред ли е?

Хилавият мъж на волана и ниската, набита жена с къса руса коса сърбаха кафе, което явно бе изстинало още преди няколко часа.

Жената кимна:

— Да, наред е, детектив. Търсите ли нещо?

— Аз разследвам случая. Ще се помотая наоколо.

Полицайката вдигна вежди:

— Чухме, че пичът от сапъорите станал на кайма. Вярно ли е?

— Да.

— Гадна работа.

Мъжът се наведе над коленете на партньорката си.

— Като ще се мотаеш наоколо, имаш ли нещо против да забегнем за малко? На няколко преки има една закусвалня. Можем да ти донесем нещичко.

Полицайката намигна на Старки:

— Слаб му е пикочният мехур.

Старки вдигна рамене:

— Имате двацет минути. И не ми носете нищо.

Тайно се радваше да се отърве от тях.

След като патрулната кола замина, тя премести пистолета на дясното си бедро, пресече булеварда и потърси адреса, който ѝ бе дала диспечерката. Носеше фенерче, но районът бе достатъчно осветен от уличните лампи.

Точно срещу търговския център до един гватемалски магазин за хранителни стоки имаше телефонен автомат, но не отговаряше на адреса. Старки огледа булеварда в двете посоки, ориентира се накъде растат номерата и тръгна да търси автомата, от който е бил подаден сигналът. Намери го в една от онези стари плексигласови будки, които телефонната компания вече демонтира. Точно пред една обществена перачница. Отсреща имаше магазин за цветя.

Старки си записа имената на перачницата и цветарницата, после се върна при първия телефон да провери дали работи. Почуди се защо човекът, обадил се на 911, не е звъннал оттук. Имаше пряка видимост към контейнера, за разлика от втория телефон. Старки реши, че може би се е опасявал да не го забележи бомбаджията, но реши да мисли по този въпрос, след като чуе записа.

Тъкмо пресичаше отново СЪНСЕТ, когато забеляза парче метал на платното. Беше дълго около три сантиметра и изкривено като макарон. Единият му край бе изцапан с нещо сиво. Предната вечер беше събрала девет подобни парчета.

Взе го, занесе го при колата, прибра го в найлоново пликче и го сложи в багажника, след това се приближи до контейнера. Бомбата явно не беше предназначена да повреди постройката, но защо ли бе поставена до контейнера? Старки знаеше, че на такива въпроси рядко може да се намери задоволителен отговор. На два пъти в кариерата си беше виждала бомби, поставени отстрани на магистралата, далеч от надлези, изходи и други места, на които могат да застрашат някого. Сякаш негодниците, които ги бяха сътворили, не са знаели какво да ги правят, затова просто са ги изхвърлили край пътя.

Старки огледа мястото още веднъж и откри още едно парченце метал. Тъкмо го прибираще, когато патрулната кола се върна и полицайката слезе с две чаши в ръце:

— Каза, че не искаш нищо, но все пак ти взехме кафе.

— Много мило. Благодаря.

На полицайката ѝ се говореше, но Старки затвори багажника си и каза, че трябва да побърза. Когато жената се запъти към патрулната кола, Старки заобиколи своята и изля кафето на земята. Вече се качваше, когато ѝ хрумна да провери другите коли на паркинга.

Две от тях бяха пострадали от взрива. По-близката беше без задно стъкло и имаше сериозни поражения. Принадлежеше на собственика на книжарницата. Когато полицията го пусна на паркинга, той изгледа возилото си, ритна го и се отдалечи, без да пророни дума.

Третата кола, паркирана най-далеч от мястото на взрива, бе „Шевролет Импала“, модел 1968 г., с олющена боя. Страничните прозорци бяха смъкнати, а на мястото на задния бе залепен найлон, станал вече чуплив от стоене на слънце. Старки погледна първо отзад, не видя нищо интересно и тъкмо си тръгваше, когато забеляза пукнатина в предното стъкло. Извади фенерчето и надникна в колата. На контролното табло видя кръгло метално парче. От единия му край стърчеше тънка жичка. Тя погледна към контейнера и реши, че парчето може да е прелетяло от мястото на експлозията, да е влязло през някой от отворените странични прозорци и да е пукнало предното стъкло

отвътре. Извади го, огледа го по-отблизо, но не ѝ дойде наум какво може да представлява. Прибра го в джоба си.

Върна се при колата и без да удостои двамата полицаи дори с поглед, потегли към центъра, за да изслуша записа от обаждането, преди да докладва пред шефа си.

Слънцето се показва на изток като огромно огнено кълбо.

ЧЕРВЕНИЯ

Джон Майкъл Фоулс се облегна на пейката срещу училището. Наслаждаваше се на слънцето и се питаше дали вече е влязъл в челната десетка на най-търсените от ФБР престъпници. Нелесна задача, след като не знаят кой си, затова им оставяше улики. Реши малко по-късно да спре в някой интернет-клуб или в някоя библиотека и да провери на техните компютри какво е положението.

Обърна лице към слънцето, топлината го обгърна, лъчите на небесното светило погалиха шоколадовокафявата му кожа. Какви ли грандиозни газови експлозии протичат там? Така обичаше да си мисли за слънцето: като за огромна, чудовищна експлозия, толкова голяма и ярка, че да се види от сто и петдесет милиона километра; с толкова голям заряд, че взривът ѝ може да продължи милиарди години; толкова дяволски гениална, че самото ѝ съществуване е породило живота на тази планета и животът ще изчезне заедно със затихването ѝ след милиарди години.

Сигурно е страшно вълнуващо да конструираш толкова голяма бомба и да я взривиш. Какво ли би било да видиш първите няколко наносекунди от раждането на този взрив? Сигурно ще е страхотно.

Като си мислеше така, Джон чувстваше възбуда, която никое живо същество не бе в състояние да предизвика у него.

— Вие ли сте Червения? — попита нечий глас.

Джон отвори очи. Въпреки че носеше черни очила, се наложи да закрие очи. Усмихна се, показвайки големите си бели зъби:

— Така да бъде. Вие сигурно сте господин Карпов.

Заговори като флоридски селяк, въпреки че не беше нито от Флорида, нито от село. Харесваше му да създава лъжливо впечатление.

— Да.

Карпов бе дебелак около петдесетте с груби черти и сивееща коса. Руски емигрант със съмнителни документи и няколко

предприятия в района. Очевидно беше нервен, точно както Джон очакваше и обичаше. Виктор Карпов бе закоравял престъпник.

Джон се измести встрани и потупа по пейката:

— Заповядайте, седнете. Да поговорим.

Карпов се тръшна на пейката. Стискаше в ръце найлонов плик както бабичка — чантата с пенсията си. Пред себе си, за да не ѝ я откраднат.

— Благодаря, че се съгласихте, господине — каза руснакът. — Имам ужасни проблеми, с които не мога да се справя. Жестоки врагове.

Джон постави ръка върху плика и внимателно се опита да го издърпа.

— Знам всичко за проблемите ви, господин Карпов. Няма нужда дати обсъждаме.

— Да. Да... е, благодаря, че се съгласихте да го направите. Благодаря.

— Няма защо да ми благодарите, господин Карпов, няма защо.

Джон никога не би се съгласил да говори с този човек — камо ли да направи това, което му беше обещал, — ако подробно не беше разучил цялата му биография. Работеше само по препоръка. Всъщност хората, които му намираха работа, бяха поискали разрешение да го препоръчат на Карпов и бяха готови да гарантират за надеждността на руснака. Джон беше голям познавач на човешкия характер. Освен това се бе усъвършенствал в дегизировката и заличаването на следите си. Ето защо дори хората, с които работеше, не знаеха истинското му име. Чрез тях Джон узна всички подробности за проблема на Карпов и още преди да се срещнат, реши да се заеме със задачата.

Ето как човек може хем да е в челната десетка на най-търсените престъпници, хем да е вън от затвора.

— Пуснете плика, господин Карпов.

Карпов пусна плика, сякаш го е ужил.

Джон се засмя.

— По-спокойно, господин Карпов. Имайте ми доверие. Няма приятелски чувства от тези, които изпитвам към вас. Знаете ли колко приятелски могат да бъдат чувствата ми?

Карпов го изгледа неразбиращо.

— За толкова добър приятел ви смятам, че сега дори няма да погледна какво има в плика, ще го отворя по-късно. Ето така се държат добрите приятели. До такава степен сме близки с вас, та съм сигурен, че тук има точно толкова пари, колкото трябва. Готов съм да се обзаложа на живота ви. Какво ще кажете за такова приятелство?

Карпов се ококори и преглътна тежко:

— Всичко е тук. Точно както казахте, на петдесетачки и двайсетачки. Моля ви, пребройте ги сега. Моля ви, пребройте ги, за да се уверите.

Джон поклати глава и сложи плика на пейката.

— Не. Ще оставим нещата така и да се надяваме, че не сте сбъркали при броенето.

Карпов посегна към плика:

— Моля ви.

— Джон се изсмя и го отблъсна:

— Не се притеснявайте, господин Карпов. Майтапя се.

Да се майтапи! Сякаш е не само южняк, ами и идиот.

— Вижте. Искам да ви покажа нещо.

Извади от джоба си къса тръбичка от джобно фенерче.

— Хайде, вземете го. Не хапе.

— Какво е това? — заекна Карпов.

Джон кимна към училищния двор от другата страна на улицата. Беше голямо междучасие. Децата тичаха наоколо, играеха, събираха се на групички.

— Вижте онези деца. Цяла сутрин ги наблюдавам. Хубави малки момиченца и момченца. Човече, как само лудуват, пълни са с енергия, свободен дух, голям потенциал. Като си на тази възраст, можеш да направиш каквото си поискаш, не е ли така? Вижте онова момченце със синята ризка. Ей там, вдясно, господин Карпов, за бога, ето там. Сладко хлапе, русо, луничаво. Господи, обзалагам се, че малкият негодник може да изчука всички скапани клакьорки на местния футболен отбор, а после дори да стане президент. Такива неща са невъзможни там, откъдето идвате, нали? Туй обаче сме в скапаните Щати и човек може да си прави каквото си поиска, докато не му дадат да разбере, че не може.

Карпов го гледаше като хипнотизиран, беше забравил напълно за тръбата в ръцете си.

— Точно в този момент в главата на това момче всичко е възможно и така ще остане, докато скапаната водачка на клакьорките не му каже, че лицето му е като смачкана пица, а малоумното ѝ гадже го пребие, задето говори с нея. Точно сега обаче това момче е щастливо, господин Карпов, вижте го колко е щастливо, но всичко това ще свърши веднага щом разбере, че надеждите и мечтите никога не се сбъдват.

Джон бавно премести погледа си към тръбата.

— Можете да спестите това разочарование на бедното хлапе, господин Карпов. Някъде много близо до нас има взривно устройство. Аз съм го изработил и съм го скрил, а вие можете да го взривите.

Карпов погледна тръбата. По лицето му се четеше ужас, сякаш е хванал гърмяща змия.

— Ако натиснете малкото сребърно копченце, може би ще избавите момченцето от всички разочарования, които му предстоят. Не казвам, че бомбата е точно в училищния двор, казвам, че може и да е там. Може би цялото проклето игрище ще избухне в красиви червени пламъци. Може би тези хлапета ще бъдат поразени от такава ударна вълна, че само обувчиците им ще останат на земята, а плътта им ще се отдели от костите. Не казвам, че точно така ще стане, всичко ще си проличи, ако натиснете малкото сребърно копче. Можете да прекратите мъките на момченцето. Вие имате тази власт. Ако искате, можете да превърнете света в ад, защото тази мощ се крие в малкото сребърно копче. Аз го създадох, а сега го давам на вас. На вас! То е в ръцете ви.

Карпов се изправи и хвърли тръбата на Джон.

— Не искам да имам нищо общо с това. Вземете си го. Вземете си го!

Джон пое тръбата. Постави пръст на сребърното копче и изрече:

— Като се заема с това, което искате от мен, господин Карпов, също ще умират хора. Каква е разликата?

— Парите са тук. До последния долар. Всичко!

Карпов си тръгна, без да каже друго. Пресече улицата, като подтичваше, сякаш очакваше светът около него да избухне в пламъци.

Джон прибра тръбата в найлоновия плик, при парите.

Хората никога не ценяха онова, което им предлагаше.

Облегна се назад, изтегна ръцете си върху облегалката и продължи да се наслаждава на слънцето и виковете на играещите деца.

Денят беше хубав, а още по-хубав щеше да стане, ако изгрее и второ слънце.

След малко стана и тръгна да търси компютър, за да провери списъка на най-търсените престъпници. Миналата седмица не го бяха включили.

Надяваше се вече да са го направили.

[1] Проститутка (англ.) — Б.пр. ↑

2.

Криминалният отдел, в който работеше Старки, се намира на петия етаж на една осеметажна сграда на Спринг Стрийт, само на няколко преки от централното управление на лосанджелиската полиция, Паркър сентър. Тук се помещават също отдел „Бягства“ и отдел „Вътрешно разследване“, съответно на четвъртия и шестия етаж. Сградата е известна с най-претъпкания паркинг от всички държавни учреждения в града, налага се детективите да спират колите си толкова близо една до друга, че едва успяват да отворят вратите си. Служителите, които работят тук, наричат сградата „Код три“, защото при спешни повиквания най-бързо стигат на местопрестъплението с такси.

След десет минути обикаляме на покрития паркинг Старки най-сетне си намери място, после се качи по стълбите на петия етаж. Когато влезе в отдела, Марцик я изгледа изпитателно. Старки реши да провери дали колежката ѝ ще продължи да се заяжда за миризмата на „Бинака“, приближи се до бюрото ѝ и се изправи пред нея.

— Какво има? — попита.

Марцик я погледна в очите:

— Взех наемните договори, както искаше. Предполагам, че днес повечето от хората ще се приберат по къщите си, можем да разговаряме първо с тях. Ако някой не се появи, ще го издирваме по договорите.

— Нещо друго?

— Какво например?

— Нещо друго да искаш да ми кажеш?

— Не.

Старки си отдъхна. Ако Марцик я попита за пиенето, трябваше да излъже.

— Добре. Получих записа от обаждането. Хукър тук ли е?

— Да. Видях го някъде.

— Да прослушаеме записа, после ще ида в Глендейл. Чен трябва да е готов с резултатите от хроматографията, а искам да видя и докъде

са стигнали с реконструкцията на бомбата.

— Току-що са започнали. Докъде искаш да са стигнали?

— Достатъчно далеч, за да знаят някои от компонентите на устройството, Бет. Ще научим някои от производителите, ще получим хроматограмата, така ще има с какво да се занимаваме.

— Нали трябва да разпитваме хората от квартала!

Марцик я дразнеше. Ама че начало на работния ден!

— Ще започнете, докато съм при Чен. Намери Хорхе и елате при мен.

— Мисля, че е в кенефа.

— Ами почукай, за бога!

Старки взе касетофон от главния сержант на отделението Леон Тули и го занесе на бюрото си. Всеки детектив от Криминалния отдел разполага с бюро в малка кабина в общата оперативна зала. Така се създава илюзия, че си сам, но стените на кабинките са много ниски, така че всички те наблюдават. Разговаряха шепнешком, освен ако не викаха на Келсо, който през повечето време се криеше в кабинета си. Носеха се слухове, че прекарва по-голямата част от работния ден, търгувайки с ценни книжа по Интернет.

Марцик и Сантос се появиха след малко с чаши кафе.

— Говори ли с Келсо? — попита Сантос.

— Не. Трябва ли?

— Търсеше те.

Старки погледна Марцик, но по лицето ѝ не можа да отгатне нищо.

— Е, Хорхе, добре, че някой се сети да ми каже. Вижте, хайде преди това да изслушаме записа.

Сантос и Марцик си донесоха столове, Старки пусна касетофона. Първо се чу гласът на чернокожата операторка от 911, последва я мъжки глас с испански акцент.

Операторката: 911. Мога ли да ви помогна?

Мъжът: Ало?

Операторката: Номер 911. С какво можем да ви помогнем, господине?

Мъжът: Ъ... se habla español?

Операторката: Можем да ви свържем с испаноговоряща телефонистка.

Мъжът: Ъ... не, няма нужда. Вижте, по-добре да пратите някого да погледне едно нещо.

Сантос се пресегна и спря касетофона.

— Какво е това, дето се чува в слушалката? — попита.

— Прилича на бръмчене на камион или автобус — предположи Старки. — Обажда се от телефонен автомат от Сънсет, на една пряка от търговския център.

Марцик скръсти ръце:

— Нямаше ли телефон пред кубинския ресторант?

— Има, има и от другата страна на улицата, пред онова гватемалско магазинче. Той обаче е предпочел да се обади от другата пряка.

Сантос я погледна изненадано:

— Откъде знаеш?

— От Служба 911 ми дадоха адреса. Ходих на местопрестъплението отново тази сутрин.

Марцик изръмжа. Само неудачник без личен живот може да направи такова нещо.

Старки отново пусна записа.

Операторката: Какво да погледнем, господине?

Мъжът: Ъ... Аз погледнал в този кашон и мисля, че има бомба.

Операторката: Бомба ли?

Мъжът: Тези тръби, разбирате ли? Не знам. Плашат ме.

Операторката: Бихте ли си казали името, господине?

Мъжът: Тук при боклука е, разбирате ли? При голямата кофа.

Операторката: Бихте ли си казали името, господине?

Мъжът: По-добре да дойдат и да видят.

Последва изщракване, мъжът затвори. Записът свърши. Старки изключи касетофона.

Марцик се намръщи:

— Ако не е престъпник, защо не иска да си каже името?

Сантос вдигна рамене:

— Нали ги знаеш? Може да е нелегален емигрант. А може да е просто някой кибики от квартала.

Старки потърси нещо за писане. Най-подходящото, което намери, бе брой на „Блулайн“, местния полицейски вестник. Начерта груб план на улицата, отбеляза търговския комплекс и телефоните.

— Казва, че погледнал в плика. Добре. Минал е отгук, покрай търговския комплекс. Казва, че се уплашил, защо тогава не се е обадил от първия телефон, онзи при ресторанта, или от другия, на отсрещния тротоар? Защо да върви чак до следващата пряка?

Марцик отново скръсти ръце. Всеки път, когато нещо не й харесваше, скръстваше ръце. Старки четеше жестовете й като вестник.

— Може би не е бил сигурен, че е бомба, и се е страхувал да се обади. Някои хора трябва предварително да съберат кураж, преди да направят нещо. По-дяволите, понякога ми се налага да събирам кураж за едно просто дрискане!

Сантос се намръщи, после посочи телефона до перачницата:

— Ако аз намеря нещо, което прилича на бомба, първо ще се постарая да се отдалеча на порядъчно разстояние. Няма да се мотая наоколо. Може би се е опасявал, че ще избухне.

Старки се замисли над това и кимна. Имаше логика. Хвърли вестника в коша и каза:

— Добре, както и да е. Знаем кога е направено обаждането. Може някой от близките магазини да е видял нещо.

Сантос кимна:

— Добре. Ще се заемеш ли с това, докато разпитваме съседите?

— Някой от вас ще се заеме, става ли, Хукър? Аз трябва да се видя с Чен в Глендейл.

Старки им даде адресите и влезе при Келсо, без да чука:

— Хукър каза, че си искал да ме видиш.

Келсо се отдръпна като ужилен от компютъра си и се завъртя към нея. Беше се отказал да й напомня да чука по вратите още преди година.

— Би ли затворила вратата, Каръл? Седни.

Тя затвори, след това мина тържествено през кабинета и се изправи пред бюрото му. Онази крава, Марцик, май наистина я беше натопила. Остана права.

Келсо се размърда неловко зад бюрото.

— Искях само да се уверя, че всичко е наред — започна.

— Наред с какво, Бари?

— Снощи изглеждаше малко... ъ... напрегната. И... исках да се уверя, че се справяш с разследването.

— Да не смяташ да ме отстраниш от случая?

Той се заклати напред-назад. Очевидно точно това си мислеше.

— Не, Каръл, неее... Но приемаш инцидента доста лично, пък и... — Замълча, не знаеше как да продължи.

Старки усети, че се разтреперва, но се овладя. Беше бясна на Марцик и се страхуваше, че Келсо ще преразгледа решението си за изпращането ѝ в Банката.

— Марцик ти е казала, че пия, нали?

Келсо вдигна ръце:

— Да оставим Марцик на мира.

— Видя ме как работя на местопрестъплението, Бари. Имах ли вид на пияна?

— Не за това искам да говорим. Този случай е много тежък за теб, Каръл. И двамата го знаем, защото сме разговаряли по въпроса. Вчера се сблъскахме със ситуация, подобна на онази, при която едва не загина. Може би това те е разстроило.

— Искаш да ме смениш!

— Снощи ми се стори, че миришеш на джин. Така ли беше?

Старки го погледна в очите:

— Не. Миришех на „Бинака“. Ядох в кубински ресторант на обяд и цял ден смърдах на чесън. Това сте подушили с Марцик.

Той отново вдигна ръце:

— Да не се занимаваме с това. Марцик нищо не ми е казвала.

Старки знаеше, че лъже. Ако Келсо е усетил миризма на джин, щеше да ѝ го каже веднага. Марцик му се бе оплакала.

Много внимаваше как се държи. Знаеше, че лейтенантът може да чете жестовете ѝ също толкова добре, колкото тя неговите. Веднага щеше да усети всеки израз на слабост.

Бари Келсо се облегна назад, облекчен, че е казал това, което е трябвало да каже, че се е проявил като отговорен началник.

— Добре, Каръл, случаят е твой. Исках само да ти кажа, че можеш да разчиташ на мен.

— Трябва да отида в Глендейл, лейтенант. Колкото по-бързо получа сведения за устройството, толкова по-бързо ще излезем от тази помия.

— Добре. Ако ти трябва нещо, аз съм насреща. Случаят е много важен, Каръл. Загинал е човек. Нещо повече, загинал е полицай, което ме кара да го приемам много лично.

— Аз също го приемам лично, както и момчетата от отряда, лейтенант. Повярвай ми.

— Сигурен съм, че е така. Само по-спокойно, Каръл, и всичко ще се нареди.

Старки се върна в оперативната зала, потърси Марцик, но двамата със Сантос вече бяха излезли. Събра си нещата, след това с мъка изкара колата от мястото си за паркиране, което веднага бе заето от един дебел детектив от „Вътрешно разследване“ на име Марли. Бяха й необходими почти петнайсет минути, докато излезе от покрития паркинг. Щом излезе на улицата, веднага отби встрани.

Толкова беше ядосана на Марцик, че ръцете й трепереха.

Джинът беше под седалката, но тя не го докосна. Замисли се дали да не пийне, но се овладя.

Запали цигара.

Подкара бясно, бълвайки дим като комин.

* * *

Когато Старки спря на паркинга на полицейско управление Глендейл, часът бе осем и половина. Чен беше казал, че резултатите от хроматографския анализ ще излязат към девет, но тя предполагаше, че е включил и времето за отстраняване на евентуални технически проблеми и подготовка на документацията.

Попуши пет минути в колата, след това телефонира в Криминологичния отдел.

— Джон, Старки се обаждат. На паркинга съм. Готови ли са резултатите?

— Тук ли си вече?

— Да. Ще мина първо да видя Лийтън.

Вместо да я затрупа с куп оправдания, Чен каза:

— Изчакай две минутки, сега слизам. Имам нещо, което много ще ти хареса.

Отрядът за обезвреждане на взривни устройства на лосанджелиската полиция се помещава в ниска съвременна постройка до участък Глендейл, пред сградата на Кримнологичния отдел. Тухлената ѝ фасада е скрита зад група каучукови дървета и повечето хора биха я взели за стоматологична клиника, ако не беше триметровата ограда с бодлива тел на върха. Из целия паркинг се виждат тъмносините микробуси на сапъорите.

Старки влезе във фоайето и попита за лейтенант Лийтън. Предната вечер бе останал на местопрестъплението, докато траеше огледът. Под очите му имаше тъмни петна, които го правеха да изглежда по-стар от всякога, дори от дните след смъртта за Шугър Будро.

Старки му подаде плик:

— Върнах се на местопрестъплението тази сутрин и намерих тези неща. Някой заел ли се е вече с реконструкцията на устройството?

Лийтън отвори плика. Трите метални парчета щяха да бъдат каталогизирани и изследвани, за да се разбере дали наистина са части от бомбата.

— Ръс Дейл — отвърна лейтенантът. — Дойде рано и веднага се зае с описа на намереното снощи.

— Чен ще се появи след малко с резултатите от хроматографията. Искам да разбера кои са производителите на съставките на бомбата, за да започна да ги проверявам.

— Разбира се. Нека първо да видим какво е получил.

Влязоха в оперативната зала. Тя не изглеждаше като никоя друга оперативна зала в управлението, приличаше по-скоро на училищна лаборатория с малките си изтъркани бюра и черни работни маси.

Всяка незаета с друго площ в залата бе затрупана с обезвредени бомби или макети на бомби, от обикновени самоцелни устройства до тежко военно въоръжение. От тавана висеше ракета въздух-въздух.

Там, където нямаше бомби, бяха натрупани списания и справочна литература. По стените бяха разлепени обяви за издирвани престъпници.

Ръс Дейл седеше приведен над една от работните маси и подреждаше метални парчета. Той бе един от тримата главни сержанти на отряда и беше с най-дълъг стаж тук. Бе нисък, як мъж с гъсти сиви мустаци и дебели пръсти. Сега носеше гумени ръкавици.

Чу ги, че приближават, и вдигна глава. Кимна към компютъра в края на работната маса:

— Получихме снимките. Искате ли да ги видите?

— И още как.

Старки застана зад него, за да вижда по-добре монитора.

— Заден и страничен изглед. Имаме и други, но тези са най-добрите. Класическа скапана бомба от тръба. Обзалагам се, че някой извратеняк я е сглобил в гаража си.

Екранът показваше дигиталните снимки на устройството, направени от Риджо. Виждаха се две тръби, закрепени една за друга и свързани с една намотка от кабел, разположена помежду им. И четирите им края бяха запушени. Старки разгледа снимките, после ръбестите черни метални парчета, поставени на лист амбалажна хартия върху масата. Една от запушалките на тръбите беше здрава. Дейл бе разделил парчетата по размер и форма, като частите на детска мозайка. Вече беше сглобил по-голямата част на четирите запушалки и имаше напредък с тръбите, но все още четирийсет-петдесет процента от парчетата липсваха.

— Какво има тук, сержант? Прилича на обикновена поцинкована тръба, пет сантиметра в диаметър, а?

Той вдигна парче от едната запушалка и посочи буквата, изрязана в метала:

— Да. Виждаш ли В-то? Фирма за водопроводни тръби „Вангард“. Могат да се купят из цялата страна.

Старки си го записа в бележника. Щеше да направи списък на компонентите на бомбата и характеристиките им и да ги изпрати по Националната полицейска телекомуникационна система в Информационния център на ФБР по взривовете и Националния архив на БАТО — Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, във

Вашингтон. Там тези сведения щяха да бъдат сравнени с данните от всички получени за момента доклади за обезвредени бомби.

Дейл прокара пръст от долната страна на запушалката и посочи нещо бяло и чупливо:

— Виждаш ли това? Водопроводна изолационна лента. Имаме си голям чистник. Работил е много прецизно. Омотал е дори мястото на свързване. Това какво ти говори?

Старки знаеше, че старият сержант вече има мнение по въпроса и сега я изпитва. Беше го правил стотици пъти, когато тя все още работеше в отряда.

— Когато си оправяш умивалника — отвърна тя, — естествено, че ще залепиш мястото на свързване, но при бомбите това не е необходимо.

Дейл се усмихна, доволен, че се е сетила:

— Точно така. Няма нужда да се лепи, значи вероятно го прави по навик, сещаш ли се? Може да е водопроводчик.

Старки записа в бележника си.

— И двете тръби са с еднакъв размер, доколкото мога да преценя от снимките. Отрязал ги е много прецизно. Виждаш ли сянката на лентата тук, колко внимателно я е увил? Нашият човек работи много грижливо и сръчно. Много грижливо!

Старки вече имаше някаква представа за бомбаджията. Може би беше опитен майстор или хобито му бе да конструира разни неща, например модели на самолети, и се гордееше с точността на изработката.

— Чен показва ли ти цифрата?

— Каква цифра?

Дейл постави едно метално парче под увеличителното стъкло. Беше парчето с буквата С, което Чен бе извадил от костюма на Риджо.

— Повече прилича на буквата С.

— Не сме сигурни дали е буква, цифра, или някакъв символ — обади се Лийтън.

Дейл се взря в парчето:

— Каквото и да е, издълбано е с високоскоростен гравиращ инструмент.

Докато обсъждаха парчетата, се появи и Чен. Както на останалите, и на него му личеше, че не е спал много, но беше възбуден.

Подаде на Старки резултатите от хроматографията:

— Веднага да ти кажа, че съм пуснал втора проба за потвърждение, но експлозивът със сигурност е модекс-хибрид. Не се намира под път и над път.

Останалите трима го изгледаха с недоумение.

— Военните го използват за артилерийски снаряди и ракети въздух-въздух — продължи той. — Гори със скорост девет хиляди метра в секунда.

Дейл изръмжа. Скоростта на горене е мярка за това, колко бързо експлозивът отделя енергията си. Колкото по-моцнен е експлозивът, толкова по-голяма е скоростта на горене.

— Тротилът гори... с колко беше... около шест хиляди и петстотин?

— Седем хиляди, седем хиляди и петстотин — потвърди Старки.

Лийтън кимна:

— Щом е военен експлозив, това е добре за нас. Така ще стесним границите на издирването. Ще видим от кое поделение е изчезнал и кой е имал достъп до склада.

Чен се изкашля:

— Е, няма да е толкова лесно. От хроматограмата личи, че има много примеси, затова се обадох на производителя в Пенсилвания. Модекс се произвежда в три форми: за военни цели по поръчка на правителството; за търговски цели, само за износ — Агенцията за опазване на околната среда не позволява да се ползва на територията на страната; и в домашни условия.

Дейл се намръщи:

— Какво значи „в домашни условия“?

— Представителят на компанията смята, че всеки с малко познания по химия може да си направи. Не е толкова сложно, стига само да имаш нужните съставки и апарат, който да осигурява необходимото налягане. Човекът каза, че не е по-трудно, отколкото да си свариш ракия.

Старки погледна хроматограмата, но там не пишеше това, което искаше да знае.

— Добре. Щом може да се направи в домашни условия, искам списък на компонентите.

— Представителят на фирмата обеща да го направи и да го изпрати по факса. Помолих го да изпрати и списък на производителите. Щом ги получа, ще ти ги дам.

Старки сгъна хроматограмата и я прибра в бележника си. Това, че експлозивът е рядък, беше хубаво, но изводите, които се налагаха от това, не ѝ харесваха.

— Щом експлозивът е откраднат от военно поделение или е изработен при специални лабораторни условия, трябва да променим представата си за бомбаджията. Явно не е направил устройството само за да види дали може да гръмне. Това е сериозна бомба.

Лийтън се намръщи и се наведе над масата:

— Не е задължително. Ако моделът е откраднат, тогава си права — не всеки откачалник има достъп до такива складове. Ако обаче сам си го е направил, може да е изтеглил „рецептата“ от Интернет. Може би приема използването на толкова мощен експлозив като предизвикателство.

Дейл обаче не беше съгласен:

— Старки е права, бомбата е сериозна. Отговорете ми сега на друг въпрос: защо му е да прави мощна бомба и да я оставя до контейнер за боклук? Такова устройство заслужава по-добра съдба.

— Говорихме със собствениците на всички магазини. Никой не е бил заплашван. Пък и бомбата не нанесе никакви повреди на сградата.

— Някой от тези негодници лъже! — изръмжа Дейл. — Никой няма да направи толкова мощна бомба само за чест и слава. Сещате ли се какво имам предвид? Някой някого е прецакал и сега прецаканият си отъмщава.

Старки вдигна рамене. Помисли, че Дейл може би е прав.

— Гледам това чудо и все не виждам детонатор — каза. — Няма батерии. Няма източник на хранване. Как се е взривила?

Дейл стана от стола, протегна се и потропа с пръст по екрана:

— Имам теория. Експлозивът е в едната тръба, а детонаторът — в другата. Вижте тук.

Вдигна две от по-големите парчета от тръбата и ги показа на Лийтън и Старки:

— Виждате ли белия налеп по вътрешната страна?

— Да. Това са остатъци от експлозива.

— Точно така. Сега вижте другото парче. Тук няма нищо. Чисто е. Това ме кара да мисля, че детонаторът и батериите, или каквото там друго е сложил, са били във втората тръба.

— Мислиш ли, че е имало часовников механизъм?

Дейл я погледна скептично:

— И часовниковият механизъм се е задействал точно когато Риджо е бил там? Никак не ми се вярва. Няма още доказателства, но предполагам, че Риджо е задействал някакъв балансов механизъм.

— Бък каза, че Чарли дори не е докосвал кашона.

— Е, това е видял Бък, но Чарли трябва да е направил нещо непредпазливо. Бомбите не избухват ей така, когато им скимне.

Изведнъж всички се умълчаха, Дейл почервеня. Старки си даде сметка, че е заради нея и също се изчерви.

— За бога, Каръл, не исках да прозвучи така.

— Няма за какво да се извиняваш. Тогава имаше причина да избухне. Земятресението.

Спомни си за изкривения диск, който беше намерила, извади го от плика и го показа на останалите:

— Намерих го на местопрестъплението тази сутрин. Не съм сигурна, че е от бомбата, но е много вероятно. Може да е част от детонатора.

Дейл постави парчето под увеличителното стъкло, прехапа долната си устна, присви очи и се замисли:

— Нещо електрическо е. Май е някакъв превключвател.

Чен разбута останалите и погледна. Извади чифт гумени ръкавици от кутията на масата, после си избра тънка отвертка и отвори диска като мида.

— Мамка му! Знам какво е! — възкликна.

На вътрешната страна на диска бе отпечатана дума, която всички знаеха и която беше толкова не на място тук, че изглеждаше абсурдна: МАТЕЛ.

Чен остави диска и се отдръпна. Другите се скупчиха, за да го огледат по-добре, само Старки продължаваше да наблюдава Чен.

— Какво е това, Джон? — попита напрегнато.

— Приемник на радиовълни, като тези, които поставят в играчките с дистанционно управление.

Всички вдигнаха погледи към него. Това, което каза, преобърна представите им за бомбата.

Старки първа изказа гласно мислите на всички:

— Не Чарли Риджо е предизвикал експлозията, нито бомбата е избухнала от само себе си. Била е задействана с предавател. Извергът, който е направил бомбата, е бил там. Изчакал е Чарли да се приближи, за да я задейства.

Джон Чен си пое дълбоко въздух.

— Да. Искал е да гледа как някой умира.

3.

Келсо отпи от кафето, което току-що си беше налял, и се намуси, сякаш е сдъвкал лимон.

— Наистина ли смяташ, че мръсникът е взривил бомбата от местопрестъплението?

Старки му показва факс, който беше получила от търговския представител на фирмата за дистанционни устройства. Описваха се режимът на работа и начинът на използване.

— Тези приемници работят на толкова малък волтаж, че фирмата не дава гаранция за повече от шейсет метра. Човекът, с когото разговарях, каза, че максималното разстояние между приемник и предавател не трябва да надвишава сто метра. И то при пряка видимост, Бари! Това означава, че нашият човек е бил на видно място.

— Добре. Какво предлагаш?

— Всички телевизионни станции в града са снимали мястото на произшествието от въздуха. Имали са камери и на земята. Може би някой е успял да заснеме мръсника.

Келсо кимна с изражение на задоволство:

— Добре, това ми харесва. Добра идея, Старки. Ще говоря с Връзки с обществеността. Няма проблем.

— Има още нещо. Наложих се да разделя Марцик и Хукър. Марцик разпитва жителите на квартала, а Хорхе — полицаите и пожарникарите, които са били на местопроизшествието. Ще са ми нужни още хора.

— Добре, ще видя какво мога да направя — кисело измърмори Келсо.

Тръгна да излиза, но спря и се обърна:

— Добре ли върви работата? Ще се справиш ли?

Старки усети как се изчервява.

— Като искам още хора, не означава, че не мога да се справя, Бари. Имаме напредък.

— Да. Има напредък. Нямах намерение да го оспорвам.

Това я изненада приятно.

— Говори ли със сержант Дагет? — продължи той.

— Още не.

— Срещни се с него. Накарай го да си спомни какви хора е видял около паркинга, Като получим записите, ще се наложи да ги погледне.

Когато Келсо затвори вратата, Старки се върна в кабинката си. Стомахът ѝ се свиваше. Дагет щеше да е объркан и разстроен. Щеше да премисля всяко свое решение на местопроизшествието, всяко действие, всяко движение. Старки знаеше, че той отново ще преживява всичко, макар и да не иска да си го спомня.

Тя остана в кабинката си двамадсет минути, без да помръдне. Мислеше за бутилката в чантичката си и гледаше разсеяно адреса на Бък Дагет в бележника си. Най-накрая реши, че повече не може да издържи, и се запъти към колата си.

Дагет живееше в олющена къща в средиземноморски стил в Сан Габриел Вали, напълно еднаква със стотици други домове с бежови стени и керемидени покриви в евтините жилищни квартали на изток от парк „Монтерей“. Старки бе идвала в района по сигнал за бомба три месеца преди смъртта на Шугър. Къщата не беше много приятно място за живеене. Със заплатата си на старши сержант Дагет можеше да си позволи нещо по-комфортно, но Старки знаеше, че се е развеждал три пъти. Издръжките на жените и децата му сигурно го съсипваха.

Пет минути след като излезе от магистралата, Старки спря на улицата на Дагет и приближи към входната врата. На Дръжката беше завързана черна лента.

Отвори четвъртата му съпруга. Беше с двамадсет години по-млада от Бък и много привлекателна, въпреки че този ден изглеждаше вяла и разсеяна. Старки ѝ показа значката си:

— Госпожо Дагет, аз съм Каръл Старки. Работила съм с Бък в Отряда. С вас също май сме се срещали. Съжалявам, но не си спомням как се казвате.

— Натали.

— Натали. Разбира се. Може ли да видя Бък?

— Наложил се да не ходя на работа, за да остана с него. Толкова е разстроен.

— Разбирам, Натали. Ужасно е. Може ли да се видя с Бък?

Домакинята преведе Старки през къщата в задния двор, където Бък сменяше маслото на моторната си косачка. Веднага щом изведе

Старки на двора, Натали си влезе вътре.

— Здравей, Бък.

Дагет я изгледа, сякаш се изненадваше да я види, и се изправи непохватно. Вдигна рамене и погледна смутено косачката.

— Опитвам се да си намеря работа. Бих те прегърнал, но целият съм в пот.

— Хубаво е да се занимаваш с нещо, Бък. Няма нищо лошо в това.

— Искаш ли газирана вода или нещо друго? Натали не ти ли предложи нещо?

Той се приближи и избърса ръцете си в мазна оранжева кърпа.

— Не разполагам с много време — каза тя. — Имаме доста работа.

Той кимна разочарован, после разпъна два сгъваеми стола, които стояха опрени до стената на къщата.

— Чух, че си се заела със случая. Как се справяш в Криминалния?

— Предпочитам да се върна в Отряда.

Дагет кимна, без да я погледне. Изведнъж ѝ хрумна, че ако още беше в сапърния отряд, можеше тя да е на мястото на Риджо в Силвърлейк. Може би и Бък си го мислеше.

— Бък, искам да ти задам няколко въпроса за случилото се.

— Да. Разбира се. Знаеш ли, никога не съм ти го казвал, но момчетата в отряда се гордеят, че стана детектив. Това е истинска полицейска работа.

— Благодаря, Бък.

— Каква си сега? Детектив трета степен?

— Втора. Нямам достатъчно стаж за по-висок чин.

Бък вдигна рамене:

— И това ще дойде. Само втора степен си, а водиш такова важно разследване.

Тя се разтревожи, че Бък може да си помисли, че не е достатъчно добра за работата. Уважаваше го и не искаше той да се съмнява в нея. Достатъчно ѝ беше недоверието на Келсо.

— Някой съобщи ли ти за бомбата? Казаха ли ти?

— Не. Какво да ми кажат?

Той я погледна изпитателно и тя с огромно усилие се сдържа да не извърне очи. Бък предчувстваше, че новините ще са лоши. Страхът ясно личеше в очите му.

— Какво да ми кажат за бомбата, Каръл?

— Взривили са я дистанционно.

Той се втренчи в нея, после поклати глава. В гласа му прозвуча нотка на отчаяние:

— Не може да бъде. Чарли направи хубави снимки с рентгеновия апарат. Не се виждаше никакъв дистанционен приемник. Не видяхме дори детонатор. Ако бях видял нещо такова, веднага щях да извикам Чарли обратно. Той сам щеше да си плюе на петите!

— Нямало е как да го видите, Бък. Детонаторът е бил в една от тръбите. Зарядът е бил в другата. Взривното вещество е модекс-хибрид.

Бък Дагет не успя да спре сълзите, които рукнаха по лицето му. Старки усети, че и нейните очи се напълват, и сложи ръка на неговата.

— Нищо ми няма — каза той.

Тя пусна ръката му. Помисли си, че двамата биха могли да са идеална двойка.

Бък си пое въздух и започна:

— Модекс-хибрид... Военните го използват, нали?

— Да, за снаряди. Скоростта му на горене е с почти три хиляди метра в секунда по-голяма, отколкото на тротила. Предполагаме обаче, че този експлозив е направен в домашни условия.

— Господи! Сигурна ли си за дистанционното устройство?

— Намерихме приемника. Този, който го е взривил, е бил някъде наоколо. Можел е да го задейства, когато си поиска, но е изчакал Чарли да се приближи до бомбата. Смятаме, че е наблюдавал през цялото време.

Той поклати глава, сякаш му бе дошло много.

— Слушай, Бък, ще взема записите от телевизионните канали. Като пристигнат, бих искала да ги погледнеш. Може би ще разпознаеш някого в тълпата.

— Не знам, Каръл. Мислех само за бомбата. Тревожех се за телесната температура на Чарли и за снимките. Мислехме, че е поставена от някой хулиган, разбираш ли? От някой хлапак, който е

искал да се изперчи пред приятелчетата си в махалата. Това бяха само две скапани тръби, за бога!

— Записите сигурно ще дойдат след ден-два. Помисли добре, става ли? Опитай се да си спомниш някого или нещо особено.

— Разбира се. И без това нямам какво друго да правя. Дик ме / накара да си взема три дни почивка.

— Това е добре за теб, Бък. А между другото можеш да си оплевиш двора. Заприличал е на джунгла.

Дагет се усмихна вяло, след това замълчаха.

След известно време той каза:

— Знаеш ли къде ме пращат?

— Къде?

— В Банката. По дяволите, не искам да се срещам с онези хора!

Старки не знаеше какво да каже.

— Наричат го „съветване след преживяване на психологическа травма“. Нали сега правилата са такива. Попадаш в престрелка, отиваш в Банката. Катастрофираш — в Банката. Сега трябва да разказвам на някакъв скапан психиатър как се чувства човек, когато партньорът му загине пред очите!

Старки още обмисляше как да го успокои, когато усети, че пейджърът ѝ вибрира. Номерът беше на Марцик, последван от код 911.

Трябваше да се обади, но не искаше да оставя толкова бързо Бък Дагет.

— Не се тревожи. Няма да те вкарат в лудницата.

— Просто не искам да говоря с тези хора. Какво може да се каже на тази тема? Ти какво щеше да им кажеш?

— Нищо, Бък. Няма какво да се говори. Просто им го кажи. Няма смисъл да се говори. Слушай, трябва да телефонирам. Марцик ме търси.

— Разбирам.

Дагет я изпрати до външната врата. Жена му не се виждаше.

— Натали също е разстроена. Съжалявам, че не ти предложи нищо за пиене.

— Не се тревожи за това, Бък.

— Бяхме много близки, аз, тя и Чарли. Тя много го обичаше.

— Ще ти се обадя, когато получа записите. Помисли си добре, става ли?

Прекрачваше прага, когато Бък я извика:

— Детектив?

Тя се обърна. Усмихна се на обръщението, което той използваше.

— Благодаря, че не ме попита. Нали знаеш какво имам предвид?

Всеки те пита как си, а точно на този въпрос не се сецам как да отговоря.

— Знам, Бък. И аз полудявах, когато всеки ме питаше как съм.

— Да. Е, сега поне сме двама.

Тя кимна и Бък Дагет затвори вратата.

Докато вървеше към колата, пейджърът ѝ отново завибрира. Този път беше Хукър. Тя се обади първо на Марцик заради спешния код.

Марцик вдигна при първото позвъняване, сякаш бе чакала с ръка на телефона.

— Бет Марцик.

— Старки се обажда. Какво има?

Марцик звучеше възбудено.

— Попаднах на нещо, Старки. При цветарницата съм, онази до телефонния автомат. Обаждането е направено в един и четиринайсет, нали? Е, момчето на собственика излязло да достави някакви цветя и видяло някакъв човек да говори по телефона.

Пулсът на Старки се у чести:

— Кажи ми, че е видяло кола, Бет. Кажи ми, че е видяло номера!

— Каръл, слушай. Има нещо по-добро. Каза, че бил англосаксонец.

— Ама онзи, който се е обадил, е бил латиноамериканец.

— Слушай, Старки. Представи си момчето. Той е пич, седи си в камиона и слуша скапаните „Джипси кингс“, докато му товарят цветята. Бил е тук от един до един и двайсет. Сигурна съм, защото в пътния му лист е отбелязано кога е тръгнал. Той твърди, че човекът бил англосаксонец.

Старки се опита да овладее възбудата, но не ѝ беше лесно.

— Защо му е на англосаксонец да се прави на латиноамериканец — продължи Марцик, — освен ако това не е бил самият бомбаджия? Щом е бял, а се прави на латиноамериканец, значи се крие, по дяволите. Имаме свидетел, Каръл!

Старки виждаше логиката, но знаеше, че в детективската работа често неща, които са изглеждали неоспорими, отпадат в хода на

разследването.

— Да не прибързваме, Бет. Всичко това е много добре, но трябва да го обсъдим по-подробно. Твоят свидетел само си мисли, че човекът е бил англосаксонец. Може наистина да е бил такъв, но може да е бил латиноамериканец с по-бяла кожа. Трябва просто да проверим.

— Добре. Права си. Знам, че е така, но момчето ми вдъхва доверие. Ела само поговори с него.

— Той сега там ли е?

— Е, ще остане известно време. Има още поръчки, а и става късно.

— Добре. Задръж го. Идвам.

— Не мога да го задържа ей така. Ако получат поръчка, трябва да направи доставката.

— Помоли го да остане, Бет. Кажи му вълшебната думичка. „Моля“!

Старки прекъсна връзката и набра номера на Сантос. Той говореше толкова тихо, че едва му се разбираше.

— Защо шепнеш?

— Каръл, ти ли си?

— Едва те чувам. Говори по-високо.

— В управлението съм. Тук дойде един агент от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Пристигнал е от Вашингтон тази сутрин.

Стомахът на Старки се сви. Тя измъкна в чантата си един тагамет.

— Сигурен ли си, че е от Вашингтон? Че не е дошъл от лосанджелиското управление?

Беше изпратила информацията за бомбата в Националната телекомуникационна система едва предния ден. Ако този човек идваше от Вашингтон, трябва да е взел първия самолет!

— От Вашингтон е, Каръл. Келсо го доведе и сега иска да се срещне с теб. Исква да види какво сме направили досега. Мисля, че те поемат случая. Виж, трябва да вървя. Опитах се да спечеля време, но Келсо ми заповяда да им предоставя всички материали по случая.

— Чакай малко, Хорхе, този агент каза ли такова нещо? Каза ли, че те поемат случая?

— Трябва да затварям, Каръл. Келсо се показва на вратата. Гледа ме.

— Спечели още малко време, Хорхе. Идвам. Марцик е попаднала на нещо добро за нас.

— Като гледам оня с Келсо, попаднала е на нещо добро за него.

Старки глътна един тагамет и потегли към Спринг Стрийт с включена сигнална лампа.

* * *

Старки стигна до отдела си за двайсет и пет минути. Сантос ѝ хвърли кратък поглед откъм кафемашината и кимна към кабинета на Келсо. Вратата беше затворена.

— Даде ли му материалите?

Той се сви виновно:

— Какво можех да направя? Да кажа „не“?

Старки стисна зъби и се запъти към кабинета на началника си. Почука силно три пъти и отвори вратата, без да чака отговор.

Келсо махна вяло към нея, обяснявайки на събеседника си:

— Това е детектив Старки. Свикнала е да влиза когато си поиска. Старки, това е специален агент Джак Пел от...

— От БАТО. Знам. Той ли поема случая?

Пел седеше, подпрял лакти на коленете си, сякаш се кани всеки момент да скочи. Изглеждаше около трийсетте, но нищо чудно да беше и по-възрастен. Имаше бледа кожа и напрегнати сиви очи. Тя се опита да разчете мислите му по очите, но не успя. Бяха напълно безизразни.

Пел се обърна към Келсо, без да я удостои с внимание:

— Искам да поговорим още няколко минути с вас, лейтенант. Накарайте я да изчака навън, докато свършим.

Сякаш я нямаше в стаята!

— Излизай, Старки. Ще те извикаме, като свършим.

— Този случай е мой, лейтенант. Това е наш случай. Един от нашите колеги загина.

— Изчакай навън, детектив. Ще те извикаме, когато ни потрябваш.

Старки излезе и зачака пред кабинета. Беше бясна. Сантос срещна сърдития ѝ поглед и бързо отмести очи. Тя тъкмо проклинаше за пореден път Келсо, че толкова лесно предава случая, когато пейджърът ѝ завибрира.

— По дяволите. Марцик.

Обади ѝ се от бюрото си.

— Каръл, с момчето съм. Има доставки. Къде си, по дяволите?

Старки заговори тихо, за да не я чуят другите детективи:

— В отдела съм. Един агент от БАТО е дошъл.

— Не се будалкай. Какво става?

— Знам само, че в момента агентът е при Келсо. Виж какво, ще говоря с момчето, когато свърша тук. Кажи му да тръгва за проклетите доставки.

— Часът е почти пет, Каръл. След доставките се прибира вкъщи. Можем да го намерим едва утре.

Старки погледна часовника си и се замисли. Искаше да говори с момчето още сега, защото времето е най-големият враг на свидетелите: хората забравят подробности, объркват се, замислят се дали наистина да сътрудничат на полицията. Най-сетне реши, че няма нужда да се престарава. Нямаше да получи много голямо съдействие от това момче, ако го накара да чака още два часа.

— Добре, Бет. Уреждай среща за утре. Сутринта на работа ли е?

Марцик ѝ каза да изчака. Младежът явно стоеше до нея.

— Идва в осем.

— Добре. Ще го видим утре сутринта.

— Ние или агентът?

— Скоро ще разберем.

Келсо се показа на вратата на кабинета си. Старки затвори телефона. Съжали, че вместо да говори, не е изгълтала още няколко тагамета. Понякога си мислеше, че трябва да купи акции във фармацевтичната компания.

Когато се приближи, Келсо прошепна:

— Само се успокой, Каръл. Дошъл е да помогне.

— Глупости!

Келсо затвори вратата зад гърба ѝ. Пел все още седеше приведен. Старки го изгледа намръщено. Тези проклети сиви очи бяха най-

студеното нещо, което бе виждала. С мъка се сдържаше да не извърне поглед.

Келсо се върна зад бюрото си:

— Агент Пел пристигна тази сутрин от Вашингтон. Информацията, която си им изпратила, е привлякла вниманието на някои хора.

Пел кимна:

— Нямам намерение да ви отнемам разследването, детектив. Това е вашият град, не моят, но смятам, че мога да ви помогна. Дойдох, защото открихме прилики между вашата бомба и някои други, с които сме имали работа.

— Какви например?

— Модексът е любимият му експлозив: бърз, възбуждащ и рядък. Освен това използва само този вид дистанционни детонатори и ги крие в едната от тръбите, за да не се забелязват на рентгена.

— За кого говорим?

— Ако вашата бомба е направена от същия човек, прякорът му е Червения. Не знаем истинското му име.

Старки погледна Келсо, но по изражението му не личеше нищо. Сигурно намесата на федералните му носеше огромно облекчение.

— Какъв е този Червения? Да не е някакъв сериен бомбаджия? Терорист ли е?

— Не, детектив, този мръсник не е терорист. Доколкото ни е известно, не се интересува от политика, от правото на аборт или нещо подобно. През последните две години бяха извършени седем бомбени удара с модекс-хибрид и дистанционно взривяване като при тукашното устройство. Като имаме предвид целите и хората, които бяха замесени, смятаме, че четири от атентатите са с цел материална изгода. Някой му е платил, за да ги извърши. Така си изкарва прехраната, Старки, с бомбени атентати. Това обаче му е и хоби.

— Умирам от нетърпение да науча подробности.

Келсо изсъска гневно:

— Млъкни, по дяволите, и слушай!

Старки се обърна отново към Пел. Сивите му очи приличаха на бездънни кладенци. Тя се почуди защо агентът изглежда толкова съсипан.

— Той убива сапъори, Старки. Подмамва ги, после ги взривява. Досега е убил трима, ако броим и вашия човек, всичките с подобни устройства.

Старки се взря в немигащите сиви очи.

— Това е лудост! — прошепна.

— Психолозите твърдят, че така се опитва да се докаже. Мисля, че вижда в това нещо като състезание. Той прави бомбата, специалистите като теб се опитват да я обезвредят, така че той се стреми да ги победи.

Побиха я тръпки. Това не убегна на Пел.

— Знам какво ти се е случило. Преди да тръгна, прегледах досието ти.

Старки се почувства предадена и това я разгневи. Запита се какво му е известно за телесните ѝ повреди и внезапно почувства неудобство, че този мъж може да знае такива неща.

— Коя съм и каква съм, не ви влиза в работата. Само едно има значение: аз съм водещият детектив по това разследване — каза хладно.

Пел вдигна рамене:

— Вашият подпис стоеше под доклада за устройството. Искан да разбера с кого ще контактувам.

Като се замисли, Старки си спомни една листовка на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия за издирване на неизвестен извършител с прозвище Червения. Тогава не му обърна внимание, защото такива листовки се получаваха ежедневно в службата и защото престъпникът действаше в други части на страната.

— Щях да си спомня, ако бях чула такова нещо, Пел. Някакъв откачалник, който убива сапъори. Никой тук не е чувал за него.

Келсо се размърда:

— Пазили са тази подробност около дейността му като служебна тайна.

— Не искаме да се появят имитатори, Старки. Пазихме в тайна всички подробности за метода му на работа и устройството на бомбата. Вкарахме в телекомуникационната система само данните за компонентите ѝ.

— Значи твърдите, че нашият бомбаджия е същият човек, съдейки само по компонентите на бомбата, така ли?

— Още нищо не твърдим, но модекът и радиоприемникът са доста убедително доказателство. Начинът на изработка също е характерен. Пък и онази буква.

Старки го погледна объркано:

— Каква буква?

— Цифрата, която намерихме на едното парче — обясни Келсо.
— Агент Пел смята, че е буквата С.

— Защо мислите, че е буква?

Пел замълча. Старки се запита какво ли си мисли.

— Намирали сме гравирани надписи по бомбите на Червения и преди. Трябва да прочета докладите ви и да сравня сведенията от реконструкцията на устройството с нашите данни. Тогава със сигурност ще разберем дали вашият бомбаджия е Червения.

Старки усети как случаят се изплъзва от ръцете ѝ.

— Извинете за нахалството, но щом искате да видите нашите доклади, и аз бих желала да прочета вашите. Искам да сравня данните ви с това, което сме открили тук.

Келсо вдигна ръце:

— Виж, Старки, няма смисъл да се конкурираме.

Прииска ѝ се да го изрита. Ама че подлизурко!

Пел вдигна малка купчина листове от бюрото:

— Няма проблем, детектив. Лейтенант Келсо бе достатъчно любезен да ми предостави вашите материали по случая и аз с удоволствие ще ви дам копия от нашите. В момента са в хотелската ми стая, ще ви ги донеса. — Нави документите, които му беше дал Келсо, на руло и се изправи: — Прегледах тези набързо. Сториха ми се доста добри, но искам да ги прочета по-внимателно. — Обърна се към Келсо: — Бихте ли ми намерили място, където да ги прочета, лейтенант? Бих искал да се запозная с по-гол ямата част от материалите още тази вечер, преди с детектив Старки да се заемем за работа.

— Какво означава това? Аз водя разследването! — озъби се тя.

Келсо стана от стола си, отиде до вратата и я отвори:

— Успокой се, Каръл. Всички тук сме на една страна.

Пел тръгна да излиза с документите в ръка. Изведнъж спря на сантиметри от Старки. Готова бе да се обзаложи на хиляда долара, че го прави нарочно.

— Не се страхувайте от мен, детектив. Не хапя.

— Не се страхувам от нищо.

— Как бих искал да мога да се похваля със същото...

Келсо накара Сантос да се погрижи за Пел, после се върна в кабинета си и затвори вратата. Не изглеждаше доволен, но на Старки не ѝ пукаше. Ръцете ѝ така трепереха, че се наложи да ги пъхне в джобовете си, за да не ги види лейтенантът.

— Можеше да проявиш малко повече разбиране — смъмри я той.

— Не съм тук да проявявам разбиране! Работата ми е да открия кой уби Риджо, а сега някакъв агент ми се мотае в краката и се чуди как да ми отнеме случая.

— Не забравяй, че в тази професия се работи в екип, детектив. Няма да навреди, ако човекът прегледа материалите. Ако се окаже, че нашият бомбаджия не е този, когото търсят, ще се върне във Вашингтон и ще ни остави на мира. Ако се окаже, че е техният човек, помощта им ще ни е добре дошла. Говорих вече със заместник-началник Морган. Той иска да работим в пълно сътрудничество.

Типично за Келсо: да се обади на големия шеф, за да си подсигури гърба!

— Марцик попаднала на свидетел, който може да е видял човека, подал сигнала. Твърди, че бил англосаксонски тип.

Келсо престана да подмята молива си и се замисли над току-що чуто.

— Мислех, че онзи, който се е обадил, е бил латиноамериканец.

— И аз така мислех.

Старки замълча. Реши, че дори Келсо може да си направи съответните изводи.

— Е, добре е да го провериш — каза той. — Обади ми се вкъщи да кажеш какво е излязло.

— Тъкмо отивах да го проверя, лейтенант, но вместо това се наложи да си приказвам с господин Пел. Отложих го за утре. Свидетелят имаше други планове за вечерта.

Келсо я погледна разочаровано.

— Е, няма как. Говори с него утре и ми кажи какво е станало. Ти ще разнищиш този случай, Старки. Не се съмнявам в това. Имаш подкрепата и на заместник-шефа.

Старки не отговори. Искаше да се махне час по-скоро, но Келсо я погледна нервно:

— Нали ще се справиш, Каръл? Добре ли си?

Той стана от бюрото си и се приближи до нея, сякаш се опитваше да подуши дъха ѝ.

— Да, добре съм.

— Добре. Прибирай се да се напиш. Почивката е много важна за бистротата на съзнанието.

Старки излезе от кабинета, надявайки се да не среща Пел. Когато потегли към къщи, минаваше шест. Спря в Уилшър пред един бар на име „Бариганс“.

Преди по-малко от дванайсет часа бе изпразнила бутилката си и се беше зарекла да намали пиенето. По дяволите всички заричания. Тя лапна два тагамета и прокле скапания си късмет.

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ ДЖАК ПЕЛ

Пел седеше в малка бяла стая, не по-голяма от ковчег, и четеше документите по случая. Бяха му дали докладите от Отряда по обезвреждане на взривни устройства, от Криминалогичния отдел и от аутопсията на загиналия полицай.

След като ги прочете, той установи, че криминалозите и сапъорите са свършили чудесна работа, но остана разочарован, че са намерили само една буква — С. Беше сигурен, че трябва да има още, но вярваше, че криминалогът, Чен, няма да пренебрегне никоя подробност. Не така стояха нещата с доклада на съдебния лекар. Нещо много важно беше пропуснато.

Той взе докладите и влезе в оперативната зала, където го чакаше Сантос.

— Знаете ли дали съдебният лекар е прегледал цялото тяло на Риджо на рентген?

— Не знам. Ако не е записано в доклада, вероятно не са го направили.

— Не е записано, но би трябвало да се направи.

Пел разгърна доклада от аутопсията, за да намери името на съдебния лекар. Лий Ричардс.

— Старки още ли е тук?

— Тръгна си.

— Тогава ще говоря с лейтенант Келсо.

След двадесет минути, след като Келсо откри Ричардс по телефона, Сантос закара Пел до Отделението по съдебна медицина в Медицинския център на Университета на Южна Калифорния.

Сантос понечи да тръгне след агента, но Пел го спря:

— Изпушете една цигара и ме Изчакайте тук.

— Не пуша.

— Няма нужда да идвате с мен.

Това явно не хареса на Сантос, но на Пел не му пукаше.

— Да не мислите, че горя от желание да гледам как съдебният лекар рови из карантиите на приятеля ми? — тросна се латиноамериканецът. — Ще взема едно кафе и ще ви изчакам във фойето.

Това устройваше Пел и двамата се запътиха заедно към входа на сградата.

Вътре Сантос го остави на пропуски и отиде за кафе. Ричардс се появи след няколко минути и заведе Пел в един рентгенов кабинет, където изчакаха двама санитарни да докарат трупа на Риджо в непрозрачен найлонов чувал. Запазиха мълчание, докато санитарите го извадят и поставят на една количка. Големият Y-образен разрез през гърдите и корема на мъртвия бе защит, както и по-дълбоките рани от осколките на бомбата.

Ричардс огледа трупа, сякаш се наслаждаваше на резултата от работата си:

— Както виждате, раните от осколките се забелязват трудно. Направихме локални рентгенови снимки на по-сериозните поражения, преди да извадим парчетата.

— Точно това е проблемът — каза Пел. — Ако търсите само около видимите разкъсвания, има опасност да пропуснете нещо. Имал съм случай, при който осколката бе влязла през таза и се беше плъзнала покрай бедрената кост, надолу по крака.

Ричардс го изгледа скептично:

— Сигурно е възможно.

— Със сигурност е възможно. Къде са ръцете?

Ричардс се намръщи:

— Моля?

— Намерили ли са ръцете?

— А, да. Спомням си. Сигурен съм, че съм ги огледал:

Ричардс погледна костите, стърчащи на мястото на китките, после присви очи и се обърна към санитарите:

— Къде са проклетите ръце?

Санитарите се разровиха из чувала и ги измъкнаха. Бяха обгорени и раздробени от ударната вълна. По лицето на Ричардс се изписа облекчение.

— Виждате ли? Ето ги ръцете. Всичко е тук.

Сякаш се гордееше, че не е загубил никоя част от тялото.

— Първо ще сканираме трупа — предложи лекарят. — Ако видим нещо, ще го маркираме. Така ще е по-бързо, отколкото, ако си играем с рентгена.

— Добре.

— Не обичам да работя с рентген, въпреки всички предпазни щитове. Страх ме е от рак.

— Добре.

Дадоха на Пел жълти защитни очила. Той безучастно изчака да поставят Риджо под хроматичния флуороскоп. Мониторът приличаше на мътен телевизионен екран. Ричардс включи апарата и екранът просветля. Плътта на трупа приличаше на прозрачно желе, костите се виждаха като плътни зелени сенки. Ричардс нагласи фокуса.

— Хубава машинка, а? Не прецаква половите органи като рентгена. Няма опасност от рак.

Под наставленията на Ричардс санитарите започнаха бавно да местят трупа. Под коленете се видяха три добре изразени сенки, две в левия и една в десния крак, и трите — не по — големи от сачми.

— Мамка им. Откъде се взеха? — възкликна Ричардс.

Пел бе очаквал да види много повече неща, но бронираният костюм явно си беше свършил работата. Само тези осколци са имали достатъчна инерция, за да пробият кевларовата материя.

Ричардс го погледна:

— Искате ли ги?

— Искам всичко, което има вътре, докторе.

Ричардс маркира местоположението им с химически молив.

До края на сканирането намериха общо осемнайсет осколци, само две от които бяха с по-голям размер: два-три-сантиметрово криво метално парче, забито в тазобедрената става на Риджо, и дълъг около

сантиметър триъгълен фрагмент, който Ричардс бе пропуснал при ваденето на осколките от меките тъкани на дясното рамо.

След като лекарят извади всички парчета, по-високият от двамата санитар ги изплакна и ги постави в стъклена паничка. Пел ги огледа внимателно, но не откри следи от гравирани букви.

Най-накрая Ричардс изключи апарата и свали очилата си:

— Това е.

Пел не проговори, докато и последното късче метал не бе промито и поставено в паничката.

— Някое от тези парчета ще ви бъде ли от полза? — попита Ричардс.

Пел не отговори.

— Агент Пел?

— Благодаря за загрижеността, докторе.

Ричардс свали ръкавиците си, за да види колко е часът. Часовникът му беше с картинка на Мики Маус.

— Ще ги изпратим утре в Криминологичния отдел — каза той. — Трябва да ги прехвърлим по правилата за съхранение на вещевени доказателства.

— Така ще е добре, благодаря.

Нищо не беше добре и цялата работа никак не се нравеше на Пел. Обхвана го яд и тревога.

Тъкмо си мислеше, че вече е прекалено късно, че Червения може вече да е заминал за друг град или изобщо да не е идвал тук, когато по-високият санитар се обади:

— Докторе, ще гледате ли ръцете, или да ги прибирам в чувала и да изчезваме?

Ричардс изръмжа, сякаш ръцете можеха да му избягат, взе ги и ги постави под флуороскопа. Между костите на дланта на лявата ръка се виждаха две яркозелени сенки.

— По дяволите. Май сме изпуснали още две.

Ричардс извади парчетата с пинцета и ги подаде на санитаря, който ги изплакна и ги постави при другите.

Пел ги обърна вяло и изведнъж почувства силна възбуда.

На повърхността на по-голямото парче бяха гравирани пет малки букви. Това, което прочете, го поразя. Не го бе очаквал. Не беше и подозирал, че ще види такова нещо. Сърцето му заби лудо.

— Намерихте ли нещо интересно? — попита Ричардс зад гърба му.

— Не. Все същото, докторе.

Пел стисна осколката с надписа и върна другата при останалите в паничката. Санитарят не забеляза, че връща само едно парче вместо две.

Ричардс обаче усети нещо:

— Добре ли сте, агент Пел? Искате ли чаша вода или нещо друго за пиене?

Пел побърза да възвърне непроницаемото си изражение.

— Нищо ми няма, докторе. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

След това се върна във фоайето, където го посрещна служителят от охраната:

— Сантос ли търсите?

— Да.

— Взе си кафето и отиде при колата.

Пел тръгна към изхода, но едва стигна до средата на фоайето, когато пред очите му се появиха червени петна. Започна да му се гади. Въздухът около червените петна потъмня и внезапно се раздвижи, сякаш безброй подобни на червеи сенки се гърчеха в него.

— По дяволите. Не сега! — промълви Пел.

— Какво? — попита служителят от охраната зад гърба му.

Пел си спомни, че тоалетната е на другия край на фоайето. Примигна, за да отпъди тъмнеещите петна, и се втурна натам. По гърба и гърдите му рукна студена пот.

Едва се добра до умивалника. Повърна.

Затвори очи, но това не му помогна да пропъди виденията. Те продължаваха да се гърчат в мрака, издигаха се бавно като балони, пълни с хелий. Отново повърна. Напръска лицето си със студена вода.

Чу гласове, стори му се, че единият е на Сантос.

Взе една салфетка от рафта над умивалника, намокри я със студена вода и се запъти, олюлявайки се, към кабинката. Когато се изправи, отново му прилоша.

Отпусна се върху тоалетната чиния и постави студената салфетка на челото си.

Беше му се случвало и преди. Беше му се случвало много пъти и това го плашеше, защото интервалите между пристъпите ставаха все по-къси. Знаеше какво означава това и то го плашеше повече от всичко друго.

Седна на пода и задържа мократа салфетка на устата си, докато летящите чудовища не изчезнаха. Когато се магнаха, извади металното парче, което беше откраднал, присви очи, за да нагоди зрението си, и отново прочете буквите.

Пел не беше казал на Келсо и Старки всичко за Червения. Не им бе казал, че жертвите му не са случайни. Подбираше само водещи специалисти по обезвреждането на взривове. Не убиваше когото му падне, убиваше най-добрите.

Когато Пел научи за С-то, реши, че това е последната буква от „Чарлс“.

Не беше така.

Той отново прочете надписа на фрагмента: ТАРКИ.

ЧЕРВЕН ГНЯВ

ПРЕСТЪПЕН БОС ЗАГИВА ПРИ ЖЕСТОКА ЕКСПЛОЗИЯ, УМИРАТ И НЕВИННИ ГРАЖДАНИ

От Лорън Бет
Специално за „Маями Хералд“

Диего Бега — Синчето, нашумелият шеф на кубинската мафия, загина рано сутринта в четвъртък, когато един от складовете му бе разрушен от няколко мощни експлозии. Взривовете избухнаха малко след три през нощта. Не се знае дали господин Бега е бил убит умишлено, или присъствието му в сградата е било случайно.

В склада се е извършвало фалшифициране на дрехи от известни дизайнерски къщи с използване на черна работна ръка. Петима от работниците са загинали, а други девет са ранени.

Говорителката на полицията Евелин Меланкон заяви: „Очевидно тук става дума за незаконно използване на евтина работна ръка. Засега не ни е известно дали целта на

атентата е бил самият господин Бега, или само складът му. Още нямаме сведения кой е отговорен за експлозията.“

Следователи и специалисти по взривни устройства от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия оглеждат останките в опити да...

Джон Майкъл Фоулс бе разочарован, че статията е едва на трета страница, но реши да не дава израз на чувствата си. Освен това го беше яд, че никъде не се споменава нито за Червения, нито за изкуското изпълнение на задачата. Той сгъна вестника и го върна на Анджели Роси, свързката му с Виктор Карпов.

Роси го изгледа с недоумение:

— Има още на следващата страница.

— Обикновена статия, господин Роси. Предпочитам да чета хартийките, които носите в тази торба, ако разбирате какво искам да кажа.

— Да, разбира се.

Роси припряно му подаде плика с парите, които му дължеше Карпов. Самият руснак бе отказал да се срещне лично с Джон в библиотеката. Преструваше се на болен, като хлапе, което иска да се измъкне от час. Джон обаче знаеше истинската причина — Карпов беше уплашен.

Както и предния път, той не си направи труд да брои парите, дори не отвори плика. Прибра го в раницата си и я остави на пода. Когато съобщаваше на Роси, че ще го чака в отдел „Периодичен печат“ на библиотеката в Палмбийч, трябваше да му обясни и какво е „периодичен печат“.

Погледна италианеца и му се усмихна с добре отработената си усмивка на южняшки фермер:

— Успокойте се, господин Роси. Всичко е наред. Предполагам, че нямате просрочени книги.

Роси се огледа тревожно, сякаш някоя библиотекарка всеки момент ще скочи да го арестува. Очевидно се чувстваше като в небрано лозе. Джон се запита дали този дебелак е стъпвал някога в библиотека.

— Глупаво е, Червен. Глупаво е да се срещаме така. Кой ненормалник обсъжда такива неща в библиотека?

— Ненормалник като мен, предполагам. Обичам реда, който цари в библиотеките, Анджели. Това е единственото място, където хората все още спазват някакво приличие, не мислиш ли?

— Да. Както и да е. Защо си направил това с косата си?

— За да бия на очи.

Роси присви очи. Джон си представи как в мозъка му с мъка се задвижват ръждясали зъбни колела и прехапа език, за да не се разсмее.

— Не се тревожи за това, партньоре. Червения винаги знае какво прави.

— А, загрях. Червения, с червена коса.

— Точно така.

Този ден косата на Джон бе подстригана късо и боядисана в яркочервен цвят, който фризьорката наричаше „Обещание за страст“. Носеше зелени контактни лещи. Бакенбардите му бяха дълги и заострени и беше натъпкал памук в бузите си, така че долната му челюст да изглежда квадратна. Носеше и обувки с дебели подметки, за да изглежда по-висок.

Ако Роси знаеше истинската причина за тази премяна, сигурно щеше да напълни гащите.

— Слушай, приятелю, в Джърси изникна една работа, за която искам да поговорим — каза италианецът.

— Тук ли трябва да се свърши, или там?

— Някакъв шибан кубински пират ограбва лодките, които ни прекарват марихуаната, при Кей Уест.

Джон поклати глава, без да го изчака да свърши:

— Отговорът ми е „не“, господин Роси. Бих искал да ви помогна, но тук положението ще стане доста напечено за мен, така че ще се наложи да не се виждаме известно време.

— Само ме изслушай за минутка, става ли, Червен? Това, за което говоря, няма да отнеме много време. Искаме просто да очистиш една чернилка, нищо повече.

— Ами застреляйте го тогава. Да не би да не знаете как?

Роси изглеждаше възбуден и Джон се запита каква е причината. Не беше очаквал да му предлагат друга задача и не му харесваше да си губи така времето. Искаше Роси да си тръгне час по-скоро и да го

остави да си върши работата. Всъщност точно затова беше дошъл в библиотеката.

— Е, работата не е толкова проста, като да застреляш някакъв скапан негър. За това мога веднага да си намеря човек. Искаме да предупредим него, семейството му и цялата онази пасмина. Точно такава работа, в каквата ти си спец.

— Не мога да ви помогна, господин Роси. Ако имате работа за друг щат, с удоволствие ще се заема. Но не и тук. Тук имам лични сметки за уреждане.

Роси отново се огледа нервно, после се приближи със стола си. Не проявяваше никакво желание да си тръгва, затова Джон предположи, че вече е казал на хората от Джърси, че Червения ще им свърши работа.

— По дяволите — продължи да настоява италианецът, — полицията не знае нищо за теб, няма как да те свържат с Вега. Нали четете статията! Нищо не знаят!

— Не вярвай на всичко, което пише във вестниците, Анджело. Сега, ако ме извиниш, имам друга работа. Изчезвай.

Всъщност Джон знаеше за хода на разследването много повече от Роси и пресата. Някъде около единайсет предната нощ в лабораторията на шерифството на окръг Брауърд бяха открили визитната му картичка. Вкараха предварителните данни за бомбата в информационната банка на ФБР. Компютрите намериха съответствие на данните с предишните взривове из цялата страна и веднага шерифството, местната централа на БАТО, както и централните управления на ФБР и БАТО във Вашингтон бяха вдигнати по тревога. Джон не знаеше със сигурност, но предполагаше, че докато двамата с Роси седят в прохладната библиотека, специалните агенти от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия се избиват да събират информация по случая. Точно както той искаше да стане.

— Виж, Червен, моля те. Уверявам те, че ще гушнеш порядъчно количество мангизи с тази задача. Как ти звучи два пъти колкото хонорара от Карпов?

— Съжалявам. Просто не мога.

— Излагаш и двама ни на опасност.

— Не. Ти си се изложил на опасност. Разприказвал си се пред ония жабари на север, а сега не можеш да им осигуриш каквото си им

обещал.

Роси отново се огледа:

— Направи ми тази услуга, става ли? Още сега мога да ти разкажа всичко за онзи негър. По дяволите, дори лично ще те закарам, ако поискаш.

— Не. Днес не съм запланувал да се занимавам с негри. Хайде, изчезвай.

Ноздрите на Роси се разшириха и той пъкна ръка под якето си. Трийсет градуса на сянка и сто процента влажност, а този плиткоумен шоп ар носеше дебело спортно яке.

Джон завъртя очи:

— О, моля ви, господин Роси. Без подли номерца. Какво си мислиш, че ще направиш тук, в библиотеката? В „периодиката“. За бога, толкова си тъп, че си мислиш, че „периодично“ е само това, с което се занимават курвите.

Роси стисна зъби.

Джон се усмихна по-широко, след това усмивката му изведнъж се стопи и той се наведе към Роси. Знаеше, че италианецът се страхува от него. Сега щеше да го уплаши още повече.

— Нека ти подсказа нещо, Анджело: престори се, че си изпуснал нещо на пода и се навеждаш да си го вземеш. Като се наведеш, само погледни какво е залепено от долната страна на масата.

Роси примигна:

— Какво има отдолу?

— Виж сам, Анджело. Няма да те ухапе.

Джон взе вестника и го пусна на пода.

— Наведи се и погледни. Само погледни.

Роси не се наведе, а бавно, без да сваля очи от Джон, се изхлузи от стола и прекна на пода. Когато отново се изправи, лицето му беше бяло като платно.

— Откачен негодник.

— Сигурно си прав, Анджело. Сега отивай да убиеш сам скапания си негър. Ще работим заедно друг път.

Роси вдигна ръце и заотстъпва. Блъсна се в две момичета, които се опитваха да разучат как се работи с един компютър.

След като Роси изчезна, Джон огледа хората на околните маси: главно възрастни читатели, задълбочени в списания и вестници; група

деца на предучилищна възраст, доведени от преподавателката си; мъж с благо изражение, който четеше роман на Дийн Кунц зад гишето на библиотекаря. Всеки безгрижно си живееше живота, без да подозира какво се крие наблизо.

Той се обърна към компютъра на другия край на масата, включи се в Интернет и написа адреса на ФБР: www.fbi.gov.

Страница се отвори, той щракна с мишката върху иконата „Десетимата най-търсени престъпници“.

Появиха се десет малки снимки, всяка от които отваряше нова страница. Джон беше проверил, преди да дойде Роси, с надежда да види и своята. Тогава я нямаше, нямаше я и сега.

Красноречив пример за некомпетентността на държавните служби.

Разочарован, Джон избра иконата „Неизвестни извършители“. Появиха се девет картинки, три от които бяха компютърни скици. На една от тях се виждаше млад мъж с интелигентен вид, оплешивяло теме, оградено с кичури кестенява коса, кафяви очи и очила с дебели стъкла. Тогава Джон бе гладувал цели две седмици, за да изглежда така, и свидетелят явно го беше запомнил добре: на скицата изглеждаше хилав и недохранен. Бяха го изтипосали с бяла риза и тънка черна вратовръзка! Щракна върху скицата. Отвори се страница, съдържаща кратко и неточно описание на отличителните му белези и списък с престъпленията, в които го подозираха: голям брой експлозии, причинили материални щети и човешки жертви. Джон остана доволен да прочете, че федералните го смятат за особено опасен и че „използвал сложни взривни устройства с престъпни цели“. Не беше толкова възбуждащо, както ако го бяха включили в челната десетка, но все пак беше нещо.

Джон смяташе отказа на федералните да го включат в списъка на десетимата най-опасни престъпници за нещо нечестно и обидно за него. И за израз на мързел. Списъкът на десетимата най-опасни бе затлачен с нашумели в медиите терористи, десни политически ненормалници и наркомани, застреляли някой й друг полицаи. Джон бе причинил смъртта на далеч повече хора. Смяташе се за най-опасния човек под слънцето и очакваше да се отнасят към него като към такъв.

Може би просто трябваше да вдигне залозите.

Под масата беше залепил малко устройство, създадено специално за библиотеката. То трябваше да послужи като послание. Беше просто, елегантно и — както всичките му бомби — носеше неговия подпис. Местните власти само след броени часове щяха да разберат, че тук е идвал Червения.

— Извинете, свършихте ли с компютъра?

Зад него стоеше пълна възрастна жена. Държеше бележник.

— Компютъра ли искате да използвате?

— Да. Ако сте приключили.

Джон се усмихна широко. Вдигна раницата си и освободи стола. Точно преди да стане, бръкна под масата и включи часовниковия механизъм.

— Да, госпожо, свърших. Седнете тук. Този стол е толкова удобен, че задникът ви ще се разтопи от удоволствие.

Жената се изсмя.

Джон я остави пред компютъра и излезе на слънце.

4.

На следващата сутрин Старки се събуди свита на кълбо на дивана. Вратът ѝ беше изтръпнал, а в устата ѝ имаше такъв вкус, сякаш е била натъпкана с непрана вълна. Часът бе четири и двайсет. Беше спала два часа.

Отново сънува кошмари. Тази нощ се появи нещо ново: Пел. В съня ѝ той я преследваше. Тя бягаше с всички сили, но движенията ѝ бяха непохватни и бавни, а неговите — не. Това не ѝ харесваше. В съня ѝ пръстите му бяха кокалести и остри като нокти на хищник. Това също не ѝ харесваше. От инцидента все сънуваше кошмари, но сегашното допълнение към тях я ядосваше повече от всичко друго. Не стига, че мръсникът се месеше в разследването ѝ, ами сега я преследваше и в кошмарите ѝ.

Тя запали цигара, после се завлече в кухнята, където намери няколко глътки леко вкиснал портокалов сок. Опита се да си спомни кога за последен път е ходила на пазар, но не успя. Единственото, което купуваше редовно, бе джин. И цигари.

Старки изпи сока, после — чаша вода. Започна да се подготвя за новия работен ден. Закуси с два аспирина и един тагамет.

Марцик ѝ беше оставила съобщение на телефонния секретар, че можели да се срещнат със свидетеля, Лестър Ибара, в девет часа, когато отваряла цветарницата. В пет и половина Старки вече беше на Спринг Стрийт. Сградата бе пуста. Нито в Криминалния отдел, нито в отдел „Бягства“, нито във „Вътрешно разследване“ имаха нощна смяна. Началниците работеха на повикване. Те, от своя страна, се обаждаха на подчинените си, ако има нещо спешно. В „Бягства“, заради естеството на работата им като ловци на хора, често започваха работния ден още в три сутринта, за да спипат престъпниците по бели гащи. Днес обаче и техният етаж беше пуст и стъпките ѝ отекваха по глухото стълбище.

Старки харесваше такива моменти.

Веднъж бе споделила пред Дана, че обича да се буди преди всички останали, защото така има по-голяма тръпка. Това беше лъжа.

Всъщност харесваше самотата, защото така ѝ бе по-лесно. Никой не ѝ се месеше. Никой не я гледаше, никой не шушукаше зад гърба ѝ, че това е специалистката, която е пострадала от взрив и после е била защита като някакъв Франкенщайн; онази, която бе загубила партньора си; онази, която бе оцеляла; онази, която бе преживяла клинична смърт. Дана се беше опитала да я накара да говори, като ѝ зададе въпроса, дали усеща тежестта на погледите им и дали си представя какво си мислят за нея. Старки, разбира се, отговори отрицателно, но по-късно призна пред себе си, че Дана е права. Самотата беше онази магия, която я избавяше от тежестта на мислите.

Старки влезе в оперативната зала и включи кафемашината. След като кафето се процеди в чашата, тя отиде на бюрото си. Както всички детективи, и тя притежаваше много справочници за експлозивни и техните производители, но за разлика от останалите, пазеше и учебниците си от Училището за сапъори на ФБР и каталозите, които беше събирала по време на работата си като сапъор.

Тя остави кафето на бюрото, запали цигара и се разрови из книгите си.

Модекс-хибрид е тройна взривна смес, използвана при ракетите въздух-въздух. Съдържа три взривни вещества, смесени, за да се получи по-стабилен и по-моцнен продукт. Старки извади бележника си и преписа съставките: хексоген, тротил, амониев пикрат, алуминий на прах, восък и калциев хлорид. Хексогенът, тротилът и амониевият пикрат са силно избухливи вещества. Алуминият на прах се използва, за да увеличи температурата на взрива, а восъкът и калциевият хлорид са стабилизатори.

Чен бе открил примеси в модекса и след консултация с производителя беше заключил, че експлозивът в бомбата, убила Риджо, не е заводско производство. Беше приготвен в домашни условия и следователно нямаше как да проследят откъде е взет.

Старки обмисли този проблем известно време, после потърси информация за отделните компоненти.

Тротилът и амониевият пикрат бяха достъпни за всеки гражданин. Положението с хексогена беше по-различно. Както модекса той се произвежда само по държавна заявка, но за разлика от него получаването му без сложна апаратура за пречистване е много трудно. Човек не може да си го забърка в кухнята. Това беше следата, която

Старки се надяваше да намери в справочниците. Човек може да си приготви модекс, ако има всички компоненти, но не и без един от тях. Трябва да намери отнякъде хексоген, а това вече може да се проследи до източника.

Старки реши, че това е добра насока за работа.

Наля си ново кафе, седна на компютъра, свързан с Националната полицейска телекомуникационна система, и започна търсене по ключова дума „хексоген“. Докато пусне заявката, останалите детективи започнаха да се появяват един по един. Тишината бе нарушена. Магията се развали.

Старки си събра нещата и излезе. Когато спря пред магазина за цветя, Марцик прибираще продуктите си на „Амуей“ в багажника. Разнасяше проклетите боклуци навсякъде и се опитваше да ги продава в най-неподходящи моменти, дори когато разпитваше свидетели, а на два пъти и пред арестанти.

Стомахът на Старки се сви. Бе решила да не се кара с Марцик, задето я е наклеветила пред Келсо, но това беше прекалено.

— БАТО ли ще поеме случая? — попита Марцик, когато се срещнаха пред магазина.

— Агентът твърди, че няма, но ще видим. Бет, не ми казвай, че си рекламирала тези боклуци и тук.

Марцик затвори багажника и я погледна раздражено:

— Че защо не? Хората нямаха нищо против да ги видят. Продадох доста бройки.

— Направи ми една услуга, не ги вади повече. Не искам да ги виждам, докато водим разследването.

— О, за бога! Храня две деца!

Старки отвори уста да каже още нещо, но един нисък, слаб юноша излезе от цветарницата и се обърна към Марцик:

— Детектив? Баща ми казва, че скоро трябва да тръгвам. Имаме поръчки.

Марцик представи Старки на Лестър Ибара като главен следовател по случая. Старки му подаде ръка. Неговата беше лепкава от пот. Миришеше на химикали и трева.

— Здравей, Лестър. Много ти благодаря за съдействието.

Лестър погледна Марцик и се усмихна скромно:

— Няма проблем.

— Лестър е видял някой да говори по телефона от другата страна на улицата между един и един и петнайсет в деня на взрива — каза Марцик. — Нали така, Лестър?

Латиноамериканчето кимна.

— Би ли описал човека на детектив Старки?

Лестър погледна Старки, после бързо отмести очи отново към Марцик. Явно изпитваше някаква привързаност към нея. Старки се запита дали не си е измислил някои неща от историята, за да я впечатли.

— Лестър, преди да пристъпим към това — започна Старки, — би ли ми описал сцената? Искам да си представя обстановката.

— Няма проблем.

— Микробусът ти е бил тук, горе-долу на мястото на колата ми, нали?

— Да.

Старки бе спряла точно пред цветарницата, в оградена с червено забранена за паркиране зона, на около пет метра от ъгъла.

— Винаги ли товарите микробуса тук, на улицата, на предния вход?

— Имаме три микробуса. Другите два ги товареха в задния двор, затова трябваше да спра тук. Щях да си ходя в дванайсет и половина, но получихме онази голяма поръчка точно когато си тръгнах. Някакво погребение, сещате ли се? Дванайсет венеца. Много се печели от погребенията. Татко каза да изчакам, затова спрях отпред.

— В микробуса ли седеше, или помагаше в товаренето?

— Когато видях оня човек, седях зад волана. Нямахме какво да правя, сещате ли се? Сестра ми правеше венците. Затова чаках в колата, в случай че дойдат ченгета и трябва да се преместя.

— Бил е в забранената зона — допълни Марцик.

Старки кимна. Докато разговаряха, бе забелязала, че много малко коли завиват от Сънсет по страничната уличка. Лестър е имал добра видимост към телефонния автомат пред перачницата отсреща. Оттам излезе възрастна двойка с някаква розова кутия. Старки реши да го обсъди по-късно с Марцик.

— Добре, Лестър, би ли ми го описал сега? Знам, че си го описал на детектив Марцик, но искам и аз да го чуя.

Двете полицайки се спогледаха. Сега щеше да се разбере. Дали човекът, подал сигнала, е бил англосаксонец, или латиноамериканец.

Лестър описа среден на ръст мъж с англосаксонски черти, с избеляла синя бейзболна шапка, тъмни очила, тъмносини панталони и малко по-светлосиня риза. Според момчето това облекло била някаква работна униформа, като на работник от бензиностанция или шофьор на автобус. Старки си водеше бележки. Лестър твърдеше, че човекът бил с европейски черти. Не беше чул гласа му. Преценяваше възрастта му около четирийсетте, но призна, че не познава много точно възрастта на хората. Докато Лестър говореше, пейджърът на Старки завибрира. Беше Хукър.

Когато момчето свърши, тя затвори бележника си:

— Ако видиш този човек отново, ще го познаеш ли?

Лестър вдигна рамене:

— Не мисля. Може би. Не го разгледах много добре, нали се сещате? Само за няколко секунди.

— Видя ли откъде дойде човекът, когато се приближавате към телефона?

— Не.

— А когато свърши разговора? Накъде тръгна?

— Не съм гледал, нали се сещате? Не му обърнах внимание.

— С кола ли беше?

Лестър вдигна рамене.

Старки прибра бележника си.

— Добре, Лестър, имаме един проблем. Смятаме, че онзи, който се е обадил на 911, е бил латиноамериканец. Сигурен ли си, че този беше англосаксонец?

— Почти съм сигурен. Косата му беше светла, сещате ли се? Не сива, а светла.

Старки и Марцик отново се спогледаха. Ентусиазмът им от предния ден беше отминал. „Почти сигурен“ звучи доста двусмислено.

— Светлокестенява ли?

— Да. Светлокестенява. Или тъмноруса.

Марцик се намръщи:

— Как си видял, като е бил с шапка?

Лестър докосна ушите си:

— Оттук надолу се виждаше, сещате ли се?

На Старки ѝ се стори логично. Тя отново извади тефтерчето си и записа нова бележка. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Добре. Спомняш ли си някакви отличителни черти? Белег от рана? Татуировка?

— Беше с дълги ръкави.

— Бил е с риза с дълги ръкави?

— Да. Затова не видях ръцете му. Ризата беше изцапана и стара, все едно е ремонтирал някаква кола или нещо такова.

Старки погледна Марцик. Тя очевидно не беше доволна от несигурността на Лестър. Старки отново погледна момчето: то наблюдаваше Марцик.

— Още нещо. Стоял си тук... колко? Петнайсет минути?

— Все казвате „още нещо“. Старецът ми ще ме спуга от бой. Трябва да тръгвам за поръчката.

— Последен въпрос, Лестър. Някой друг да е говорил по телефона, докато беше тук?

Старки вече знаеше, че никой друг не е използвал телефона. Искаше да види дали момчето ще излъже, за да впечатли Марцик или да си придаде важност.

— Не. Не видях друг.

Старки пак прибра бележника.

— Добре, Лестър, благодаря. Искам да дойдеш с детектив Марцик в участъка, за да направим скица на този човек, става ли?

— Това ми звучи интересно. Само че на татко няма да му хареса. Ще вдигне пара.

— Ти си прави доставките, а ние ще говорим с баща ти. Може би ще уредим да дойдеш малко преди обяд. Детектив Марцик ще те черпи.

Лестър наведе глава като послушно куче.

— Става.

Момчето се вмъкна в магазинчето, а двете полицайки останаха на улицата.

— Защо му каза това, за бога? — възнегодува Марцик. — Не искам да прекарам целия ден с него.

— Някой трябва да го занимава. Ти го намери.

— Няма да ни помогне много. Нали го чу: „Почти съм сигурен.“ Оня тип бил с шапка, слънчеви очила и дълги ръкави на трийсет и два

градуса. Ако е нашият човек, със сигурност се е дегизирал. Ако не е, значи е просто някакъв нещастник.

— Защо този песимизъм?

— Не съм песимист, просто установявам очевидното.

— Добре, ето ти още нещо очевидно: Ако е нашият човек и ако е носил същите дрехи, както когато е поставял бомбата, и ако някой от телевизионните екипи го е заснел, с проклетите шапка, тъмни очила и дълги ръкави, ще го забележим по-лесно.

— Може и така да е. Сега ще ида да говоря с бащата на хлапето. Голям тъпанар е.

Марцик влезе в магазина. Старки запали цигара и седна в колата си. Трепереше от гняв. Първо Пел, сега и това. Искеше да се овладее, защото имаше работа за вършене, но гневът ѝ растеше. Опита да си спомни някои от начините за преодоляването му, научени от Дана, но нито един не ѝ идваше наум. Три години психотерапия и — нищо.

Когато Марцик отново се появи, Старки наблюдаваше хората, които излизаха и влизаха в перачницата, и броеше колко от тях минават покрай телефонния автомат. Пое си дълбоко дъх и каза спокойно:

— Бет, нали говори с хората от перачницата?

— Казах ти, че съм говорила — отвърна Марцик, без да я погледне.

— Даде ли им описанието на заподозрения и времето, когато е говорил по телефона? Може някой от клиентите да го е забелязал.

Марцик извади бележника си, отвори го на един списък с имена и ѝ го подаде намръщено.

— Питам ги за всички клиенти между обяд и два часа. Не съм малоумна, Каръл.

Старки я изгледа, пусна цигарата на земята и я стъпка.

— Добре. Мислех да си замълча, но какво ще кажеш да си изясним отношенията?

— За какво? Заради това, че продавам „Амуей“, ли ще ми четеш конско, или защото момчето не се оказа солиден свидетел?

— Казала си на Келсо, че пия през работно време.

Лицето на Марцик пламна. Това потвърди подозренията на Старки.

— Не съм — отрече тя. — Келсо ли ти каза?

— Бет, и без това отношенията ни са обтегнати. Ако ще ме лъжеш, по-добре замълчи и ме изслушай.

— Не обичам да ме обвиняват без основание.

— Ако не искаш да работиш с мен, иди при Келсо и му го кажи. И аз ще му кажа, че не мога да работя с теб. Ще сме квит!

Марцик скръсти ръце, после ги отпусна и погледна Старки в очите:

— Като искаш да говорим направо, нека говорим направо. Всички в службата знаят, че пиеш. За бога, отдалече се подушва. Ако не смърдиш на джин, миришеш на освежител за уста, с който го замаскирваш.

Старки пламна.

— Всички ти съчувстват — продължи Марцик. — Оставиха те в Криминалния и ти помогнаха да се съвземеш, но знаеш ли какво? Това изобщо не ме засяга. Мен никой не ме глези и никой не се грижи за мен, а гледам две деца!

— И мен никой не ме глези. — Не искаше да прозвучи, сякаш се оправдава.

— Как пък не! Всички знаят, че Дик Лийтън използва връзките си в Паркър, за да накара Келсо да те вземе, и все още те държи под крилото си. Аз имам две деца да изхранвам и затова трябва да работя. А работата ми не е да те дундуркам и със сигурност не съм задължена да жертвам кариерата си, за да прикривам лошите ти навици.

— Никой не те е молил да ме прикриваш.

— Добре, защото и нямам намерение! Освен това няма да се оттегля от този случай, защото такива случаи водят до повишение. Ако този човек наистина се окаже англосаксонски тип, искам да си получа това, което ми се полага. Прекалено дълго съм детектив втора степен. Трябва да ме повишат. Трябват ми пари! Ако не ти изнася, ти се оттегли от разследването, защото на мен са ми нужни пари!

Пейджърът на Старки завибрира. Отново я търсеше Хукър. Тя влезе в колата, за да вземе мобилния си телефон. Радваше се, че това ще сложи край на разговора.

— Хук, аз съм.

— Научихте ли нещо интересно от момчето от цветарницата?

— Марцик ще го доведе в участъка, за да направи скица. Можеш ли да го уредиш?

— Незабавно. Слушай, получихме видеозаписите от телевизионните, канали. Всъщност само от три канала. Искаш ли да подготвя видеозалата, за да ги изгледаме?

— Записите от въздуха ли са направени?

— Да. Има много материал. Да подготвя ли залата?

Старки се замисли. Щеше да види как избухва бомбата. Щеше да види как загива Чарли Риджо.

— Подготви я, Хорхе. Искам и момчето да ги изгледа, но след като свърши със скицата, става ли? Не искам да ги вижда предварително, защото може да опише някого, когото е видял на записа и му се е сторил подозрителен.

— Ще го уредя.

— И още нещо. Какво стана с Пел снощи?

— Нещо в доклада на съдебния лекар не му хареса. Келсо ме накара да го закарам в Патологията.

Старки почувства, че стомахът ѝ се свива.

— Какво не му е харесало?

— Съдебният лекар не беше прегледал целия труп на рентген. Пел го накара да го направи.

— Господи, Келсо му позволява да работи по случая!

— Е, знаеш как е...

— Той откри ли нещо?

— Откриха още осколки, но той каза, че не били от голяма полза.

Старки си отдъхна. Може би Пел щеше да загуби интерес към случая и да се върне във Вашингтон.

— Добре, уреди момчето да се срещне с художника за скицата и подготви залата. Идвам след малко.

Тя затвори телефона и се върна при Марцик.

— Бет, записите са пристигнали. Хорхе ще уреди срещата с художника. Какво ще кажеш след това да доведеш Лестър, за да види записите? Може да познае мъжа с шапката.

— Добре.

— Виж, не исках да те засегна, когато попитах за перачницата. Много добре си направила, като си записала имената на клиентите.

— Благодаря за признанието.

Щом Марцик искаше да общуват по този начин, добре.

Старки се качи в колата, а Марцик остана да чака Лестър на напечения тротоар.

Старки потегли към Спринг Стрийт, но като минаваше покрай мястото, където бе загинал Риджо, намали и отби на паркинга.

Новината, че видеозаписите са пристигнали, я накара да се замисли. Представителят на фирмата за дистанционни устройства бе определил максималния радиус на действие на сто метра. Може би на записите щяха да се видят хората, които са били на достатъчно разстояние, за да задействат детонатора.

Паркингът вече бе освободен от полицията и всички магазини, освен книжарницата работеха. Двама млади латиноамериканци боядисаха повредените стени, контейнерът беше сменен с нов, а мястото на кратера от взрива личеше като по-тъмна кръпка в сивия асфалт наоколо. Животът продължаваше.

Тя слезе от колата и отиде до черното петно на асфалта. Огледа булеварда и се опита да прецени докъде се простира стометровата граница. След това погледна на юг, към една странична уличка, опитвайки се да определи разстоянието. Слънцето печеше безмилостно. Стана ѝ горещо в строгия тъмносив костюм. Свали сакото и го преметна на ръката си. Бояджиите погледнаха подозрително пистолета на бедрото ѝ, затова то скри под сакото.

Пресече Сънсет на близкия светофар и продължи на север покрай магазинчето за гватемалски стоки, докато не отброи сто и трийсет крачки. На три-четири метра пред нея имаше телеграфен стълб. Тя го отбеляза в тефтера си, стълбът щеше да се забележи лесно на видеозаписите. След това се върна при петното пресен асфалт и отброи същия брой крачки на юг. Спря до висока палма. Наоколо имаше много палмови дървета, така че точно тази трудно щеше да се забележи на записа. Покривът на сградата от другата страна на улицата беше син и Старки го отбеляза в тефтерчето. Върна се на мястото на взрива и повтори същата процедура на изток и на запад, за да намери добри ориентирни. Когато свърши, запали цигара и влезе в колата.

Някъде в тези граници убиецът бе дебнал жертвата си. Дали той бе човекът, когото описваше Лестър Ибара, и дали това беше Червения, когото търсеше Пел...

Когато Старки пристигна в Криминалния отдел, Хукър подреждаше записите в един кашон.

— Човекът от БАТО се обади — посрещна я той.

— Пел?

— Да. Оставих ти бележка на бюрото.

— Да върви по дяволите. Уреди ли среща на Марцик с художника?

— Няма свободен компютър. Тя пита дали може да дойдат и да изгледат записите, докато се освободи.

— Не, казах, че не може. Искам момчето първо да опише кого е видяло, а после да гледа записите. Марцик изобщо да не си помисля друго.

— Казах ѝ, че така ще реагираш. Не ѝ хареса.

— На нея нищо не ѝ харесва!

На бюрото си Старки намери две съобщения. От Честър Ригс от отдел „Организирана престъпност“ и от Уорън Перес, детектив трета степен в Рампарт. Проверяваха дали някой няма мотив срещу собствениците на магазинчетата около мястото на експлозията. Не очакваха да попаднат на следа. Старки също. Дори не си направи труда да прочете бележката от Пел.

Върна се при Сантос и прегледа видеокасетите. Бяха два типа: професионални ленти и за домашни видеокасетофони.

Сантос забеляза намръщеното ѝ изражение.

— Това са само от три от станциите, Каръл. Очакваме да получим още. За бога, ще отнеме часове! Времетраенето е отбелязано от външната страна, също дали са близък, или далечен план.

Старки обърна касетите, за да прочете надписите. Най — късият запис бе с продължителност седемдесет и четири минути. Най-дългият — сто двайсет и шест минути. На всяка касета бе записано „Едър“ или „Широк“.

— Какво е „едър“ и „широк“?

— Някои хеликоптери имат по две камери, монтирани на носа, като две картечници. И двете камери са фокусирани върху един обект, но едната е настроена да снима в едър план, а другата дава по-широк образ на района. И двата образа се записват в хеликоптера и в студиото.

— Мислех, че предават тези неща на живо.

— Така е, но в същото време и ги записват. Пратили са ни записите и в близък, и в далечен план, което означава, че имаме два пъти повече за гледане.

Старки реши, че близкият план ще ѝ даде това, което търси. Отдели записите в далечен план и ги занесе на бюрото си. Помисли дали да не се обади на Бък Дагет, но реши първо да изгледа касетите сама.

— Ще подготвя видеозалата — обади се Сантос зад гърба ѝ. — Можем да започваме, като стана готов.

Спринг Стрийт разполага с една видеозала. Криминалният отдел и „Бягства“ я ползват рядко; много по-често я използват агентите от „Вътрешно разследване“, които гледат тук дискредитиращи записи за други полицаи. По тази причина видеокасетофонът често се разваля. Редовно в отвора за касетата се намират дъвки, угарки и други боклуци, въпреки че залата стои постоянно заключена. Веднъж в апарата бяха намерили половин плъх. Полицаяте не страдат от липса на въображение, щом става дума да се разруши нещо.

— Сигурен ли си, че апаратът работи?

— Да. Проверих го преди по-малко от час.

Старки огледа касетите. Три различни гледни точки върху убийството на Чарли Риджо. Винаги когато се получи сигнал за бомба, телевизионните екипи наводняват района. В деня, когато загина Шугър, журналистите бяха обсадили целия квартал. Тя изведнъж си спомни как с Шугър се шегуваха, че ще направят хубаво представление за новините в шест. Досега не се беше сещала за този момент.

Извади цигара и запали.

— Каръл! Да не искаш Келсо да те изгони?

Тя погледна Хукър с недоумение.

— Цигарата — поясни той.

Старки смачка фасата.

— Дори не се замислих, че го правя.

Хукър я изгледа загрижено.

На Старки изведнъж ѝ дойде наум, че колегата ѝ може би се чуди дали не е пияна. Затова се приближи до бюрото му и клекна до него, за да може да подуши дъха ѝ. Нека разбере, че не е пила джин.

— Притеснява ме този човек от БАТО. Снощи каза ли нещо след срещата със съдебния лекар?

— Не. Питам го дали е намерил онова, което търсеше, но той каза, че открил само няколко осколци.

— Нищо ли друго не каза?

— Нищо. Днес е в Глендейл, наблюдава как върви реконструкцията.

Старки се върна на бюрото си. Реши по-късно да се обади на съдебния лекар, за да разбере какво са намерили. Също и на Джон Чен. Каквито и допълнителни веществени доказателства да открият, щяха да ги пратят на криминолога за изследване и документиране, макар че, докато стигнат до него, щяха да минат дни.

Хукър свърши с подреждането на записите и прибра кутията под бюрото си. Това се казва инвентаризация по полицейски. Размаха една от любителските касети:

— Готов съм. Можем да започваме, освен ако не искаш да чакаш Марцик.

Дланите на Старки се изпотиха. Тя се облегна назад, столът ѝ изскърца.

— Виж какво, Хорхе, по-добре първо да се заема с обажданията. Започвай без мен, става ли?

Хукър бе изгубил много време, докато събере записите. Сега изглеждаше разочарован.

— Мислех, че искаш да ги изгледаш лично. Залата е на наше разположение само за няколко часа.

— Ще ги изгледам вкъщи. Разговорите са по-спешни.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя се хвърли към него.

— Криминален отдел. Старки на телефона.

— Не ти ли предадох да ми се обадиш?

Беше Пел.

— Имах работа. Открихме свидетел, който може би е видял човека, подал сигнала.

— Хайде да се видим някъде. Трябва да обсъдим как ще работим занапред.

— Няма „ние“, Пел. Ако нашият човек не е Червения, ти нямаш работа по случая. Все още не съм видяла материалите по предишните седем взрива.

— Има и нещо друго, Старки. Хайде да се видим и да поговорим. Важно е.

Искаше ѝ се да му откаже, но реши, че трябва да говори с него. Обясни му как да стигне до „Бариганс“ и затвори.

Сантос я наблюдаваше. Приблужи се към нея с дял куп видеокасети в ръце.

— Да не би федералните да поемат случая?

— Не знам. Не ми каза.

— Мисля, че е само въпрос на време.

Тя го изгледа укорително. Сантос вдигна рамене.

— Качвам се в залата. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

— Трябва да се срещна с Пел.

Старки изпрати Сантос с поглед. Чувстваше се гузно, че не може да изгледа касетите с него. Беше присъствала на местопрестъплението, беше видяла трупа на Риджо, беше подушила миризмата от взрива в горещия въздух. След всичко това страхът да погледне записите ѝ се струваше необясним, макар че разбираше откъде идва. В тези записи тя нямаше да види само Риджо. Щеше да види себе си и Шугър. Беше си представяла собствената си смърт хиляди пъти, но никога не бе виждала запис на събитията. Досега дори не си беше помисляла, че може да са записани: как се шегуват с Шугър, как телевизионните екипи ги наблюдават с електронните си очи, как записът върви по новините. Тези спомени бяха изчезнали при взрива и чак сега се съживяваха в паметта ѝ.

Старки прокара пръст по трите касети. Запита се дали записът от собствената ѝ смърт все още съществува.

След известно време си наложи да не мисли повече за това, събра си нещата и излезе за срещата с Пел.

* * *

„Бариганс“ бе малък ирландски бар в Уилшър. Тук се събираха детективи още от 1954 г., когато агентите от Бюрото по убийствата бяха планирали как да изненадат шефовете на нюйоркската мафия при пристигането им на лосанджелиското летище. По стените бяха нарисувани четирилистни детелини, всяка от които носеше името на

някой полицаи, убил престъпник при изпълнение на служебния си дълг. Допреди няколко години тук не се допускаха жени в униформа. Собствениците твърдяха, че присъствието им щяло да отблъсне емоционално незадоволените секретарки и медицински сестри, които се тълпяха тук в търсене на контакти с мъжете с полицейска значка. Въпреки че в това имаше известна истина, жените детективи решиха да сложат край на тази практика. Бариерата падна, когато една вечер детективът от „Тежки престъпления“ Саманта Долап застреля двама заподозрени в изнасилване. Както си беше обичаят в такива случаи, същата нощ в „Бариганс“ се състоя празненство в нейна чест. Долан покани всичките си колежки. Те харесаха бара и решиха да започнат да го посещават. Уведомиха собственика, че очакват подобаващо обслужване, иначе щели да изискат Отделът по общественото здраве да затвори заведението за неспазване на хигиенните норми. Така се сложи край на дискриминацията. Старки никога не бе срещала Долан. По-късно знаменитата полицайка бе загинала при акция.

Когато Старки влезе в „Бариганс“ късно същия следобед, беше пълно с ченгета. Тя си намери място между двама детективи втора степен от отдел „Сексуални престъпления“, запали цигара и си поръча двоен „Сапфир“.

Тъкмо отпиваше първата глътка, когато до нея се изправи Пел и постави дебел плик за документи на бара.

— Винаги ли пиеш така в работно време?

— Не е твоя работа. Но за да си изясним нещата, господин специален агент, в момента не съм на работа. Тук съм само за да ти направя услуга.

Детективът от едната ѝ страна погледна Пел. Разклати чашата с остатъка от двойното уиски в нея, бучките лед звъннаха, сякаш предизвикваха агента да направи забележка и на него.

Старки предложи на Пел да го почерпи, но той отказа. Настани се до нея, на смущаващо близко разстояние. „Бариганс“ нямаше столове. Покрай бара бяха наредени пейки, достатъчно широки да поберат двама души. Старки ги мразеше, защото не можеха да се местят, но те стояха така още от 1954 г. и така щяха да си останат и занапред.

— Мръдни, Пел, дишаш ми във врата.

Той се помести.

— Стига ли? Мога да седна на друга маса, ако искаш.

— Така е добре. Просто не обичам някой да стои прекалено близо до мен.

Старки веднага съжали за думите си. Струваше ѝ се, че така е издала прекалено голяма част от чувствата си.

— Ето ги докладите. Има и още нещо — каза Пел.

Извади един лист и го постави на бара. Беше вестникарска статия, изтеглена от Интернет.

— Станало е преди няколко дни. Прочети го.

ИЗПРАЗВАТ БИБЛИОТЕКА ЗАРАДИ ЛЪЖЛИВА БОМБЕНА ЗАПЛАХА

От Лорън Бет
„Маями Хералд“

Централната библиотека на окръг Дейд бе опразнена вчера, след като служители открили устройство, наподобяващо бомба.

Когато изпод една от масите започнал вой, подобен на сирена, библиотекарите открили предмет, който приличал на самоделна бомба. Всички посетители на библиотеката били евакуирани, след което Отрядът за спешно реагиране на окръг Дейд извадил устройството, в което имало сирена, но не се съдържал експлозив. Официални представители на полицията нарекоха бомбената заплаха „лъжлива“.

Старки спря да чете.

— Какво означава това?

— Устройството от Маями беше непокътнато. Абсолютно същото е като бомбата, от която загина Риджо.

Новините за устройството в Маями никак не харесаха на Старки. Ако бомбата е била съвсем същата, както твърдеше Пел, това щеше да му послужи като повод да поеме случая. Нататък всичко беше ясно: БАТО щеше да създаде специален екип, което пък щеше да привлече хрътките от ФБР. От шерифството също щяха да поискат дял от баницата и в крайна сметка за Старки и колегите ѝ от Криминалния

отдел щяха да останат само най-незначителните дейности, като съхраняването на веществените доказателства и пренасянето им до лабораторията на БАТО в Сан Франциско.

— Добре. Лъжлива заплаха — каза сприхаво. — Ако твоят човек, Червения, е в Маями, защо не си в самолета за Флорида?

— Защото е тук.

— Останах с впечатление, че е в Маями.

Пел хвърли поглед на детектива до Старки:

— Защо не се преместим на някоя маса?

Старки го заведе до една ъглова маса и се настани с гръб към стената, за да наблюдава помещението. Реши, че на агента ще му е неудобно да седи с гръб към тълпата.

— Добре, никой няма да ни чуе, Пел. Наоколо няма шпиони.

Той стисна зъби, което ѝ достави голямо удоволствие. Тя запали нова цигара и издиша дима покрай него.

— Полицията от Маями не е съобщила всички подробности на вестниците — продължи той. — Не е било лъжлива заплаха, Старки, а послание. Бележка. Черно на бяло. Никога не е правил нещо подобно. Това означава, че ни се отваря златна възможност.

— И какво пишело в тази бележка?

— „Смъртта на тези хора щеше ли да ме постави в списъка на десетимата най-опасни?“

— Тоест?

— Иска да го включат в списъка на ФБР на десетимата най-опасни престъпници.

— Майтапиш се!

— Не, Старки, не се шегувам. Имаме си работа с комплексирана мижитурка, която страда от липса на самочувствие. Не е в списъка, защото не го знаем кой е. Никой не може да бъде включен в списъка, ако не знаем самоличността му. Това го дразни. Започва да предприема рискове, които преди е отбягвал. Това значи, че губи самообладание.

Старки имаше чувството, че челюстите ѝ са се превърнали в менгеме. Знаеше защо Пел е толкова възбуден. Когато престъпникът сменя начина си на действие, това винаги е добре за разследването. Всяка промяна в поведението му дава нова представа за човека. Ако детективът получи достатъчно гледни точки, скоро може да си изгради и пълна представа за престъпника.

— Казваш, че е тук. Защо си толкова сигурен? Да не би в посланието да се казва, че идва в Лос Анджелис?

Пел не отговори. Погледна я, сякаш се опитва да прочете нещо в очите ѝ. Това я накара да се почувства неудобно, сякаш е гола.

— Какво има?

— Не казах всичко на Келсо. Когато Червения тръгва на лов, избира внимателно мишените си, обикновено висши офицери или способни сапъори, чиито имена се споменават в медиите. Ловува само едър дивеч. Исква да се говори, че е победил най-добрите специалисти по обезвреждане на взривове. За да подхранва самочувствието си.

— Това ли казва в бележката си?

— Знаем го, защото гравира името на жертвата върху обвивката на бомбата. В случаите с първите двама техници намерихме имената им при реконструкцията на устройствата от осколките. Алан Бренерт от Балтимор и Майкъл Кейсът от Филадельфия. И двамата — старши сержанти, работили по сериозни случаи.

Чарли Риджо можеше да се определи като „едър дивеч“ в Отряда по обезвреждане на взривове към лосанджелиската полиция, помисли Старки.

— Защо ми го казваш тук, в бара, а не в кабинета на Келсо? — озъби се на Пел.

Пел извърна поглед. Явно нещо го притесняваше.

— Опитваме се да пазим част от информацията само за избрани.

— О, поласкана съм, Пел. Аз съм сред избраните, така ли?

— Да.

— Чудя се какво още криеш.

Пел я изгледа остро:

— Като водещ детектив по това разследване можеш да правиш изявления в пресата, които още повече ще го изкарат от равновесие. Тези устройства не са просто играчки. Бомбите са неговата същност и той много се вживява в тях. Изпилва всички детайли. Гордее се с тях. Можем да го предизвикаме на дуел тук, в Лос Анджелис, и така да го заловим.

— Аз срещу него?

— Нещо такова. Какво ще кажеш?

Не се поколеба нито миг.

— Дадено.

Пел въздъхна с облекчение, отпусна рамене, сякаш се бе опасявал, че тя няма да се съгласи. Старки се усмихна мислено. Колко малко знаеше за нея!

— Добре, Старки. Добре. Предполагаме, че сглобява устройствата на място. Пристига в някой град, набавя си необходимите материали и тогава прави бомбата, за да не се налага да пренася нищо и да избегне риска да го заловят на някое летище. В доклада съм приложил списък на съставките на модекса. Искам да провериш всички хора в района, които имат достъп до хексоген.

Въпреки че Старки вече бе започнала проверката, това, че се опитват да я командват, я подразни.

— Слушай, Пел, ако искаш да правиш проверка, направи си я сам. Не си ти този, който ще ме командва!

— Важно е, Старки.

— Ами направи го тогава!

Пел я изгледа замислено. Вдигна ръце и се отпусна на стола.

— Можем да погледнем на нещата и от друга страна, детектив. Ако направя сам проверката, значи ти отнемам случая. Ако ти я направиш, аз съм само консултант. Какво предпочиташ?

— Започнала съм проверката — намръщи се Старки.

Той кимна равнодушно. Старки се подразни, че не оценяват досетливостта ѝ.

— Разполагаме ли със снимка? В библиотеката трябва да има камери на охранителната система.

— Няма камери, но до утре ще разполагам със скица. Свидетелите описват бял мъж около трийсетте с яркочервена коса. Имаме две други скици от предишни случаи. Отсега мога да кажа, че между трите няма да има нищо общо. Когато иска да го забележат, променя външността си.

Старки вдигна рамене. Лестър бе описал по-възрастен мъж, но тя реши да не споменава за техния свидетел, докато не види скицата.

— Добре, искам копия на скиците. Искам и още нещо. Да видя бомбата.

— Щом получа доклада, ще го имаш.

— Май не ме разбра. Искам да видя бомбата. Искам да я пипна! Аз съм бивш сапър, Пел. Искам сама да я разглобя, не да чета чужди доклади. Искам да я сравня с бомбата от Силвърлейк. Знам, че може да

се уреди, защото и преди сме обменяли вещественни доказателства с други управления.

Пел отново я огледа замислено, после кимна:

— Добре, Старки, това е добра идея. Мисля обаче, че трябва сама да го уредиш.

Старки се намръщи. Да не би Пел да иска да ѝ пречи?

— Проклетата бомба е у вашите хора. На теб ще ти е по-лесно да я вземеш.

— С колкото повече неща се захвана, толкова по-гол ям ще става натискът от Вашингтон да поема случая в свои ръце, преди да дойде ФБР.

— Каква работа има ФБР в този случай? Става дума за обикновен престъпник, не за бомбен терорист!

— Терорист е всеки, когото ФБР обяви за такъв. Ти се страхуваш да не ти отнема случая, аз се опасявам да не се намесят от ФБР. И двамата имаме нещо, от което да се опасяваме.

— За бога, Пел!

Той отново вдигна ръце и тя кимна:

— Добре, сама ще се заема.

Пел стана и ѝ подаде визитна картичка.

— Това е мотелът, в който съм отседнал. Номерът на пейджъра ми е записан отзад.

Старки прибра картичката, без да я погледне.

— Ако излезе нещо, ще ти се обадя.

Той се втренчи в нея.

— Какво има? — сопна се тя.

— Червения е опасен, Старки. С такъв престъпник трябва да се внимава.

Тя разклати леда в чашата си и отпи бавно.

— Веднъж вече съм била мъртва, Пел. Повярвай ми, има и по-лоши неща.

Стори ѝ се, че Пел иска да каже още нещо, но той си тръгна. Тя го изпрати с поглед, докато изчезна в ослепителната светлина извън бара. Нищо не разбираше този Пел.

Тя се върна на бара и си поръча още едно. Убедена беше, че Пел знае повече, отколкото казва.

Детективът от „Сексуални престъпления“ се наведе към нея:

- Федерален ли е?
- Да.
- Всичките са гадове.
- Ще видим.

* * *

През по-голямата част от следобеда Старки мисли за видеокасетите, които я чакаха в колата. Точно те я накараха да си тръгне от бара. Излезе от „Бариганс“ малко преди осем и се прибра вкъщи.

Главата я болеше от изпития джин. Беше гладна, но вкъщи нямаше нищо за ядене, а не искаше да излиза отново. Остави касетите до видеото във всекидневната, но реши първо да се изкъпе и да прочете докладите.

Стоя под душа, докато източи топлата вода, после си сложи черна фланелка и къси панталони. Намери кутия стафида и ги изяде права пред умивалника в кухнята. После си наля чаша мляко, запали цигара, седна на масата в кухнята и зачете.

В плика имаше три доклада от Националната лаборатория на БАТО в Роквил, Мериленд. Описваше се взривно устройство, изработено от неидентифициран извършител, известен като Червения, но и трите доклада бяха силно променени. Липсваха страници, много параграфи бяха изтрити.

Тези пропуски ядосаха Старки, но тя реши да се съсредоточи над това, което има.

Всяко от трите устройства било изработено от две тръби, запушени и закрепени една за друга с изолираща лента. В едната бил сложен радиоприемник (и трите радиоприемника бяха от серията „Уейкул“ от играчки с дистанционно управление) и 9-волтова батерия. Другата тръба съдържала взривната смес модекс-хибрид. В никой от докладите не се споменаваха за гравирани имена, за които бе говорил Пел. Изтритите параграфи явно включваха тази информация.

Като свърши с докладите, тя се върна във всекидневната и пусна видеото. Знаеше, че трябва да изгледа записите, че може да открие

доказателства, които да хвърлят светлина на разследването, но въпреки това стомахът ѝ се свиваше само при мисълта за тях.

— По дяволите. Това е глупаво.

Тя отново влезе в кухнята, наля си джин и пусна първата касета. Можеше да ги гледа заедно с Бък Дагет или с Лестър Ибара, или с Марцик и Хукър, но знаеше, че трябва да ги види сама. Поне първия път. Трябваше да ги гледа сама, защото щеше да види неща, които никой друг нямаше да види.

Микробусът на сапъорите бе спрял на паркинга, районът беше отцепен. Образът не се местеше, което означаваше, че хеликоптерът е висял неподвижно във въздуха. Риджо, облечен вече с предпазния костюм, говореше с Дагет зад микробуса. От тази сцена я побиха тръпки. Дагет потупа Риджо по каската, Риджо се обърна и закрета към бомбата. Все едно че гледаше Шугър.

— Как е, скъпи? Добре ли се проветряваш?

— Тук духа цял ураган. Ти как си?

— Увита, овързана и готова за действие. Хайде да спретнем хубаво шоу за камерите.

Проверяват костюмите и кабелите си. Шугър ѝ изглежда добре. Тя го потупва по каската и той потупва нейната. Това винаги я е разсмивало.

Тръгват към фургона.

Старки спря касетата.

Пое си въздух, едва сега си даде сметка, че е спряла да диша. Реши, че на джина му трябва още лимон, отиде в кухнята, отреза си ново парче. Правеше всичко това с ясното съзнание, че само си търси оправдание да не гледа записа.

Върна се във всекидневната и отново пусна касетата.

Камерата беше фокусирана върху Риджо и микробуса. Бомбата се виждаше като картонено кубче до контейнера. Камерата показваше само паркинга, така че ориентирите, които Старки си беше набелязала сутринта, не се виждаха. Виждаха се само Риджо, Дагет и един униформен полицаи, надничаш иззад ъгъла на една от сградите.

Когато Риджо се запъти към бомбата, камерата се измести, за да покаже група хора, застанали между две постройки. Старки се вгледа в тях, но силуетите им бяха малки и в сянка, така че не се забелязваше дали някой носи риза с дълги ръкави или шапка.

Изведнъж камерата се фокусира върху Риджо.

Той насочи рентгеновия апарат към кашона.

Старки знаеше какво следва и се опита да запази самообладание.

Беше изпила доста. Усещаше ударите на сърцето си.

Отмести поглед и смачка цигарата си.

Когато отново погледна екрана, Риджо заобикаляше кашона.

Те са сред азалиите, тя се бори с дебелите клони, за да може Шугър да насочи добре рентгеновия апарат. Прилича на извънземен с лъчева пушка. Тя се извърта с цялото си тяло, за да го види.

Очите ѝ се замъгляват, бялата светлина я обгръща...

Старки напрегна очи, сякаш можеше да види в сенките и по ъглите извън обсега на камерата, между колите, по покривите, в кофите за боклук. Чудеше се дали терористът не се крие под земята, дали не наднича от някоя вентилационна шахта. Риджо заобиколи бомбата, огледа я с рентгеновия апарат. Тя се опита да се постави на мястото на убиеца, да види Риджо под такъв ъгъл, сякаш се намира на земята. Представи си радиопредавателя в ръката си. Какво чакаше? Почувства тревога и се запита дали убиецът е изпитал страх при мисълта, че ще причини смъртта на едно човешко същество, или е бил възбуден. Представи си предавателя като дистанционно управление на телевизор в джоба на убиеца. Представи си как очите му следят Риджо, без да мигат. Риджо завърши обиколката, замисли се, после се наведе над кашона. В този момент убиецът натисна копчето и...

... Риджо изхвърча сред ослепителна светлина. Старки спря видеото и затвори очи. Стискаше юмруци, сякаш държеше в ръце устройството, което бе изпратило Чарли Риджо в небитието.

Тя почувства, че диша. Почувства, че гръдният ѝ кош се разширява, че тялото ѝ се изпълва с въздух. Хвана чашата с две ръце и отпи. Изтри очи.

След известно време включи отново видеото и въпреки нежеланието си догледа записа.

Ударната вълна вдигна облак прах и боклуци от асфалта. Контейнерът се разтресе и се удари в стената на сградата. От кратера на взрива се вдигна облак дим и бавно се понесе във въздуха, докато Бък Дагет тичаше към партньора си и смъкваше шлема му.

На паркинга със свистене на гуми спря кола на Бърза помощ и двама санитаря се втурнаха към пострадалия. Бък се изправи и ги загледа безучастно.

В границите на стометровия радиус, който си беше набеleyзала, Старки на няколко пъти видя групички хора, скупчени зад колите и сградите. Всеки път спираше лентата и търсеше мъже с дълги ръкави и бейзбол ни шапки, но разделителната способност на записа бе прекалено малка и картината бе много неясна.

Изгледа и останалите две касети, като през цялото време се наливаше. Вглеждаше се в тъмните силуети; всяко от тези замъглени лица можеше да принадлежи на човека, направил и взривил бомбата.

По-късно същата нощ тя пренави касетите, изключи телевизора и заспа дълбоко на дивана.

Тя отхвърква от фургона сред ослепителна светлина.

Лекарите забиват дългата си игла в сърцето и.

Тя се пресяга към Шугър, шлемът му е смъкнат. Главата му се залюлява към нея.

Това е Пел.

5.

На следващата сутрин Марцик мина през оперативната зала на Криминалния отдел като срамежлива студентка, която предава контролното си. Раздаде на всички копия от скицата, направена според описанието на Лестър Ибара. Келсо, който последен видя рисунката, се намръщи.

— Тук няма нищо интересно. Само си загубихме времето с този твой свидетел.

Марцик, която и без това беше разочарована, явно се обиди:

— Е, не съм аз виновна. Не вярвам Лестър изобщо да е видял нещо. Поне не лицето.

Келсо се приближи до бюрото на Старки със скицата в ръка. Тя извърна очи, надявайки се нито той, нито Марцик да забележат колко са зачервени. Сигурна беше, че отдалече мирише на джин, затова се стараше, когато разговаря, да не им дъха в лицата.

— Прилича на призрак — изкоментира тя.

— Същински Каспър — съгласи се мрачно Марцик.

На скицата се виждаше бял мъж около четирийсетте с четвъртото лице, скрито зад тъмни очила и бейзболна шапка. Носът му не беше нищо особено, нито по форма, нито по размер, също и устните, ушите и брадичката. Ако свидетелят не е видял нищо отличително, портретът на заподозрения прилича на всеки срещнат минавач. Детективите наричат такива портрети „призраци“, защото в тях не се вижда нищо.

Келсо поклати глава и въздъхна дълбоко. Според Старки държанието му беше отвратително.

— Никой не е виновен, Бари. Още разпитваме клиентите, които са ходили в перачницата горе-долу по същото време. Портретът ще се допълни.

Марцик кимна, окуражена от подкрепата на Старки, но Келсо не изглеждаше впечатлен.

— Снощи ми се обади заместник-началник Морган. Интересуваше се как върви разследването. Скоро ще поиска да види

доклад.

Старки усети как слепоочията ѝ запулсираха.

— Ще му покажа каквото поиска. Няма проблем.

— Не иска да гледа теб, Каръл, иска факти, развитие.

Търпението на Каръл Старки се изчерпи.

— Какво искаш да направя, Бари, да си извадя извършителя от задника? — кресна тя.

Келсо стисна зъби:

— Това може би ще помогне. Той предложи да информираме БАТО, ако открием нещо. Помисли по този въпрос.

И се вмъкна в кабинета си.

Главоболието ѝ стана нетърпимо. Миналата нощ бе пила много. Ядосваше се от постоянното присъствие на Пел в сънищата ѝ, въпреки че го отдаваше само на стреса. Взе два аспирина и един тагамет.

— Келсо е грубиян — каза Марцик. — Мислиш ли, че се държи така с нас, защото сме жени?

— Не знам, Бет. Слушай, не се тревожи за скицата. Пел има още три, които ще ни предостави. Ще ги покажем на Лестър. Може нещо да изскочи.

Марцик продължаваше да стои до нея. Старки реши да вземе още един ментов бонбон, но не искаше да го прави в присъствието ѝ.

— Въпреки че Лестър не е видял лицето, за шапката и дългите ръкави е сигурен — продължи Марцик.

— Добре.

— Уредих днес следобед да дойде и да погледне записите. Ти видя ли нещо интересно снощи?

Старки се облегна назад, за да се отдалечи от Марцик.

— На близкия план — нищо. Всичко е толкова тъмно, че нищо не се вижда. Мисля, че ще се наложи да ги обработят, за да видим нещо повече.

— Ще се заема с това, ако искаш.

— Вече говорих с Хукър. Той е носил и преди записи за обработка, когато работеше с отдел „Грабежи“ в Холенбек. Слушай, трябва да проверя мрежата, би ли ме оставила за малко? Ще говорим по-късно.

Марцик кимна, но не се отмести. Изглеждаше, сякаш иска да каже още нещо.

— Каръл, виж, искам да ти се извиня за вчера. Държах се като кучка.

— Няма нищо. Благодаря, че го казваш, но наистина няма защо. — Цяла нощ мислих за това и реших, че трябва да ти се извиня. — Добре. Благодаря ти. Не се притеснявай.

— Да. Келсо е такъв грубиян...

Марцик взе скицата и се върна на бюрото си. Старки я изпрати с поглед. Понякога Марцик наистина успяваше да я изненада.

След като Марцик ѝ обърна гръб, Старки лапна нов ментов бонбон, после отиде да си налее кафе. На връщане към бюрото си провери отново Националната полицейска телекомуникационна система. Този път имаше резултат.

От Калифорнийското щатско шерифство докладваха, че Далас Тенант, трийсет и две годишен бял мъж, в момента изтърпявал наказание в Калифорнийския щатски затвор „Атаскадеро“, затвор за престъпници с психически увреждания. Преди две години Тенант взривил три бомби с хексоген. Старки се усмихна доволно. Хексогенът е рядък експлозив. Три бомби означаваше, че Тенант е имал достъп до големи количества от взривното вещество. Тя разпечата преписката. Беше направена от някой си сержант-следовател Уорън Мюлер от отдел „Взривове и палежи“ на шерифството, работещ в участък Централ Вали в Бейкърсфилд. Старки се върна на бюрото си, намери номера на Централ Вали в полицейския телефонен указател и се свърза с отдела.

— „Взривове и палежи“. Хенъси на телефона.

— Може ли да говоря с Уорън Мюлер?

— Да, тук е. Изчакайте.

Когато Мюлер се обади, Старки се представи като полицай от Лос Анджелис. Мюлер имаше приятен глас с гъгнив акцент, характерен за Централ Вали. Старки реши, че е израснал близо до някой от тамошните консервени заводи.

— Интересувам се от един престъпник, когото вие сте арестували. Далас Тенант.

— А, да. На почивка е в „Атаскадеро“.

— Да. Обаждам се, защото получих преписка, в която се казва, че е направил три взривни устройства с хексоген.

— За три имаме сведения, да. Може да са били и повече. Купувал крадени коли от някакви хлапета, за по хиляда кинта, после ги закарвал в пустинята, за да ги взриви. Първо ги поливал с бензин, за да се запалят. Ненормалникът се кефел да ги гледа как хвъркват във въздуха. Взривил е и четири-пет дървета, но за това е използвал тротил.

— Интересувам се от хексогена. Знаете ли откъде си го е набавял?

— Твърдеше, че купил сандък с откраднати противопехотни мини от някакъв, когото срещнал в един бар. Пълна глупост! Предполагам, че по-скоро го е купил от ония наркопласьори велосипедисти, но не успяхме да го накараме да пропее.

Старки знаеше, че по-голямата част от бомбените удари са част от войните за територия между конкуриращи се пласьори на метамфетамин, много от които се придвижват с велосипеди. Лабораториите за получаване на метамфетамин са истински химически бомби. Затова, когато един пласьор иска да елиминира друг, просто взривява лабораторията му. Когато работеше като сапъор, Старки се беше сблъскала със стотина такива случая.

— Значи смятате, че все още някой продава хексоген?

— Ами, възможно е, но не знам със сигурност. Никога не сме имали заподозрян в такава дейност. Хванахме само Далас, който взривяваше проклетите коли. Този човек е типичен откачен бомбаджия без никакъв друг смисъл в живота. Все пак не се огъна, признавам му го. Откъдето и да си го е набавил, не пропя.

— Когато го арестувахте, разполагаше ли с още хексоген?

— Не открихме нищо. Твърдеше, че правел бомбите вкъщи, но там не намерихме никакви улики. Живееше в една мизерна дупка тук при консервения завод, но нямаше дори пиратка. Не намерихме никакво доказателство, че е притежавал онези мини, които твърдеше, че е купил.

Старки се замисли над тази информация. Правенето на взривни устройства е начин на живот за такива откачени типове като Далас Тенант. Това е тяхната страст и те винаги имат специално място, където изработват устройствата, както всеки човек си отделя специално помещение, за да се занимава с хобито си. Може да е килер, стая, гараж, но винаги имат място, където да съхраняват материалите и

да практикуват любимото си занятие. Такива места се наричат на полицейски жаргон „работилници“.

— Трябва да е имал работилница.

— Да, мисля, че е използвал едно помещение заедно с човека, който му е продавал хексогена, и когато хванахме Далас, Другият се е изнесъл. Но това е лично мое мнение.

Старки си записа, но не ѝ се вярваше много да е така. Бомбаджиите са самотници, обикновено с ниска самооценка и чувство за непълноценност. Често са извънредно срамежливи и почти никога не поддържат връзки с жени. Няма навика да работят заедно. Старки подозираше, че Тенант не е издал работилницата си, защото не е искал да изгуби играчките си. Както при всички хронични случаи той е виждал експлозиите насън и вероятно сега прекарваше по-голямата част от времето си в мечти за бомбите, които ще изработи и взриви, щом излезе на свобода.

Старки затвори тефтерчето си:

— Добре, сержант, мисля, че това ми е достатъчно. Благодаря за услугата.

— Няма защо. Мога ли да ви попитам нещо, Старки?

— Разбира се.

Той се поколеба. Старки се досети какъв ще е въпросът и стомахът ѝ се сви.

— Нали сте от Лос Анджелис и така нататък... да не би да сте същата Старки, която пострада при една експлозия?

— Да. Аз съм. Вижте, тук разполагам само с преписката от шерифството. Бихте ли ми изпратили по факса материалите от разследването по случая „Тенант“?

— По случая в Силвърлейк ли работите?

— Да.

— Разбира се, ще ви ги изпратя. Само няколко страници са. Още сега ще ги пусна.

— Благодаря.

Старки му даде номера на факса си, без да му остави възможност за други въпроси. Винаги се отнасяха така с нея, особено сапъори и детективи, разследващи инциденти, свързани с взривове, хора, които постоянно живееха на ръба, но никога не го бяха преминавали. Сякаш изпитваха някакво благоговение пред нея.

Старки си доля кафе, запали цигара и се присъедини към трима детективи от отдел „Бягства“, които вече пушеха на стълбището. Бяха яки младежи с къси коси и гъсти мустаци. Все още обичаха професията си, бюрократичните спънки още не бяха успели да убият ентузиазма им, както при повечето полицаи, когато осъзнаят, че трудът им отива напразно. Тези тримата сигурно си тръгваха от службата около два следобед, за да отидат да блъскат в тренировъчната зала на Полицейската академия в Чавес Равин. Личеше си по яките им бедра и предмишници. Те се усмихнаха, Старки им кимна в отговор. Продължиха разговора си, без да ѝ обръщат внимание. Тази сутрин бяха арестували член на някаква латиноамериканска банда в Игъл Рок. Задържаният се славел като изключително опасен престъпник и бил обявен за издирване за въоръжени грабежи и нанасяне на тежки телесни повреди. Хванали го да се крие под някакво одеяло в един гараж. „Изключително опасният“ престъпник навасил толкова обилно гащите от страх, че те отказали да го пуснат в патрулната кола, докато не намерили найлонов плик, върху който да седне. Старки послуша тримата полицаи, докато си припомняха моменти от преследването, после смачка фаса си и се върна при факса. Беше изслушала поредната полицейска история. Една от хилядите. Винаги завършваха добре, освен ако полицаят не е получил куршум в главата или не е заловен в незаконна дейност.

На факса я чакаше докладът на Мюлер.

Старки го изчете на бюрото си. Тенант бил арестуван за подпалвачество и притежаване на незаконни експлозивни още като осемнайсетгодишен. Съдът два пъти му налагал психиатричен надзор. Старки знаеше, че арестите вероятно са започнали по-рано, но не са записани в досието, защото досиетата на малолетни се засекретяват. От бележките на Мюлер се разбираше, че Тенант е загубил два пръста на лявата си ръка при инцидент с експлозив още от детските си години.

В доклада беше отразен и разпитът на млад крадец на коли на име Робърт Кастильо, който откраднал две от трите коли, взривени от Тенант. Снимките на взривените коли също бяха приложени. Мюлер бил извикан в спешното отделение на Пуританската болница в Бейкърсфийлд, където заварил Кастильо с чистачка от кола, забита в бузата. Злополучният крадец доставил на Тенант „Нисан Станца“

последен модел и очевидно не се беше отдалечил на безопасно разстояние при експлозията. Бил докаран в болницата от приятели. Старки прочете материалите от разпита. Нещо ѝ подсказваше, че Тенант още е поддържал работилницата си, когато са го арестували. Реши да поговори с него.

Откри телефонния номер на „Атаскадеро“, обади се и поиска да говори с офицера за свръзка на затвора. Полицаяте не могат да разговарят с престъпниците когато си поискат. Всеки затворник има право на адвокат, който може да го посъветва да откаже срещата. „Атаскадеро“ беше прекалено далеч, за да се разкарва напразно.

— Имате затворник на име Далас Тенант. Предполагам, че може да ми даде информация за един случай, по който работя в Лос Анджелис. Бихте ли го попитали дали ще приеме да говори с мен без адвокат?

— Ако иска адвокат, ще говорите ли с него?

— Да, но искам първо да пробвам без. Бихте ли ми съобщили и името на адвоката му?

— Добре.

По говора на мъжа от другата страна на линията личеше, че си води записки. Като фон се чуваше нежна музика.

— Кога искате да го видите, детектив?

Старки погледна часовника на стената и си помисли за Пел:

— Още днес. Да кажем, около два.

— Добре. Той ще поиска да разбере за какво ще го разпитвате.

— За възможностите да се намери един експлозив — хексоген.

Офицерът за свръзка си записа номера ѝ и обеща да се обади веднага щом уреди нещата.

След като затвори, Старки си наля ново кафе и седна на бюрото си, за да обмисли ситуацията. Правилникът на лосанджелиското полицейско управление изискваше детективите винаги да работят по двама, но Марцик разпитваше свидетели, а Хукър се занимаваше със записите. Старки си помисли за Пел. Нямахше причина да му се обажда, нямахше причина да го известява, докато не открие нещо.

Въпреки това извади визитната картичка и набра номера.

Старки написа молба за прехвърляне на вещевени доказателства и я изпрати по факса в районния център на БАТО в Маями. После слезе във фоайето да изчака Пел. Пътуването от Лос

Анджелис до „Атаскадеро“ щеше да им отнеме малко повече от три часа. Мислеше, че Пел ще поиска той да кара, както повечето мъже, но той не пожела. Вместо това каза:

— Ще използвам времето да прочета материалите по случая „Тенант“. След това можем да обсъдим план за действие.

Пак с неговите планове за действие!

Тя му даде доклада и потегли. Излязоха от града на север покрай океана, по магистрала „Вентура“. Агентът зачете мълчаливо. Докато той свърши с шестте страници, на Старки ѝ се стори, че е минала цяла вечност. Тишината я дразнеше.

— Колко още ще се мотаеш, Пел?

— Искам да го прочета няколко пъти. Това е полезна информация, Старки. Ще ни помогне. Така можем да открием източника на хексоген.

— Нека се разберем! Не искам да си сменяме ролите.

Той я изгледа озадачено:

— Какви роли?

— Мислиш, че си тук, за да ме съветваш. Това обаче не ми е нужно. Идваш, започваш да ми обясняваш какво да правя и очакваш да те гледам с отворена уста. Няма да стане!

— Просто изказах мислите си.

— Искам само да си изясним нещата. Не си въобразявай, че ще ти сервирам кафе в леглото.

Пел пак я изгледа, след това отново насочи вниманието си към доклада:

— Говори ли с полицаия, извършил ареста?

— Да. Мюлер.

— Може ли да науча какво ти е казал, или смяташ, че искам прекалено много, като например кафе със сметана?

— Нямам намерение да се карам с теб. Просто исках да си изясним отношенията.

Тя му разказа накратко разговора си с Мюлер. Пел гледаше мълчаливо променящия се пейзаж. Старки се усъмни, че изобщо я слуша. След края на обясненията ѝ обаче той отново прегледа доклада и поклати глава:

— Мюлер не е прав, че Тенант няма работилница. Според този доклад Тенант е купувал крадени коли, за да ги взривява. Три коли —

три експлозии. Автокрадецът...

— Робърт Кастильо.

— Да, Кастильо. Кастильо твърди, че Тенант искал да открадне четвърта кола. Нямаше да иска друга кола, ако нямаше достатъчно хексоген, за да я взриви. Или поне е знаел откъде да си го достави.

Старки стисна по-силно кормилото.

— И аз така си помислих.

Пел вдигна рамене и остави доклада.

Забележката ѝ прозвуча неубедително. Старки се беше сетила за това и ѝ се искаше да го беше казала гласно преди Пел. Сега излизаше, че той пръв е открил слабото място в показанията на Тенант.

— Каза, че от Маями ще ти изпратят скици на извършителя. Получи ли ги вече?

— Да.

Той ги извади от джоба на сакото си и ги разгъна пред лицето ѝ:

— Виждаш ли?

— Да.

— В библиотеката е имало достатъчно свидетели, така че образът е доста пълен. Излиза, че нашият човек е около метър и осемдесет, към осемдесет килограма, но най-вероятно си е сложил подплънки и високи токове. Свидетелите от предишните случаи го описват като висок около метър и седемдесет и пет. Имал четвъртита брадичка, червена коса и бакенбарди. Това също не съвпада с предишните случаи.

Старки разгледа трите скици, без да намалява скоростта. Пел беше прав, трите скици изобщо не си приличаха и никоя не съответстваше на човека, когото бе описал Лестър Ибара. Скицата на човека от Маями беше такава, каквато я описваше Пел. На втората се виждаше леко оплешивял мъж с очила и вид на университетски преподавател. Третата — първата, която бяха съставили федералните, — бе на много по-дебел човек с черни очила и брада.

Тя върна скиците на Пел.

— Този последният прилича на тебе, Пел.

Агентът прибра скиците.

— Какво ще кажеш за вашия човек? Има ли някаква прилика?

Старки го накара да отвори куфарчето ѝ на задната седалка. Пел погледна скицата и поклати глава:

— На колко години трябва да е този човек?

— Около четирийсетте, но не може да разчитаме на преценката на свидетеля.

— Значи може да се е маскирал, за да изглежда по-възрастен.

— Може. Ако говорим за същия човек.

— Червения отива към трийсетте. Само това знаем със сигурност за него. И че е бял. Той се показва нарочно, Старки. Всеки път си сменя външния вид, за да ни обърка. Така успява да ни се измъкне.

Продължиха известно време в мълчание. Старки размишляваше как да подходи към Тенант. По едно време погледна встрани и забеляза, че Пел я наблюдава.

— Какво има?

— Каза, че си взела записите от Силвърлейк. Изглежда ли ги вече?

Старки насочи вниманието си към пътя. Бяха минали Санта Барбара, магистралата навлизаше навътре в сушата към Санта Мария.

— Да. Гледах ги снощи.

— И какво?

— Пратих ги за обработка.

— Сигурно ти е било трудно.

— Кое?

— Всичко това да мине пред очите ти. Аз бих се почувствал ужасно.

Пел срещна погледа ѝ, после извърна очи към прозореца. Мисълта, че той може да я съжалява, я изпълни с гняв.

— Пел, нека ти кажа нещо!

— Какво?

— Аз ще водя разпита на Тенант.

Той кимна безразлично, без да я удостои с поглед.

— Аз само се разхождам с теб.

Пропътуваха останалите два часа в мълчание. Старки започна да съжалява, че го е поканила.

Затворът с облекчен режим „Атаскадеро“ е група кафяви тухлени постройки, разположени на мястото на бадемове насаждения в неплодородния селскостопански район на юг от Пасо Роблес. Няма стени, няма вишки, само една триметрова телена мрежа и двама отегчени пазачи на портала, които едва си помръдват пръста да отварят и затварят автоматичната врата.

В „Атаскадеро“ изтърпяват наказанието си неагресивни престъпници, които съдят е сметнал неподходящи за истинските затвори: бивши полицаи, представители на висшата класа, извършили леки престъпления, и знаменитости, пропилили осем от деветте възможности, които съдилищата обикновено им дават, преди да ги тикнат зад решетките за употреба на наркотици. Тук сред затворниците няма нито убийства, нито изнасилвания. Най-много някой да получи слънчев удар, докато работи в затворническия разсадник.

— Ще ни проверяват за оръжие — каза Старки. — По-бързо ще минем, ако го оставим в колата.

— Ти ще си оставиш ли пистолета?

— В куфарчето ми е.

Пел се огледа, после измъкна огромен 10-милиметров „Смит и Уесън“ с устройство за бързо зареждане и го пхна под седалката.

— За бога, Пел, за какво ти е такова чудовище?

— За да не се налага да стрелям два пъти по един и същи човек.

Старки показа служебната си карта на пазачите и те я насочиха към приемната. Оставиха колата на малък, напечен от слънцето паркинг и влязоха. Офицерът за свръзка, Лари Олсън, ги чакаше:

— Вие ли сте детектив Старки?

— Каръл Старки. Това е специален агент Пел от БАТО. Благодаря ви за съдействието.

Олсън поиска да види документите им и ги накара да се запишат в книгата за посетители. Изглеждаше отегчен до смърт и пристъпяше като болен от ревматизъм. Изведе ги от приемната постройка отзад, през двойна стъклена врата, и тръгна към друга сграда. Оттам се виждаха разсадникът и две баскетболни игрища, където играеха голи до кръста затворници. Целеха се неточно в коша и си подаваха лошо топката. Всички, с изключение на един бяха бели.

— Трябва да ви предупредя, че в момента Тенант е подложен на лечение. По нареждане на съда. Ксанакс за успокояване и анафранил за обесивно-компулсивното му разстройство.

— Това ще повлияе ли на решението му за присъствието на адвокат?

— Не. Тези лекарства не влияят върху решенията, които ще вземе, само върху несъзнателните му подтици. Беше ги спрял, но наскоро имаше проблем и отново започна да ги приема.

— Какъв проблем? — поинтересува се Пел.

— Използва препарат за миене и йод, който откраднал от лечебницата, за да направи експлозив. Загуби палеца на лявата си ръка.

Пел поклати глава:

— Ама че откачалка!

— Е, тук сме с облекчен режим. Затворниците имат доста големи свободи.

Далас Тенант беше дебелак с бледа кожа и големи очи. Седеше до една празна масичка до стената, но стана, когато Олсън ги въведе в стаята за разпити. Лявата му длан бе превързана; изглеждаше странно тясна без палеца. Впери очи в Старки. Не удостои Пел с никакво внимание. Показалецът и средният пръст на дясната му ръка бяха отрязани до средната става, белезите бяха стари. За това осакатяване се споменаваше в доклада на Мюлер.

— Здравейте, господин Олсън — заговори Тенант. — Това ли е детектив Старки?

Тенант протегна ръка, но нито Старки, нито Пел я поеха. Детективът никога не се ръкува с престъпниците. Престъпниците са в затвора, а детективът — не. Те са слаби, той — силен. Старки го бе научила в играта на нерви още докато беше униформен полицаи. Ако се държиш приятелски с мръсниците в затвора, те решават, че могат лесно да те излъжат.

Олсън остави бележника си на масата и извади флумастер:

— Тенант, в този формуляр пише, че сте уведомен за правото си да поискате адвокат на този разпит, но сте се отказали от него. Подпишете тук, аз ще съм свидетел.

Докато Тенант подписваше формулярите, Старки забеляза дебела книга с пластмасова подвързия в ъгъла на масата. Две скоби държаха кориците. Отгоре имаше снимка на тропически остров и надпис: „Най-щастливите ми спомени“.

Беше някакъв евтин фотоалбум.

Когато Старки вдигна поглед, Тенант я наблюдаваше и втренчено. Усмихна се срамежливо:

— Мой е.

Олсън почука с пръст по формуляра:

— Подпишете се тук, детектив.

Старки отмести очи от Тенант и подписа. Олсън сложи подписа си под нейния, написа датата и обясни, че навън чака един надзирател, който щял да отведе Тенант след края на разпита. След това излезе.

Старки показа на Тенант къде да седне. Искаше да седи с лице към нея и отстрани на Пел, така че да може да гледа ту единия, ту другия, но не и двамата едновременно. Тенант смени мястото си и придърпа албума към себе си.

— Преди всичко, Далас, трябва да знаеш, че срещата ни няма нищо общо с твоя случай. Нямаме намерения да възбудим нови обвинения срещу теб. Ще поговорим за всички престъпления, които си извършил, стига да не са престъпления срещу личността.

— Няма такива. Никога не съм наранявал човек.

— Чудесно. Да започваме тогава.

— Може ли първо да ви покажа нещо? Мисля, че ще помогне.

— Да не си губим времето със странични неща, Далас. Да започнем с това, за което съм тук.

Той не обърна внимание на възражението ѝ и отвори албума:

— Няма да отнеме много време. Важно е за мен. Нямах намерение да се срещам с вас, но си спомних името ви.

Беше маркирал едно място в албума с парче тоалетна хартия. Отвори на него.

Изрезката от вестник беше пожълтяла от тригодишно стоене между пластмасовите страници, но все още се четеше. Старки я побиха тръпки.

ПОЛИЦАЙ ЗАГИВА ПРИ ЕКСПЛОЗИЯ

ДРУГ ПОЛИЦАЙ В КРИТИЧНО СЪСТОЯНИЕ

Статията беше от „Лос Анджелис Таймс“ и разказваше за бомбата при фургона, при която бе загинал Шугър, а Старки беше ранена. Над заглавието на малка черно-бяла снимка се виждаха двата екипа от Бърза помощ. Отзад пожарникари обливаха с вода горящия фургон. Старки никога не беше чела тази, нито трите следващи статии

по случая. Една приятелка, Мериан Тайсън, ги бе изрязала и ѝ ги беше донесла една седмица след изписването ѝ от болницата. Старки ги изхвърли и повече не проговори на Мериан.

Тя изчака известно време, преди да заговори, за да е сигурна, че гласът ѝ няма да затрепери.

— Всички ли статии в този албум са свързани с бомби? — попита глухо.

Тенант прелисти няколко страници, за да ѝ покаже снимки, запечатали смърт и разрушение; кухи постройките; смачкани коли; снимки от учебници по съдебна медицина, показващи осакатени крайници и обезобразени трупове.

— Събирам ги от дете. Нямах намерение да говоря с вас, но си спомних коя сте. Спомням си, че гледах новините, когато пострадахте, спомних си какво впечатление ми направи вашият случай. Надявах се да ми дадете автограф.

Преди тя да отговори, Пел се пресегна и затвори албума.

— Не днес, отрепко — изсъска.

Издърпа албума към себе си и го затисна с длан.

— Днес ще ни разкажеш откъде си си набавял хексоген!

— Дайте си ми го. Не можете да ми го взимате! Господин Олсън ще ви накара да ми го върнете!

Старки вътрешно бе бясна на Пел за намесата му, но не го показва. Промяната в поведението на агента беше невероятна: в колата изглеждаше замислен и вгълбен в себе си; сега се държеше като хищник, готов да скочи върху жертвата си.

— Няма да ти дам автограф, Далас — каза тя. — Ако ни кажеш откъде си се сдобил с хексоген и как ние да си намерим, може би ще си променя мнението. Не знам.

— Искам си албума. Господин Олсън ще ви накара да ми го върнете.

— Върни му го, Пел.

Старки измъкна албума изпод ръката на Пел и го бутна в другия край на масата. Тенант го дръпна при себе си.

— Няма ли да ми се подпишете?

— Може да се подпиша, ако ни помогнеш.

— Купих няколко мини от един непознат. „Райтеон“. Не помня модела.

— Колко мини?

Тенант бе казал на Мюлер, че е купил един сандък. Старки се беше обадила в „Райтеон“ и научи, че в един сандък има шест мини.

— Един сандък. Имаше шест вътре.

Старки се усмихна. Тенант ѝ отвърна с усмивка.

— Как се казваше този човек? — намеси се Пел.

— Клинт Ийстуд. Знам, знам, но точно така ми се представи.

Старки извади цигара и запали:

— Как да го намерим?

— Не знам.

— Ти как го намери?

— Тук не се пуши.

— Господин Олсън ми даде специално разрешение. Как се свърза с Клинт? Ако те пуснат днес и искаш да си намериш още хексоген, как ще се свържеш с него?

— Срегнах го в един бар. Така беше. Казал съм го още когато ме арестуваха. Имаше един сандък противопехотни мини, аз ги купих и след това не съм го виждал. Не ми трябваха мини. Искам да кажа, нямах намерение да ги залагам някъде. Купих ги, за да си извадя хексоген.

Старки вярваше на Тенант, че е вадил хексоген от крадени противопехотни мини: силно избухливите вещества се добиват почти винаги по този начин, от артилерийски снаряди, ръчни гранати и други боеприпаси. Не ѝ се струваше вероятно обаче да е взел мините от случаен познат. Психопатите като Тенант обикновено са самотници; в училищната им характеристика няма да прочетете: „Играе и общува пълноценно с другите деца“. Старки знаеше, че както при подпалвачите, пристрастеността към разрушението се явява заместител на сексуалния живот. Такива хора са непохватни в общуването с жени, неопитни в секса и често намират удовлетворение в разглеждане на порнографски снимки.

Старки реши да смени подхода. Извади снимките на трите коли и материалите по случая.

— Добре, Далас. Да речем, че ти вярвам. Кажи сега колко хексоген ти остана.

Тенант се замисли и Старки се досети, че Мюлер никога не му е задавал този въпрос.

— Всичкия го използвах.

— Как ли пък не! Взривил си само три коли. По тези снимки веднага личи, че не си използвал всичкия хексоген. Тези неща могат да се пресметнат, разбираш ли? Оглеждаме щетите и по обратен път оценяваме количеството на експлозива. Нарича се „сравнение на енергиите“.

Тенант примигна:

— Само толкова имах.

— Купил си колите от един младеж на име Робърт Кастильо. Той твърди, че си поискал четвърта кола. За какво ще ти е четвърта кола, ако си имал експлозив само за три?

Тенант навлажни устни и се усмихна смутено. Вдигна рамене: — Имах малко динамит. Не е като с хексогена, но и така става. Личеше му, че лъже, и той много добре го знаеше. Извърна очи и вдигна рамене:

— Съжалявам. Нямам какво друго да кажа.

— Разбира се, че има. Например къде е работилницата.

Старки беше сигурна, че ако намерят работилницата му, ще открият достатъчно улики, които да ги насочат към източника на хексоген или други хора, които ползват подобни източници.

— Не съм имал работилница. Държах всичко в багажника на колата си.

— В багажника ти не са намерили нищо, освен няколко кабела.

— Задавах ми вече този въпрос, но няма какво повече да кажа. Аз съм много подреден човек. Дори ми предложиха да ми намалят присъдата и да ме поставят на свободен режим. Мислите ли, че нямаше да приема сделката, ако можех?

Пел се наведе напред и протегна ръце към албума на Тенант:

— Мисля, че всяка нощ си представяш какво ще направиш с остатъка от експлозива, като те пуснат. Тук обаче си затворен, докато се поправиш. Ще излезеш, когато психиатрите решат, че си оздравял, което няма да стане никога. Кой нормален човек ще си взриви палеца?

— Беше случайно. — Тенант се изчерви.

— Аз съм представител на правителството на Съединените щати. Детектив Старки представлява Полицейското управление на Лос Анджелис. При малко съдействие от твоя страна можем да ти помогнем да намалиш престоя си тук. Тогава няма да си играеш да си

късаш пръстите с експлозив от препарат за миене на прозорци — ще можеш да си взривиш наведнъж цялата ръка.

— Аз не съм наранил никого — проплака Тенант. — Не е честно да ме държат тук!

— Кажи го на младежа с чистачка в бузата!

Старки усещаше как Тенант омеква. Не искаше да му дава време да размисли, затова се намеси, опитвайки се да звучи съчувствено:

— Така е, Далас. Не си имал намерение да нараняваш младежа, дори си се опитал да го предупредиш.

— Казах му да се скрие. Някои хора просто не искат да слушат.

— Вярвам ти, Далас. Нали виждаш, затова съм тук. Навън вилнее един тип, който не се грижи за хората, както ти. Този човек иска да им причинява зло.

Тенант кимна:

— Тук сте заради загиналия полицай. Полицай Риджо.

— Откъде знаеш за Риджо?

— Тук имаме телевизия. И Интернет. Сред затворниците има богаташи, банкери, адвокати. Ако ви пратят някога в затвора, препоръчвам ви това място.

Пел изсумтя.

— Полицай Риджо от взрив с хексоген ли загина?

— Хексогенът е една от съставките. Експлозивът се казва модекс-хибрид.

Тенант се облегна назад и кръстоса пръсти. Явно мястото на липсващия палец го заболя, защото лицето му се изкриви.

— Червения ли е направил бомбата? — попита.

— Откъде знаеш за Червения? — скочи Пел.

— Всъщност... нищо не знам — заекна Тенант. — Носят се слухове. Не знам дори дали Червения наистина съществува...

Пел се пресегна и сграбчи китката на превързаната му ръка:

— Кой, Тенант? Кой говори за Червения?

Поведението на агента започна да тревожи Старки. Хубаво беше той да играе ролята на лошия, а тя — на добрия, но не й харесваше, че така се нахвърля върху Тенант. Не й харесваше блясъкът в очите му.

— Пел!

— Какво се говори, Тенант?

Очите на Тенант се разшириха, той опита да се освободи.

— Нищо. Той е една легенда, човек, който прави изключително елегантни взривове.

— Той убива хора, откачалко!

— Пусни го, Пел!

Лицето на агента бе червено от гняв.

— Той знае, че Червения използва модекс, Старки. Никога не сме разгласявали тази информация. Откъде знае?

Пел стисна ранената ръка на затворника. Тенант побледня.

— Каж ми, мръсноко! Откъде знаеш за Червения? Какво знаеш?

Старки удари Пел, опитвайки се да го изблъска, но не успя.

— По дяволите, Пел, пусни го! Остави го!

Тенант се опита да удари Пел, но безуспешно — падна по гръб от стола и изстена:

— Говорят за него в „Клавдий“. Оттам знам! Говорят си за бомбите, които прави, за него и защо прави такива неща. Знаем го от „Клавдий“!

— Кой, по дяволите, е този Клавдий?

— Мамка му, Пел, остави го!

Старки отново блъсна агента и за пръв път успя да го помръдне. Струваше й се, че отмества планина.

Пел дишаше тежко, но, изглежда, успя да се овладее. Погледна Тенант и Старки бе сигурна, че ако не си беше оставил револвера в колата, щеше сега да го държи до слепоочието на затворника.

— Разкажи ми за Клавдий. Разкажи откъде знаеш за Червения.

Тенант се надигна от пода; хвана се за болната ръка:

— Това е сайт в Интернет. Чат за хора... като мен. Говорят за бомби, за такива работи. Казват, че дори самият Червен се появявал там, за да чете какво казват за него.

Старки се обърна към Тенант:

— Ти говорил ли си с Червения?

— Не. Не знам. Ако влиза там, използва друго име. Казвам само какво говорят другите. Казват, че и Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“ влизал там, но не знам дали е истина.

Старки му помогна да се изправи и да седне на стола. На превръзката му изби червено петно.

— Добре ли си, Тенант?

— Боли. По дяволите, боли.

— Да извикам ли пазача? Имаш ли нужда от лекар?

Тенант я погледна и взе албума със здравата си ръка:

— Искам да ми се подпишеш.

Старки се подписа в албума му, после извика пазача и накара Пел да излезе. Тенант изглеждаше добре, като си тръгваха, но не се знаеше какво ще каже за случая.

Пел се движеше като робот, препъваше се, цялото му тяло бе напрегнато. Налагаше ѝ се да подтичва, за да го настигне. Гневът ѝ растеше. Имаше чувството, че лицето ѝ се е превърнало в керамична маска, толкова крехка, че всеки миг ще се пръсне на парчета, а с него и самообладанието ѝ.

Идваше ѝ да го убие.

Когато стигнаха до паркинга, Старки го последва до неговата страна на колата и го удари. Той се блъсна в предния калник.

— Нещастник, каква беше тази сцена? Даваш ли си сметка какво направи? Даваш ли си сметка в каква каша можеше да ни забъркаш?

Ако имаше палка, както когато работеше като униформен полицай, с удоволствие щеше да го пребие до безсъзнание.

— Поне научихме нещо, Старки. За този „Клавдий“.

— Не ми дреме какво сме научили! Ти посегна на затворник! Ако подаде жалба, край с мен! Не знам за скапаното БАТО, но нека ти кажа нещо, Пел. Ако в Управлението научат, ще ми разгонят фамилията! Допусна грешка, Пел. Голяма грешка.

Идеше ѝ да го удуши.

Пел си пое въздух, разпери ръце и извърна поглед, сякаш силата, която бе причинила избухването му, беше изтекла от тялото му.

— Съжалявам — промърмори.

— О, страхотно, Пел! „Съжалявам!“

Тя поклати глава и се отдалечи от него. Внезапно си даде сметка, че ѝ се пие.

— Старки — обади се Пел.

Тя се обърна. В този момент той се стовари върху колата. Подпря се на калника, после се свлече на колене.

Тя изтича към него.

— Пел, какво ти е?

Беше пребледнял като платно. Затвори очи, главата му увисна. Старки се уплаши да не е получил инфаркт.

— Ще извикам помощ. Дръж се.

Пел я стисна за ръката.

— Чакай.

Отвори очи, после пак ги затвори. Стискаше я толкова силно, че я заболя.

— Добре съм, Старки. Понякога получавам такива... пристъпи. Просто мигрена, нищо сериозно.

— Ужасно изглеждаш, Пел. По-добре да извикам някого. Пусни ме.

— Изчакай една минутка.

Той затвори очи, пое си дълбоко въздух. Старки отчаяно си мислеше, че ще умре пред очите ѝ, наред проклетия паркинг.

— Пел?

— Добре съм.

— Пусни ме, Пел, иначе пак ще те фрасна.

Той стискаше като менгеме, но при последните ѝ думи лицето му се отпусна и той разхлаби хватката.

— Извинявай, не исках да ти причиня болка.

Бяха много близо един до друг. Това я смути и тя се отдръпна.

— Нека поседя малко — промълви той. — Не ни виждат, нали?

Тя се изправи и погледна към сградата за посетители.

— Не, освен ако не виждат през коли. Ако са ни видели, сигурно си мислят, че се чукаме на земята.

Изненада се от собствените си думи и се изчерви. Пел не ѝ обърна внимание.

— Сега съм по-добре. Мога да стана.

— Не изглеждаш добре. Поседи още малко.

— Добре съм.

Той стана, подпирайки се на колата, после се качи, като използваше вратата за опора. Когато тя седна зад волана, лицето му бе възвърнало част от цвета си.

— Добре ли си?

— Почти се съвзех. Да тръгваме.

— Наистина щеше да ни провалиш.

— Нямаше. Научихме за „Клавдий“. Това е нещо ново.

— Ако подаде жалба, можеш да го изтъкнеш пред „Вътрешно разследване“ като причина да не ме съдят.

Пел докосна бедрото ѝ. Изражението му я изненада. В очите му се четеше дълбока тъга:

— Съжалявам. Ако подаде жалба, аз ще поема цялата вина. Не го напада ти, Старки, а аз. Ще им го кажа. Дай само да се махаме, моля те. Това не е заповед, това е молба.

Тя запали двигателя и потегли. Чувстваше тежест върху бедрото си, сякаш ръката му още стоеше там.

6.

Когато Старки остави Пел на Спринг Стрийт, минаваше седем. Лятното слънце още беше високо на запад, сякаш подпряно в короната на една палма. Скоро небето щеше да се обагри в пурпур.

Старки запали нова цигара, после отново навлезе във вечерния трафик. Хукър и Марцик отдавна се бяха прибрали вкъщи. Дори Келсо си бе тръгнал и в този момент вероятно вечеряше. Старки мина покрай една крайпътна закусвалня, стомахът ѝ се сви при мисълта за храна. Не беше слагала в устатата си нищо от закуска.

По време на дългото мълчаливо пътуване назад към Лос Анджелис Старки реши, че Пел застрашава да провали не само разследването, но и кариерата ѝ. Ако Тенант подаде жалба или си наеме адвокат, с нея бе свършено. Можеше още в този момент Олсън да говори с Келсо или Келсо да запознае със случая „Вътрешно разследване“. За три часа можеха да се случат много неща.

Старки изтръска цигарата си през прозореца. Информацията за „Клавдий“ в замяна на кариерата ѝ се струваше като кон за кокошка. Единственият начин да се предпази бе да докладва за Пел и да подаде жалба срещу него. Можеше да се обади на Келсо и да обясни какво се е случило. На другата сутрин той щеше да я заведе във „Вътрешно разследване“, където някой лейтенант щеше да я разпита, после да се обади на Олсън и да поиска да разпита и Тенант. До обяд линията между Спринг Стрийт и централата на БАТО щеше да се нажежи. От Вашингтон веднага щяха да изтеглят Пел от случая и тя щеше да е спасена.

Старки запали нова цигара, доволна бе, че движението е толкова бавно. Около нея подземните гаражи бълваха коли, като кръв, която изтича от раните на умиращ. Да отиде при Келсо, не беше приемлив вариант. Дори мисълта за това я караше да се чувства нищожество.

Не можеше да се отърве от Пел по такъв начин.

Не знаеше нищо за мигрената, но случката на паркинга я уплаши дори повече от избухването на агента в стаята за разпити. Опасяваше се, че побоят над арестанти е обичаен начин на действие в БАТО,

което означаваше, че Пел може отново да застраши кариерата ѝ. Сигурна беше, че той крие нещо. Тя самата имаше достатъчно тайни, за да знае, че хората не крият силните черти на характера си — крият слабостите си. Започваше да се страхува от Пел. Всички детективи от Отряда по обезвреждане на взривове, които познаваше, бяха прецизни хора: действаха бавно и последователно, защото мозайките, които се опитваха да подредят, бяха изградени от много малки парченца и разследванията се проточваха със седмици, често дори с месеци. Пел не се държеше като детектив, който разследва експлозии. Действаше бързо и грубо. Дори револверът му — това десетмилиметрово чудовище — не отиваше на сапър.

Старки се върна вкъщи, все още не можеше да се успокои. Помисли да се обади на Пел в хотела и да му вдигне нов скандал, но знаеше, че няма полза. Трябваше или да се свърже с Келсо, или да остави нещата така.

Пусна водата във ваната, сипа си джин и отиде в спалнята, за да се съблече.

Застана гола до леглото и вдигна чашата. От банята се чуваше шуртенето на водата. Усещаше присъствието на огледалото на гардероба. Беше зад нея, сякаш само я чакаше да се обърне. Отпи голяма глътка, после се обърна. Видя белезите. Видя неравностите по плътта си, обезцветените участъци на кожата си, шевове. Погледна бедрото си — стори ѝ се, че вижда отпечатъка от ръката му, като белег от нажежено желязо.

Въздъхна дълбоко и се извърна.

— Сигурно си се побъркала — промърмори.

Допи бързо джина, отиде в банята и се отпусна в топлата вана.

7.

— Кажи за Пел.

— Федерален агент е, от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия.

— Това и аз го знам.

— Като знаеш, защо питаш?

— Днес си малко раздразнителна, Каръл.

— Колко непредвидливо от моя страна! Забравила съм да си взема успокоителните.

Старки съжали, че е споменала за Пел пред Дана. На път към Санта Моника бе обмислила всичко, за което искаше да говорят на този сеанс, и то не включваше агента. Въпреки това името му беше първото, което изскочи от устата ѝ.

— Рискувам кариерата си за този човек, а дори не го познавам.

— Защо го правиш?

— Не знам.

— Помисли!

— Никой не обича онези отрепки.

— Но той е нарушил закона, Каръл. Сама го каза. Посегнал е на затворник и сега кариерата ти е в опасност, защото не си докладвала за случая. Очевидно не одобряваш това, което е сторил, но още се двоумиш какво да правиш.

Старки престана да чува гласа на Дана. Стоеше до прозореца, гледаше булевард „Санта Моника“ и пушеше. На кръстовището долу стояха група жени и нервно наблюдаваха спрелия автобус на отсрещната страна на претъпканото с коли шестлентово платно. По набитите фигури на латиноамериканки и найлоновите им пликове Старки предположи, че са домашни прислужници на път към работните си места в луксозните квартали на север от Монтана. Когато светна зелено, автобусът бавно потегли. Жените изпаднаха в паника и се втурнаха през улицата, докато през кръстовището още преминаваха коли. Засвириха клаксони, един черен „Нисан“ сви рязко, за да не премаже две от жените, които дори не му обърнаха внимание. Явно

само автобусът им беше в главите. Старки никога не би рискувала така живота си.

— Каръл?

Старки не искаше да говори повече за Пел, нито да гледа жените, чиято единствена цел в живота бе да хванат някакъв проклет автобус.

Върна се на мястото си и смачка фасата.

— Искам да те попитам нещо, Дана.

— Питай.

— Не съм сигурна дали наистина искам да го направя.

— Какво да направиш, Каръл? Да ме попиташ ли?

— Не, да направя това, за което ще те питам. Разполагам с телевизионните записи от нещастния случай с Чарли Риджо. Знаеш ли за какво си дадох сметка? Телевизионните станции имат и мои записи. Заснели са всичко, което се случи с мен и Шугър. Сега само за това си мисля — че всичко се пази някъде на лента и мога да го изгледам.

Дана си записа нещо.

— Когато и ако решиш, че си готова за такова нещо, мисля, че не е зле да го направиш.

Стомахът на Старки се сви. Една част от нея искаше да получи разрешението на Дана. Друга част искаше да ѝ забрани.

— Не знам.

Дана остави бележника си. Старки не знаеше дали това е добър знак, или не. Никога не беше виждала Дана да оставя бележника си по време на сеанс.

— Колко време вече сънуваш тези сънища, Каръл?

— Около три години.

— Значи всяка нощ в продължение на три години виждаш смъртта на Шугър и своята. Онзи ден мислих за това. Не знам дали е правилно, или не, но реших да го споделя с теб.

Старки я изгледа подозрително. Думата „споделям“ никак не ѝ харесваше.

— Знаеш ли какво е илюзия на възприятието?

— Не.

— Това са особен вид рисунки. Поглеждаш и виждаш ваза. Но ако я погледнеш с друга нагласа, виждаш две жени, обърнати една към друга. Картинка, скрита в друга картинка. Какво ще видиш, зависи от възприятията и нагласите, които имаш, когато я гледаш. Човек може да

гледа рисунката много дълго време и да се опитва да различи скрития образ, но колкото и да го търси, да не успее да го види.

На Старки всичко това ѝ се струваше пълна глупост.

— Искаш да кажеш, че сънувам всичко това, защото се опитвам да си представя какво се е случило, така ли?

— Не знам. Ти как мислиш?

— На теб като не ти е ясно, аз откъде да знам? Нали ти си лекарят.

— Има логика. Добре, лекарят предлага да се отърсим от миналото, за да излекуваме настоящето.

— Това правя. Опитвам се. За бога, мисля за онзи проклет ден толкова често, че ме заболява глава! — Старки вдигна ръка. — Да, знам, че да си мислиш за него, не е като да се отърсиш от него.

— Нямах това предвид.

— Сигурно.

— Каръл, не се опитвам да те мъмря. Просто казвам какво наблюдавам.

— Няма значение.

— Да се върнем към илюзията на възприятието. Смятам, че твоят сън е първата картинка. Виждаш все нея, защото не можеш да намериш втората картинка, скритата. Виждаш само вазата. Търсиш двете жени, подозираш, че са там, но не си в състояние да ги видиш. Хрумна ми, че е така, защото това, което си представяш, не е това, което наистина е станало. То е само това, което си представяш, че се е случило.

Старки почувства как раздразнението ѝ прераства в гняв.

— Разбира се, че е това, което си представям. Аз бях мъртва, за бога!

— Записът ще ти покаже какво наистина се е случило.

Старки си пое дълбоко въздух.

— После — продължи психоложката, — ако наистина има нарисувани две жени, ти ще ги видиш. Може би ще откриеш, че на картинката има само ваза. Каквото и да видиш, то може да ти помогне да се отърсиш от кошмарите си.

Старки скочи от стола и тръгна към прозореца.

— Седни си на мястото, ако обичаш.

Старки извади цигара и запали. Дана не я гледаше. Гледаше празния стол, сякаш Старки още седеше в него.

— Каръл, седни, ако обичаш.

Старки избълва облак дим.

— И тук ми е добре.

— Даваш ли си сметка, че всеки път, когато стигнем до нещо, което не искаш да чуеш, ти бягаш към този прозорец?

— Сънят ми се промени — сядайки, изрече Старки.

— Как?

— Сънувах Пел. Лекарите свалят шлема на Шугър, но лицето е на Пел.

Дана кимна:

— Той те привлича.

— О, за бога!

— Така ли е?

— Не знам.

— Преди малко ми каза, че те плаши. Може би това е истинската причина.

— Двете лица ли?

— Да. Скритият образ.

Старки се опита да смени темата:

— Може би аз съм просто една откачалка, която харесва да се излага на различни рискове. Кой друг би станал сапър?

— Била ли си с мъж след нещастieto?

Старки усети, че се изчервява. Отмести поглед. Стомахът ѝ се сви.

— Не. Не съм.

— Ще се възползваш ли от случая?

— Не знам.

Поседяха мълчаливо известно време. Дана погледна часовника си:

— Времето ни май изтича. Искам да си помислиш за още нещо до другия път.

— Сякаш си нямам достатъчно неща за мислене!

Дана се усмихна, взе бележника и го постави на коленете си, сякаш обмисляше какво да запише в него.

— Твърдиш, че си станала сапър, защото обичаш риска. Спомних си какво ми каза при първата ни среща. Аз отбелязах, че сапър ми се струва много опасна професия.

— Тъй ли? — Старки не помнеше.

— Ти отговори, че не е така. Каза, че никога не си мислила за бомбата като за нещо опасно. Каза, че бомбата е загадка, която се опитваш да разрешиш, кротка и предвидима. Мисля, че бомбите те карат да се чувстваш сигурна в себе си, Каръл. Хората са тези, които те плашат. Не мислиш ли, че точно затова работата като сапър ти е харесвала толкова много?

Старки погледна часовника си:

— Права беше. Времето ни изтече.

* * *

Старки тръгна към Спринт Стрийт. Чувството ѝ, че ще се случи нещо неизбежно, нарастваше. Опита да си внуши, че това е разрешаването на проблемите ѝ, но по-скоро ѝ се струваше, че я очаква срив. Като пияница, който пада по стълбите. Щеше да падне до долу независимо дали иска, или не. Сега се намираше в горната част на стълбите. Падаше. Щеше да се види как умира. Когато стигна в Криминалния отдел, тя се чувстваше замаяна, невидима и безплътна като призрак, който се е върнал, за да витае из някоя изоставена къща.

В другия край на оперативната зала Хукър се мъчеше с кафемашината. Старки се запита дали е записал номерата на телевизионните канали. Беше решена да ги вземе и да започне издирването на записите си. Да го направи още сега, преди да се е разубедила.

— Хорхе, прати ли записите за обработка? — попита, като се приближи.

— Да, нали ти казах, че ще се погрижа.

— Искях само да се уверя.

— Дадох ги в една фирма за допълнителна обработка на видеозаписи в Холивуд. Ще са готови след два-три дни.

— Добре. Слушай, получихме ли записите от Канал осем?

— Да. Нали си ги занесе вкъщи, Каръл. Не помниш ли?

— За бога, Хорхе, занесох си цял куп касети. Мога ли да помня всяка откъде е?

Хукър я изгледа загрижено.

— Предполагам, че не.

— С кого се свърза в Канал осем? Когато взимаше записите.

— Със Сю Борман. Шефа на новинарския отдел.

— Би ли ми дал номера й? Искам да я питам нещо.

— Може аз да мога да ти отговоря. Какво искаш да я питаш?

Нищо не става лесно. Защо просто не каже: „Добре“, и не й даде проклетия номер?

— Искам да говоря нещо за записите, Хорхе. Би ли ми дал номера?

Старки последва Хукър до бюрото му, после веднага се обади в Канал осем. Набра номера механично, без да се замисля какво и как ще каже. Не искаше да мисли. Не искаше да си даде време да промени решението си.

Канал осем бе единствената телевизионна станция, за която бе сигурна, че е имала екип при фургона. Знаеше, че и други са изпратили хора, но не си спомняше кои, а не искаше да звъни на всички, за да проверява. Спомняше си Канал осем заради инициалите на станцията им: КРОК. Сапърорите наричаха репортерските коли на КРОК „лайнмобици“.

— Обажда се детектив Каръл Старки от Полицейското управление на Ел Ей. Може ли да говоря със Сю Борман?

Борман звучеше отпаднало. Старки предположи, че това е от постоянния стрес в работата.

— Изпратихме ви едни записи. Всичко наред ли е? Да нямате проблем с пускането?

— Не, госпожо. Записите са добри. Благодарни сме ви за съдействието. Обаждам се за едни други записи.

— Това са единствените, които сме направили. Изпратили сме ви всичко.

— Имам предвид едни по-стари записи. Вероятно са в архива ви. Преди три години един полицай загина, а друг беше ранен при един фургон в Чатсуърт. Спомняте ли си?

— Не. Пак ли при експлозия?

Старки затвори очи.

— Да. При експлозия.

— Изчакайте малко. Май не беше само единият. Двама бяха умрели, но лекарите успяха да съживят другия, нали?

— Да.

— Тогава бях сценарист за новините. Мисля, че аз писах текста.

— Беше преди три години. Може би не пазите записа.

— Всичко пазим. Чакайте, как казахте, че ви е името?

— Детектив Старки.

— С вас ли говорих по случая в Силвърлейк?

— Не, с детектив Сантос.

— Добре, ще проверя в архива. После ще ви се обадя. Дайте ми датата на инцидента и телефона си.

Старки ѝ ги продиктува.

— Искате ли да вземете записа, ако го намерим?

— Да.

Старки не искаше жената да разбере, че тя е един от полицаите на записа.

— Не знаем дали двата случая са свързани, но проверяваме и тази възможност — каза.

— Ако излезе нещо, искам ние да го отразим първи.

— Ако излезе нещо, първо на вас ще съобщим.

— Как казахте, че ви е името?

— Старки.

— Ще ви се обадя.

Когато Старки остави слушалката, цялата трепереше. Постави ръце на бюрото и опита да се овладее. Не успя. Помисли си, че би трябвало да се чувства горда, задето се е решила на тази стъпка, но усещаше само, че ѝ се повдига.

Глътна един тагамет без вода и чакаше да ѝ мине, когато Пел се обади:

— Можеш ли да говориш?

— Мога.

— Искам отново да ти се извиня за вчера. Надявам се, че няма да имаш проблеми.

— Още не са ме привикали във „Вътрешно разследване“, ако това имаш предвид. Тенант може да си промени решението и да разбие кариерата ми, но засега няма опасност.

— Докладва ли ме?

— Не е в мой стил, сладур. Забрави.

— Добре. Е, както казах вчера, ако се стигне дотам, аз ще поема удара.

Тя усети, че почервява от яд, насочен повече към самата нея, отколкото към него:

— Не можеш да поемеш удара, Пел. Предполагам, че се опитваш да проявяваш някакво благородство, но ако не те докладвам, и аз съм обречена, независимо дали ще поемаш удари, или не. Така стоят нещата на местно ниво.

— Добре. Виж, обаждам ти се и за друго. Намерих един човек, който ще ни помогне за „Клавдий“.

— Какво имаш предвид?

— Ако е вярно, че Червения посещава този сайт, мисля, че можем да го използваме. БАТО има един човек в Калифорнийския технически университет, който разбира от такива работи. Вече съм уредил среща. Можеш да дойдеш, ако искаш да участваш.

— Разбира се.

— Чудесно. Ще дойдеш ли да ме вземеш?

Картичката от мотела на Пел беше на бюрото ѝ. „Островна палма“ в Кълвър Сити, близо до летището.

— Искаш да те взема? Защо просто не дойдеш тук? Мотелът ти е точно в обратната посока!

— Имам проблеми с проклетата кола под наем. Ако не ти се идва, ще взема такси.

— След двамайсет минути съм при теб.

* * *

„Островна палма“ бе грозен двуетажен мотел на булевард „Пико“, на две преки от старото студио на „Метро Голдуин Майер“. Откъм паркинга имаше реклама с две неоновы палмови дървета, а самата постройка беше украсена със синьо-зелени декоративни ленти. Старки се изненада, че Пел е отседнал в такава мизерия, и предположи, че го е избрал от някой пътеводител за евтините хотели. Такива места обикновено се хвалят с „умерени цени“.

Когато тя влезе в паркинга, Пел се показа от фоайето. Изглеждаше блед и уморен. Тъмните кръгове под очите му подсказваха, че проблемите му не са свързани само с колата. Вероятно още не се беше съвзел от вълненията в „Атаскадеро“.

Той се качи, без да я чака да спре двигателя.

— За бога, Пел, БАТО да не е на червено? Дори лосанджелиското управление щеше да ме настани на по-хубаво място.

— Ще предам критиката ти на директора. Знаеш ли как да стигнеш до Техническия?

— Родена съм в Ел Ей! Откърмена съм по магистралите.

Докато пътуваха през града, Пел обясни, че отиват при някой си Доналд Бъргън, физик по образование. Той бил един от няколкото компютърни специалисти, наети от правителството да идентифицират и следят потенциални политически убийци, педофили, терористи и други, които използват Интернет като средство за информация, планиране и извършване на престъпната си дейност.

— Този човек да не е таен агент на ЦРУ?

— Просто човек. Направи ми една услуга — не любопитствай много за дейността му и не му разказвай за нашата. Така е по-добре.

— Слушай, отсега ти казвам, че нямам намерение да върша нищо незаконно.

— Това не е незаконно. Бъргън знае защо отиваме при него и за „Клавдий“. Неговата работа е да ни вкара там. След това всичко е в наши ръце.

Старки замълча. Ако Бъргън и „Клавдий“ помогнат за разрешаването на случая, това я устройваше. След двамадесет минути откриха свободно място на паркинга за посетители на Техническия университет и влязоха. Въпреки че бе прекарала целия си живот в Лос Анджелис, Старки никога не беше идвала тук. Районът бе красив: кафяви постройки сред равнината на Пасадена. Наоколо минаваха младежи и девойки с вид на нормални хора, но вероятно бяха гении. Не бяха много студентите тук, които щяха да изберат полицията за своята професионална изява. Старки си помисли, че ако беше по-умна, и тя нямаше да го направи.

Откриха сградата на факултета по компютърни науки, слязоха в подземие и минаха през един гол коридор, за да стигнат до кабинета

на Бъргън. На вратата се появи нисък мъж с огромни мускули като на культурист. Миришеше леко на пот.

— Вие ли сте Джак Пел?

— Да. Предполагам, вие сте господин Бъргън.

Бъргън изгледа Старки:

— Коя е тази?

Старки му показа служебната си карта, поведението му вече започваше да я дразни.

— „Тази“ е детектив Каръл Старки от Полицейското управление на Лос Анджелис.

Бъргън погледна подозрително Пел:

— Джери не спомена нищо за нея. Каква роля играе?

— Екип сме, Бъргън. Повече не ти трябва да знаеш. Пусни ни сега да влезем.

Бъргън проточи врат, за да огледа коридора, след това ги пусна вътре и заключи вратата зад гърба им. Старки надуши миризма на марихуана.

— Наричайте ме Дони. На ваше разположение съм.

Кабинетът бе затрупан с книги, наръчници за софтуер, компютри и снимки на культуристски. Бъргън покани гостите си да седнат на два стола, поставени пред малък лаптоп. Старки се почувства неудобно от близостта с Пел — ръцете им се докосваха, — но в стаята нямаше достатъчно място. Бъргън издърпа малко въртящо се столче и се настани от другата страна на агента. Тримата се прегърбиха над малкия компютър, сякаш надничаха в друг свят.

— Няма да ни отнеме много време — обясни компютърният специалист. — Това е доста лесно в сравнение с повечето неща, които върша за вас. Едно нещо обаче не ми е ясно.

Старки забеляза, че Бъргън говори на Пел, без да я поглежда. Вероятно се стесняваше в женска компания.

— И какво е то? — попита агентът.

— Когато получавам такива задачи, изпращам обратна разписка на Джери, този път обаче той каза да не го правя.

— Ще го обсъдим после, Дони.

Бъргън почервеня като домати:

— А... Както кажете.

— Покажи ни „Клавдий“, Дони.

— А... да. Какво ви интересува?

— Покажи ни как да го намерим.

— Той вече е намерен. Влизах в него тази сутрин.

Бъргън, който явно се беше настанил от другата страна на агента, за да е колкото може по-далеч от Старки, натисна няколко клавиша на лаптопа.

— Първо проведох търсене на интернет-сайтове за бомби, експлозивни, самоделни взривове, масови разрушения и други такива. Намерих стотици.

На монитора се появи човешки череп с „ядрени гъби“, излизаци от очните орбити. Бъргън обясни, че страницата, наречена „Гробокопачът“, била създадена и се поддържала от някакъв любител в Минесота и била напълно законна.

— Повечето сайтове имат страници за обяви, така че хората могат да си пращат съобщения или да се срещат в чатове и да разговарят в реално време. Знаете ли как провеждаме сканирането за убийци?

— Дони? — прекъсна го Старки.

Бъргън се изкашля, хвърли й бърз поглед и веднага отмести очи:

— Да, госпожо?

— Не ми викай „госпожо“. И ме гледай в очите, като разговаряш с мен. Няма да те опандизя, задето пушиш трева или за нещо друго, ясно ли е?

— Не съм пушил трева.

— Само ме гледай, като ми говориш. Нямам представа как провеждате сканирането за убийци!

— По-добре да не се впускаме в това — предложи Пел.

— Съжалявам — пламна Бъргън.

— Само ни кажи как да намерим „Клавдий“ и ни вкарай вътре.

Бъргън се обърна и посочи няколко яркосини компютъра, свързани един с друг и монтирани в метална рамка:

— Стига ви едно търсене по ключови думи. Да речем „президент“, „Белия дом“ и „убивам“. Имам програми, които постоянно търсят тази комбинация на думи в страниците за обяви, дискуссионните групи и в чата. Ако открие тази комбинация, програмата записва имейла на замесените лица. Тази сутрин пуснах

търсене по думата „Клавдий“ и още няколко и ето какво открих. Фасулска работа.

Бъргън натисна някакъв клавиш и на монитора се показва друга страница. Пое си дълбоко въздух:

— Може да бягате, но не можете да се скриете, нещастници. Ето го „Клавдий“.

На екрана се появи обгърнатата от пламъци човешка глава. Лицето бе изкривено като в ужасни мъки. На Старки ѝ се стори, че е с черти на древен римлянин. Отляво бяха изписани различните теми на сайта: *КАК ДА СИ НАПРАВИМ БОМБА; ПРОФЕСИОНАЛИСТИТЕ; ВОЕННИТЕ; ГАЛЕРИЯ; ВРЪЗКИ; НАЙ-ТЪРСЕНИТЕ...*

Старки се наведе над екрана:

— Какво е това?

— Страници в страницата. В галерията има снимки на жертви от експлозии. Доста са гадни. В страницата „Как да си направим бомба“ се описват различни начини за конструиране на взривни устройства, а в страницата за обяви тези мръсници си оставят съобщения и си говорят. Ето, да поразгледаме.

Бъргън хвана мишката и започна разходката им из ада. Старки видя схеми на самоцелни взривни устройства и статии за използването на обикновени домакински препарати за изработване на експлозиви. В галерията имаше снимки на разрушени коли и сгради; на хора, убити при експлозии; безброй снимки на инвалиди от Третия свят с крайници, откъснати от противопехотни мини; на животни, които са били взривени при изпробване на нови експлозиви.

Старки извърна очи.

— Тези хора са психопати. Това е отвратително!

— Отвратително, но напълно законно. Първата поправка, маце. Ако се зачетеш по-внимателно, ще забележиш, че нищо, публикувано на тези страници, не противоречи на закона. Никой не признава да е извършвал престъпление или да е търгувал със забранени материали. Това просто им е хоби.

— Търсим един човек, който се нарича Червения — каза Пел. — Хората тук говорят за него. Чухме, че дори самият той може би посещава сайта.

Бъргън закима още преди Пел да се доизкаже, давайки им да разберат, че пак ги е изпреварил. Погледна часовника си, после един

голям компютър „Макинтош“:

— Е, ако е влизал след единайсет и четири снощи, значи използва друго име. Пуснал съм програмата на засичане.

Той се обърна отново към лаптопа и влезе в страницата за обяви:

— Колкото до разговорите за него — пълно е! Много от тия откачалки го смятат за герой. Червения срещу нещастниците от полицията! Тук намерих дискусии за Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“; за оня калифорниец, Дийн Харви Хикс, когото наричат Бомбаджията от данъчното; за оня мръсник от Юга, който убива адвокати и съдии; за онези психопати от Оклахома; и цял тон материали за Червения.

— Покажи ни ги.

Бъргън щракна с мишката на един низ от съобщения, посветени на Червения. Обясни, че съобщенията са свързани едно с друго по реда на изпращането им, така че, като ги чете, човек може да проследи цялата дискусия.

— Откъде да започна? — попита Старки.

— Откъдето искаш, няма значение. Съобщенията са много.

Старки избра случайно едно и го отвори.

Тема: Отговор: Истина или следствие

От: Бумър

Код на съобщението: 187765.34@zipr

... че Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“ е вършил всичко това в продължение на толкова много години, без да бъде заловен, доказва неговото превъзходство...

Качински е късметлия. Неговите устройства бяха прости и объркващи. Ако търсите елегантност, вижте Червения.

Бумър (често се обърква, но никога не греши)

Старки отвори следващото съобщение в поредицата:

Тема: Отговор: Истина или следствие

От: Джимбо4

Код на съобщението: 222589.16@ notad

Ако търсите еlegantност, вижте Червения.

Каква ти еlegantност, Бумър? Използва тази помия модекс и никой не го знае кой е. Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“ остана неидентифициран цели седемнайсет години. Червения действа от две. Да видим дали е достатъчно хитър, за да остане неразкрит.

Трябва обаче да призная, че липсата на политически мотиви у него ми харесва. Политическите убийци и терористите мърсят доброто име на бомбаджиите. Харесва ми, че прави бомби само заради самите взривове.

Давайте все така.

Дж.

— Никой от тези хора не заслужава да живее! — каза Старки. Помълча и се обърна към Бъргън: — Какво правят тук? Все така ли си разменят съобщения?

— Да. Затова се казва „страница за съобщения“. Тези хора са дребни риби. Никой от тях не е извършил истинско престъпление. Ако искаш да видиш акулите, иди в чата! Разбираш ли, тук може да влезе всеки като нас, ако знае как да търси. С чатовете обаче е различно. Не можеш просто така да влезеш. Трябва да те поканят.

— Как те поканват?

Бъргън се усмихна самодоволно:

— На мен не ми трябва покана. Мога да вляза когато си поискам. Обикновените хора обаче се нуждаят от така наречения „горещ билет“, това е специална програма, която се изпраща по електронната поща. Нещо като ключ. Тези хора разговарят за неща, за които могат да ги арестуват, затова се пазят. Знаят, че има такива като мен, които ги дебнат, но си мислят, че в канала са на сигурно място.

Бъргън натисна още няколко клавиша и на екрана се отвори прозорец, показващ разговора между двама души с псевдоними АЛФК1 и 22ТИДАЛ. Не говореха нито за бомби, нито за експлозиви, нито за нещо, дори малко свързано с тях. Обсъждаха телевизионен сериал.

— Говорят за някаква проклета актриса — възкликна Пел.

— Могат да си говорят за каквото си поискат. Общуват както ние с вас, само че пишат на клавиатурата. Могат да разговарят от което си искат място на планетата.

Старки следеше размяната на реплики по мрежата, сякаш надничаше през прозорец към друг свят.

— Разбират ли, че ги гледаме?

— Не, още не. Ние сме скрити, човече, напълно невидими. Няма стени в интернет, които да не мога да премина.

Бъргън отново се ухили и Старки си помисли, че той вероятно е също толкова луд, колкото онези, чийто разговор следяха.

Пел въздъхна дълбоко и й кимна:

— Сигурен съм, че влиза тук, Старки. Тези хора гъделичат самочувствието му. Той се включва тук, за да чете всички глупости за това, колко е велик. Този човек харесва точно такива неща. Тук ще го намерим.

Старки си даде сметка, че някой от тези хора може да е Червения.

Обърна се към Бъргън:

— Можем ли да оставяме съобщения, ако имаме псевдоним?

— Разбира се. Можете да оставяте съобщения, да разговаряте по мрежата, каквото поискате. Аз ще го уредя. Нали затова сте тук?

Тя погледна Пел. Агентът кимна.

— Точно това искаме.

— Няма проблеми. Нека ви вкарам, после можете да продължите сами.

ПЕЛ

Избраха си псевдонима „Гореца-връзка“. Пел смяташе, че е тъпо, но после се съгласи, че в името трябва да има и сексуален намек.

Погледна скришом Старки, възхищаваше се от енергията ѝ. Кабинетът на Бъргън беше тесен и наблъскан с вещи; едва събираше трима души. Самият компютърен специалист миришеше толкова лошо, че Пел постоянно се дърпаше към Старки. Всеки път, когато я докоснеше, тя се отдръпваше.

Пел се зачуди за причината за тази реакция, помисли, че може би мъжете я отблъскват или мрази да я докосват, но после реши, че не е много вероятно. Когато получи проклетата криза в „Атаскадеро“, тя бе

проявила изненадваща загриженост, въпреки че беше бясна заради Тенант.

— Върни се на земята, Пел.

Старки и Бъргън го гледаха. Той си даде сметка, че е бил вгълбен в мислите си за нея.

— Извинявайте.

— За бога, Пел! Не искам да изгубя цяла нощ тук.

Бъргън им показва как да използват компютъра, как да го включват и изключват, и ги свързва в Интернет чрез анонимен държавен доставчик, поддържан от правителството. След това им показва как да влязат в „Клавдий“. После оставиха три съобщения от името на **Гореща-връзка**. В двете *Гореща-връзка* се обявяваше за голям почитател на Червения. В третото се съобщаваше, че имало слух за пореден удар на Червения в Лос Анджелис, и се питаше дали е вярно. Бъргън обясни, че целта е да се накарат другите да изпратят отговори и да се регистрира присъствие в страницата.

След като свършиха, Пел каза на Бъргън, че ще се върне след няколко минути, и издърпа Старки навън.

— Защо ти е да се връщаш? — поинтересува се тя.

— Служебна работа. Не се тревожи.

— Върви по дяволите, Пел!

— Тази раздразнителност черта на характера ти ли е?

Тя се намръщи, но не отговори. Извади цигара и запали.

Пел се зачуди дали винаги е била такава, или тази Старки се е родила след експлозията при фургона. Дали грубият език и поведение, цигарите и алкохолът датираха оттогава. Понякога, докато караше из града или лежеше в мизерната си стая, му се искаше да ѝ зададе тези въпроси, но си даваше сметка, че не е уместно. От опит знаеше как събитие като онова при фургона може да промени човек. Реши да не мисли повече за тези неща.

Тя размаха цигарата, сякаш не ѝ харесваше как гори, после се обърна към него:

— Трябва да се връщам на Спринг Стрийт. С Марцик ще търсим още свидетели.

— Вземи и компютъра. Можем да се срещнем у вас по-късно, за да видим дали някой не е отговорил.

Тя вдигна рамене:

— Добре. Нека да е у нас. Ще те чакам в колата.

Пел я изпрати с поглед, после се върна пред кабинета на Бъргън. Отново почука. Бъргън огледа внимателно коридора, както и предния път. Пел мразеше да си има вземане-даване с такива хора.

Когато затвори вратата, Бъргън каза:

— Надявам се да не съм изпуснал нещо пред нея.

Пел извади плик с хиляда и двеста долара и изчака Бъргън да ги преброи.

— Хиляда и двеста. Чудесно. За пръв път ми плащате в брой. Обикновено изпращам разписка, но този път Джери каза да не го правя.

— Щом Джери е казал, не го прави.

— Добре. Искаш ли фактура?

— Искам още един компютър.

Бъргън го изгледа изненадано:

— Още един ли? Като този, който ти дадох ли?

— Да. Нагласи го така, че да мога да влизам в „Клавдий“.

— За какво пък ти е втори?

Пел пристъпи напред и погледна Бъргън в очите така, че мускулестият мъж потрепери.

— Можеш ли да ми уредиш втори компютър, или не?

— Ще струва още хиляда и двеста.

— Ще дойда по-късно. Сам.

8.

След като Старки остави Пел в мотела му, двете с Марцик прекараха следобеда в разпитване на клиентите от перачницата в Силвърлейк, но без успех. Никой не си спомняше човек с бейзболна шапка и риза с дълги ръкави да е говорил по телефона. Старки не знаеше как да съобщи за неуспеха си на Келсо.

В края на работния ден минаха през цветарницата, за да покажат на Лестър Ибара трите скици, получени от Пел.

Младежът ги огледа и поклати глава:

— Това са трима различни мъже.

— Това е един и същи човек с различна дегизировка.

— Може би и човекът, когото съм видял, е бил дегизиран, но изглеждаше по-възрастен от тези.

Марцик помоли Старки за един тагамет.

Старки се прибра вкъщи, решена да не пие джин тази вечер. Направи си цяла кана чай с лед. Седна пред телевизора, но през повечето време мислеше само за Пел. Опита да се съсредоточи върху разследването, но мислите ѝ все се връщаха към агента, към сутрешния им разговор, когато Пел бе казал, че ще поеме ударите заради случката с Тенант.

Тя загаси лампите и си легна, но не можа да заспи.

Накрая извади снимката на Шугър от шкафчето си, занесе я във всекидневната и седна пред нея в очакване края на нощта.

Един мъж вече бе поел удара вместо нея. Никога нямаше да позволи това да се повтори.

В девет и десет на следващата сутрин Бък Дагет ѝ се обади на Спринг Стрийт:

— Каръл, не искам да досаждам, но се чудех дали нямаш малко свободно време.

Старки се почувства виновна. Знаеше какво изпитва Бък и сама още го изпитваше.

— Нямам, Бък, наистина. Съжалявам.

— Просто се чудех...

— Слушай, ще те държа в течение. Сега просто съм заета.

— Чух, че са открили някакъв надпис върху една осколка. За какво става дума?

— Не сме сигурни точно какво е. Или е 0, или е С. Било е гравирано на тръбата.

Старки не беше сигурна колко от информацията за Червения да му съобщи.

Бък се замисли:

— Това някакво послание ли е, да го вземат мътните?

— Не знам, Бък. Ако се разбере нещо, ще ти съобщя.

Сантос ѝ махна и посочи телефона. Лампичката на втората линия мигаше.

— Виж, Бък, търсят ме по другия телефон. Щом науча нещо ново, ще ти се обадя.

— Добре, Каръл. Не искам да ти преча.

— Знам. Доскоро.

Стори ѝ се, че долавя разочарование в гласа му, и това я накара да се почувства още по-виновна, задето го отбягва.

На другата линия я търсеше Джон Чен.

— Получихме пратка с веществени доказателства на твое име от лабораторията на БАТО в Роквил.

— Бомбата от Маями ли?

— Да. Трябваше да ме предупредиш, че очакваш пратка, Старки. Не обичам такива изненади. Днес свидетелствам, а сега трябва да се занимавам с документите по съхранението на новите улики. Трябва да съм в съда в единайсет.

Старки погледна часовника си:

— Ще дойда, преди да тръгнеш. Искам да ги видя.

За да се спазят изискванията по съхранение на уликите, Чен или друг криминолог трябваше лично да ги предаде на Старки.

— Трябва да свидетелствам, Каръл. Хайде да го отложим за следобеда или за утре.

Говореше с типичния си плачлив тон, който ужасно я дразнеше.

— Тръгвам веднага, Джон. Ще съм при теб след двамайсет минути.

Тъкмо тръгваше, когато вратата на Келсо се отвори и тя си спомни отново за Тенант. За известно време бе забравила „Атаскадеро“.

— Старки!

Келсо се втурна в оперативната зала. Държеше чаша за кафе с надпис: „Най-страстният любовник на света“. Старки го изгледа безизразно — ако Олсън бе подал жалба, беше твърде късно да се тревожи.

— Заместник-началник Морган иска да се срещнем този следобед. В един часа в кабинета ми.

Старки почувства, че потъва.

— Защо?

— А ти защо мислиш, детектив? Искан да знае какво правим по случая с Риджо. Дик Лийтън също ще дойде. Трябва да ги информираш за хода на разследването и искрено се надявам да имаш какво да им разкажеш.

Старки си отдъхна. Очевидно никой не я беше докладвал пред „Вътрешно разследване“.

Келсо разпери ръце:

— Е? Ще бъдеш ли така добра да ме запознаеш с материала, преди да дойдат?

Старки му каза за „Клавдий“, обясни, че Тенант научил за Червения точно оттам и че източникът ѝ се струва добър.

Келсо я изслуша, изражението му се посмекчи:

— Е, това, струва ми се, е известен напредък. Поне ще създадем впечатление, че работим.

— Ние наистина работим.

Въпреки че не беше пила, главата я заболя.

Когато излезе от сградата на Криминалния отдел, ръцете ѝ трепереха. Надяваше се да хване Чен, преди да е тръгнал за съда. Срещна го на стълбите, със спортно яке, праметнато през ръката. Не изглеждаше никак радостен, че я вижда.

— Нали ти казах, че трябва да съм в съда? Обеща, че ще дойдеш след двайсет минути!

— Само ме пусни вътре, после сама ще се оправям.

Предпочиташе да работи сама. Щеше да се съсредоточи по-лесно, ако Чен не надничаше постоянно през рамото ѝ и не се

натискаше да ѝ кавалерства.

Чен измърмори недоволно, но се обърна и се заизкачва, взимайки по две стъпала наведнъж. Въведе я в лабораторията, където двама техници, седнали сред найлонови пликосе, съдържащи, както личеше от пръв поглед, части от човешки тела, ядяха сандвичи. Вонята на хлороформ бе непоносима.

— Изпратили са две устройства, Старки — каза Чен. — Не само онова от библиотеката, както мислеше.

Това я изненада.

— Очаквах само бомбата от библиотеката.

— Получихме я, но изпратиха и осколци от друга бомба. Твърдят, че били с еднакво устройство, но едното било действаща бомба, а другото — не.

Старки си спомни разказа на Пел за експлозията в незаконния цех за дрехи, описана в един от седемте доклада, които ѝ беше дал. Вече бе прочела доклада от шерифството на окръг Дейд и си беше помислила, че няма да е лошо да разгледа и това устройство.

Чен я заведе в единия ъгъл на лабораторията. Там, върху черна маса, я чакаха две бели кутии. И двете бяха отворени.

— Всичко е опаковано, прошнуровано и прономеровано — обяви. — Подпиши тук. От БАТО ти разрешават да вършиш каквото си поискаш, включително деструктивно тестване.

Деструктивното тестване понякога се налага, за да се определят различните съставки на взривното вещество или при взимането на проби. Старки не очакваше да се стигне дотам, смяташе да използва резултатите на лабораторията в Маями.

Тя подписа четирите формуляра за предаване на веществените доказателства и ги върна на Чен:

— Готово. Мога ли да работя тук, на масата ти?

— Само да не разхвърляш много. Всяко нещо си има определено място и искам да го оставяш откъдето си го взела. Мразя да ми разместват вещите.

— Няма да ти размествам нищо.

— Искаш ли да кажа на Ръс Дейл, че си тук? Може да поиска да те види.

— Предпочитам сама да огледам бомбата, Джон. Ще му се обадя, когато свърша.

Когато Чен най-сетне излезе, Старки си пое дълбоко въздух, затвори очи и почувства как мускулите ѝ се отпускат. Точно това обичаше и винаги бе обичала в професията си. Това бе нейната тайна. Когато докоснеше бомбата, когато парчетата от устройството се допрат до кожата на пръстите ѝ, тя ставаше част от нея. Така се чувстваше от първото си занятие в Училището за сапъори „Редстоун“. Бомбата бе една мозайка. Старки се превръщаше в частица от едно по-голямо цяло и го виждаше по съвсем различен начин от другите хора. Може би Дана беше права. За пръв път от три години оставаше насаме с взривно устройство и се чувстваше в пълна безопасност.

Старки навлече чифт гумени ръкавици.

Към всяко устройство бяха приложени по два доклада: от изследванията в лабораторията на Отряда по обезвреждане на взривове на окръг Дейд и от Лабораторния център в Роквил, Мериленд. Старки отдели документите настрани. Искаше да разгледа бомбите с непредубедено око и да извади собствени заключения. После щеше да прочете докладите и да сравни изводите на сапъорите от Маями и Мериленд със своите.

Парчетата от бомбата бяха поставени в херметически найлонови пликчета, всяко от които носеше код на разследването, номер на вещественото доказателство и описание:

№ 3В 12:104/ поцинкована тръба, № 3В 12:028/ наконечник на детонатора, № 3В 12:062-081/ фрагменти от различни тръби. Старки огледа съдържанието на всички пликчета, без да ги отваря. Нямаше нужда: повече я интересуваше невзривеното устройство. Най-голямата осколка бе изкривено десетсантиметрово парче от тръба, пукната в средата така, че беше приело идеална правоъгълна форма, сякаш бе отрязано на струг. При експлозиите често се получава така, предметите променят формата си до неочакван и изненадващ вид; по начини, които изглеждат невероятни, защото всяка деформация зависи не само от самия взрив, а и от строежа на предмета.

Тя върна пликчетата в кутията и я избута встрани. В другата кутия се съдържаха частите на разглобеното устройство от библиотеката. Старки нареди тези пликчета на масата според съдържанието им. В едното се беше сирената, която бе привлякла вниманието на хората в читалнята, в друго — часовниковият механизъм, в трето — батериите за сирената. Сирената бе счупена, а

две от трите батерии — смачкани при обезвреждането. Старки си помисли, че нямаше да познае, че става дума за сирена, ако пликчето не беше надписано.

След като подреди частите на устройството, тя отвори пликчетата.

Двете поцинковани тръби бяха разцепени в краищата така, че приличаха на цветя, но иначе бяха здрави. Лентата, с която са били прикрепени една за друга, беше срязана, но все още стоеше на мястото си. Устройството миришеше на лепило, с което криминалозите от Дейд се бяха опитвали да свалят отпечатъци. Старки знаеше, че колегите ѝ във Флорида са очаквали да открият отпечатъци, макар и не от Червения. Склададжии, доставчици, продавачи, някой, който е пипал тръбите, преди да бъде изработено устройството.

Нищо обаче не бяха открили. Червения бе изчистил грижливо всички съставни части на бомбата.

Старки лесно сглоби устройството. Някои парчета вече не си пасваха, защото бяха деформирани при обезвреждането, но това не я затрудняваше. Единствената външна разлика между това устройство и бомбата, убила Чарли Риджо, бе наличието на часовников механизъм. Можеше да бъде нагласен до шейсет минути. В полицейския доклад, ако беше пълен, щеше да има времева диаграма според показанията на свидетелите, по която да се установи колко минути са изминали между излизането на Червения от библиотеката и задействането на сирената. Старки не се интересуваше от това.

Взе бомбата в ръце. Гумените ръкавици намаляваха доста чувствителността на кожата ѝ, но тя не ги свали. Червения бе докосвал същите тези метални парчета и жици. Беше взел изходните материали, беше ги срязал, оформил и сглобил. Беше ги сгрял с топлината, на тялото си. Дъхът му бе минал над тях. Мазнината от кожата му бе оставила невидими сенки по тях. Старки знаеше, че за един човек може да се научи много от начина, по който поддържа колата или къщата си, от начина, по който урежда живота си или боядисва някой предмет. Бомбата е отражение на този, който я е конструирал. Старки виждаше нещо повече от прости тръби и жици; тя виждаше възходите, паденията и повратите в живота му.

Червения страшно се гордееше с творенията си. Беше внимателен с детайлите, дори педант. Сигурно се поддържаше

спретнат, а дома си — подреден. Сигурно бе избухлив и нетърпелив, въпреки че криеше тези качества зад фалшив външен облик. Сигурно беше страхливец. Даваше израз на гнева си единствено чрез взривните устройства, които конструираше. Виждаше бомбата като олицетворение на себе си, такъв, какъвто иска да бъде — силен, непобедим. Беше човек с изградени навици, защото постоянството му носеше чувство за сигурност.

Старки огледа жиците, бяха свързани чрез обикновен щепселен съединител. Изолацията на жичките бе червена. Той искаше хората да го забелязват. Искаше хората да знаят за него. Отчаяно се бореше някой да му обърне внимание.

Старки огледа съединителя с лупа и го отвори с клещи. Вътре жичките бяха увити около сърцевината три пъти по часовниковата стрелка. Всяка жичка поотделно. В бомбата на Риджо не бе открит никакъв съединител, така че нямаше с какво да сравнява. Тя поклати глава — Червения работеше невероятно прецизно. Всяка жичка — три пъти, по часовниковата стрелка. Устройството го караше да се чувства сигурен.

Старки огледа нарезите в краищата на тръбите и бялата изолационна лента. Не бяха свалили лентата от бомбата, убила Риджо, защото смятаха, че не е необходимо, но сега тя си даде сметка, че са сбъркали. Тя бе напълно излишен компонент на бомбата и следователно имаше най-голямо значение за разследването. Дойде ѝ наум, че ако Червения обича да пише послания, може да ги пише тук.

Тя огледа парчетата изолационна лента, но не откри нищо. Лентата беше срязана от хората от БАТО и дори да е имало нещо написано, тя не успя да го намери.

Реши да огледа и другите два края на тръбите. Занесе ги при менгемето, застопорено на една пейка в лабораторията. Стегна едната тръба, след това с помощта на специални клещи с гумени наконечници отви капачката на края ѝ. Това ѝ се удаде лесно — капачката не беше особено затегната.

Изолационната лента се беше набила дълбоко в нарезите. Тя взе лупата и зачегърта с игла по тях, докато намери края ѝ. Очите я заболяха от виждане. Изправи се и ги разтри с опакото на ръцете си. Една чернокожа техничка ѝ се усмихна и ѝ махна с очилата си. Старки се засмя. Скоро и дотам щеше да стигне.

Мъчи се повече от двайсет минути, докато успее да отчопли края на лентата. Не откри никакви надписи или знаци. Сложи другата тръба на менгемето и се зае с нея. Този Път се справи по-бързо. Десет минути по-късно, докато отвиваше изолацията, тя си даде сметка, че в краищата и на двете тръби изолиращата лента е навита по един и същ начин. Също както бе омотал жичките в щепселното съединение — по посока на часовниковата стрелка. Защо ли му трябваше да го прави?

Очите ѝ изгаряха от болка, която започваше да се пренася и към челото ѝ. Тя свали ръкавиците, взе си цигарите и излезе на паркинга. Облегна се на един от микробусите на отряда и запали. Загледа се в червените тухлени гаражи. Зад тях сапъорите се упражняваха да работят с обезвреждащото устройство. Спомни си първия път, когато пипна дванайсеткалибровото малко оръдие. Гърмежът я изплаши до смърт.

Червения проектираше и конструираше бомбите си много внимателно. Тя подозираше, че има някаква причина да увива лентата по часовниковата стрелка. Дразнеше се, че не може да я открие. Ако той виждаше някаква причина, която оставаше скрита за нея, значи той беше по-добрият, а Старки не можеше да приеме такова положение. Хвърли цигарата и си представи, че държи в ръце тръба и я увива с изолационна лента. Затвори очи и си представи, че ѝ завива капачка. Когато ги отвори, видя двама униформени полицаи при една патрулна кола да ѝ се присмиват. Старки се направи, че не ги забелязва. За трети път сглоби въображаемата тръба и сега видя причината. Той увиваше лентата по посока на часовниковата стрелка, за да не се развие, когато завива капачката също по посока на часовниковата стрелка. Това беше дреболия, но Старки се почувства страшно горда, сякаш бе най-важното откритие в целия ѝ живот. Започваше да прониква в хода на мислите му, което означаваше, че може да го победи.

Върна се в лабораторията. Искеше да провери как е завита лентата при бомбата от нелегалния цех, но откри само малко парче от едната капачка. В нарезите имаше остатъци от изолационна лента, но по тях не можеше да разбере посоката на завиване. Слезе на етажа на отряда и потърси Ръс Дейл. Завари го да лапа сандвич с лебервурст в отделението за сержантите. Той я посрещна с усмивка:

— Здравей, Старки. Какво правиш тук?

— Бях при Чен. Слушай, нали намерихте една капачка от бомбата на Риджо?

Той свали крака от масата, преглътна и кимна:

— Да. Една цяла и парче от другата. Показах ти ги, не помниш ли?

— Имаш ли нещо против да сваля цялата?

— Искаш да я отвиеш?

— Да. Искам да видя изолационната лента.

— Можеш да правиш каквото си поискаш с нея, но ще ти е доста трудно.

Той я заведе при бюрото си, в което бяха заключени парчетата от бомбата от Силвърлейк. След като Чен бе свършил работа с тях, бяха останали на разположение на Дейл за реконструкцията.

— Виждаш ли? Капачката все още е завинтена за тръбата. При взрива обаче са се раздули, затова не можеш да я развиеш.

Старки видя какво има предвид и надеждата ѝ увехна. Тръбата бе загубила цилиндричната си форма. Беше деформирана от налягането и имаше овален профил. Нямаше начин да развие капачката.

— Мога ли да я взема горе и да си поиграя?

Дейл вдигна рамене:

— Заповядай.

Старки се качи на горния етаж, стегна тръбата на менгемето и я разреза надлъжно. Отдели частите от капачката, после взе двете половини от тръбата, сглоби ги и ги стегна отново на менгемето. Дейл сигурно нямаше да е доволен, но не виждаше друг начин да достигне лентата.

Бяха ѝ нужни почти четирийсет минути, докато открие края ѝ. Постоянно поглеждаше часовника и се изнервяше все повече и повече. По-късно си даде сметка, че е загубила толкова време, защото е търсила края в обратната посока.

Лентата бе навита срещу часовниковата стрелка.

Старки се отдръпна от масата:

— По дяволите.

Прелисти доклада от Роквил. Беше написан от някоя си Джанис Брокуел. Отново погледна часовника. Във Вашингтон бяха с три часа напред, значи се бяха върнали от обяд и работният им ден още не беше изтекъл. Старки претърси цялата лаборатория, докато намери телефон,

после се обади в Националната лаборатория на БАТО и потърси Брокуел. Когато Брокуел се обади, Старки ѝ се представи и ѝ даде номера на разследването на устройството от Маями.

— А, да, току-що ви го изпратих.

— Да. В момента го разглеждам.

— С какво да ви помогна?

— Запозната ли сте с първите седем устройства?

— С бомбите на Червения ли?

— Да. Четох докладите, но не видях нищо за изолационната лента в краищата на тръбите.

Старки обясни какво е открила в устройството от библиотеката.

— Успели сте да отвиете лентата? — В гласа на Брокуел се чувстваше напрежение. Явно си мислеше, че я упрекват в небрежност.

— Отвих една от капачките и лентата се разви сама. Това ме накара да се замисля, така че отвих и другата. Започнах да се чудя за останалите бомби.

Старки зачака с надеждата тази лъжа да притъпи тревогата на техникката.

Брокуел отговори малко по-спокойно:

— Добра идея, Старки. Ние май не обърнахме никакво внимание на тази лента.

— Бихте ли проверили? Искам да видя дали има съвпадение.

— Казвате, че била завита по часовниковата стрелка, нали?

— Да. И двете. Искам да разбера дали и при другите е така.

— Не знам с колко цели капачки разполагаме.

Старки не отговори, остави Брокуел сама да вземе решение.

— Вижте какво, Старки. Нека проверя. Ще ви се обадя по-късно, става ли?

Старки ѝ даде номера си, след това върна частите от бомбите в кутиите и ги заключи в бюрото на Чен.

Пристигна на Спринт Стрийт десет минути преди срещата. Беше се уморила от бързане, затова спря на стълбището, за да изпуши половин цигара и да се успокои. След това влезе в оперативната зала, където завари Хукър и Марцик. Марцик вдигна вежди:

— Вече мислех, че ще изпуснеш срещата.

— Бях в Глендейл. — Реши, че няма време да им разправя за бомбата в Маями. Щяха да чуят всичко в кабинета на Келсо. —

Морган пристигна ли вече?

— При Келсо е. И Дик Лийтън е тук.

— А вие защо сте още въвн?

Марцик се нацупи:

— Келсо ни помоли да не участваме.

— Майтапиш се!

— Сигурно си мисли, че кабинетът му ще изглежда малък с толкова много хора.

Старки реши, че Марцик може би е права. Имаше още малко време, така че попита Марцик и Сантос дали има нещо ново. Марцик докладва, че разпитите на свидетелите в Силвърлейк все още вървят безуспешно, но Сантос бе говорил с фирмата за обработка на видеозаписи и имаше добри новини.

— Записите покриват целия район около паркинга. Ако човекът, позвънил на 911, е бил там, би трябвало да го видим.

— Кога ще получим записа?

— Най-късно вдругиден. Ще се наложи да го изгледаме на тяхната машина, за да получим по-чист образ, но казват, че качеството било доста добро.

— Добре. Това вече е нещо.

Марцик се приближи. Огледа се, за да се увери, че никой няма да я чуе.

— Искам да те предупредя за нещо.

— Все дочуваш разни неща, за които искаш да ме предупредиш.

— Само ти казвам какво съм чула. Морган мисли да прехвърли разследването на „Тежки престъпления“.

— Не може да бъде!

— Има логика, не мислиш ли? Един човек е загинал. Това е убийство. Виж, казвам само какво съм чула. И аз не искам да загубим този случай.

По изражението на Сантос личеше, че и той го приема доста навътре.

— Добре, Бет. Благодаря.

Старки отново погледна часовника си. През цялото време се беше опасявала да не би федералните да й отнемат случая, а ето какво й идваше на главата. Реши да не мисли по този въпрос, защото нямаше какво да направи. Трябваше просто да убеди Морган, че разследването

върви с пълна сила. Лапна един алтоид и един тагамет, придаде си спокойно изражение и почука на вратата на Келсо точно в един часа.

Келсо ѝ отвори. На лицето му, специално за заместник-началника, грееше най-приветливата му усмивка. Дик Лийтън също ѝ се усмихна:

— Здравей, Каръл. Как я караш?

— Отлично, лейтенант. Благодаря.

Дланите ѝ се потяха. Ръкуваха се и той поддържа ръката ѝ малко по-дълго от обикновеното. Стисна я леко, за да ѝ даде да разбере, че ще я подкрепи.

Келсо я представи на заместник-началника на полицията Кристофър Морган, строен мъж, облечен с черен костюм. Както повечето полицейски служители Старки никога не беше виждала нито Морган, нито някого от останалите шестима заместник-началници, въпреки че бе слушала много за тях. Морган се славеше като много възискателен и енергичен началник. Дванайсет поредни години бе участвал в Маратона на Лос Анджелис и караше преките си подчинени също да бягат. Никой от тях не пушеше, нито пиеше и никой нямаше излишни килограми. Както шефа си, всички ходеха изтупани, с черни костюми и еднакви черни очила. В управлението Морган и хората му бяха известни като „Мъжете в черно“.

Морган стисна сдържано ръката ѝ и без излишни учтивости я подкани да го постави в течение на разследването.

— Каръл — предложи Лийтън, — най-добре да започнеш с описанието на устройството, тъй като то е основата на разследването.

Старки описа накратко устройството на бомбата от Силвърлейк, как е била взривена и откъде са разбрали, че престъпникът е бил на местопрестъплението в радиус от сто метра от бомбата. Направи кратко описание на Червения. Когато обясняваше, че бомбата е била взривена с радиопредавател и защо смятат, че престъпникът е бил в радиус от сто метра, Морган я прекъсна:

— Обърнете се към телевизионните станции. Те могат да ви изпратят записи.

Старки му каза, че вече са взели записите и са ги дали за обработка. Това явно хареса на Морган, въпреки че не беше лесно да се определи, защото изражението му оставаше непроменено.

Докладът за всичко, направено по случая, включително използването на „Клавдий“ като източник на информация за Червения и хексогена, ѝ отне по-малко от пет минути. Общо взето, тя смяташе, че са свършили добра работа.

— Не е ли възможно бомбата да е била за сплашване на някой от собствениците на магазини?

— Не, сър. Колегите от „Организирана престъпност“ и участък Рампарт провериха всички собственици на магазини в търговския център и хората, които работят за тях. Не откриха нищо, което да ни подсказва мотив. Никой не е бил заплашван и — засега — никой не е извлякъл никаква полза от взрива.

— И каква тогава е линията на разследването?

— Работим върху компонентите на взривната смес. Модекс-хибрид е мощен експлозив, но се приготвя лесно и в домашни условия. Тротил и амониев пикрат се намират лесно, но хексогенът е рядко срещано вещество. Идеята ни сега е да използваме хексогена, за да открием онзи, който е направил бомбата.

Морган я изглежда подозрително:

— Какво значи „онзи, който е направил“? Не е ли сигурно, че бомбата е дело на Червения?

— Ами, предполагаме, че е така, но не изключваме възможността и някой друг да я е направил.

Лийтън се размърда нервно на дивана.

Келсо се намръщи:

— Какви ги говориш, Старки?

Старки разказа как е сравнила начина на завиване на лентата при бомбата в Маями и тази в Силвърлейк.

— Всички бомби, които се приписват на Червения, са проектирани и конструирани по един и същ начин. Дори посоката на навиване на жиците около сърцевината на щепселното съединение: три намотки по часовниковата стрелка. Всеки път ги прави по един и същ начин. Той е майстор, дори може би се изживява като човек на изкуството. Бомбата от Силвърлейк е различна. Разликата е малка, но тези хора никога не променят навиците си.

Дик Лийтън се замисли:

— Има ли такова нещо в предишните седем бомби?

— Обадох се в Роквил. Никой не се е замислял да проверява посоката на навиване на изолационната лента.

Морган скръсти ръце:

— Вие обаче сте се сетили.

Старки го погледна в очите:

— Човек трябва да провери всичко, господин началник. Така се работи. Не твърдя, че сме попаднали на подражател. Разследването на Червения се държи в пълна тайна. Казвам просто, че открихме разлика и трябва да се замислим над нея.

Старки съжали, че им е съобщила последните резултати. Морган се намръщи, Келсо изглеждаше раздражен. Тя се чувстваше, сякаш сама си копае гроба. Само Дик Лийтън изглеждаше заинтригуван:

— Каръл, ако тук става дума за подражател, как ще се отрази това на разследването?

— Ще го разширим. Ако приемем, че тази бомба не е конструирана от Червения, трябва да си зададем няколко въпроса: Кой я е конструирал? Кой знае достатъчно за Червения, за да копира неговите бомби, и как се снабдява с необходимите материали? След това идва въпросът: „Защо?“. Защо да подражава на Червения? Защо да убива сапър или когото и да било, щом няма да извлече никаква полза от това?

Морган, изглежда, не я слушаше повече, лицето му бе като безизразна маска. След като тя свърши, той погледна часовника си, после Келсо:

— Това ми звучи като разследване на убийство, Бари. Мисля, че трябва да го прехвърлим към „Тежки престъпления“. Те имат необходимия опит.

Дойде си на думата. Въпреки че беше предупредена от Марцик, Старки затаи дъх. „Тежки престъпления“ щяха да им отнемат случая.

Това не хареса и на Келсо.

— Ами, не знам, господин началник — измърмори той.

— Господин началник — намеси се Лийтън, — това ще е голяма грешка.

Изказването му я изненада.

Лийтън разпери ръце — спокоен, уверен професионалист:

— Този престъпник може да бъде заловен само при разследване, фокусирано върху взривното устройство. Като се проследи откъде си е

набавил хексоген, както прави детектив Старки. Тук ни е нужен детектив с опит във взривните устройства. Старки си върши добре работата. Колкото до разликата, която е открила, трябва да се занимаем с нея, но не да ѝ позволим да промени хода на разследването. Серийни престъпници като Червения претърпяват развитие. Вярно е, че рядко изменят на навиците си, но също се поучават от грешките си и променят начина си на действие. Не можем да знаем какво става в главата му.

Старки бе объркана, но му беше и благодарна.

Морган се замисли, после отново погледна часовника си и кимна:

— Добре. Имаме работа с убиец на полицаи, детектив Старки.

— Да, сър. Ще го хванем. Ще доведем това разследване до успешен край.

— Надявам се. Тук повдигнахте много интересни въпроси. Сигурен съм, че няма да пожалите време и сили да намерите отговорите им. Като имаме предвид това, което знаем обаче, те ми се струват доста смели предположения. А смелите предположения губят много време. Засега, изглежда, всички улики сочат Червения.

— Навиването на лентата просто ми се стори странно, това е всичко.

Прозвуча като оправдание. Каръл Старки мразеше да звучи така!

Морган се обърна към Келсо:

— Добре, старайте се да не си отвличате вниманието със странични предположения. Това е моят съвет, детектив. Послушайте лейтенант Лийтън. Продължавайте разследването в досегашната насока. Разследванията са като акулите. Ако спрат да се движат напред, потъват.

Келсо кимна:

— Ще се движим напред, господин началник. Ще пипнем този негодник. Ще хванем Червения.

Морган благодари на всички за добрата работа, която са свършили, после отново погледна часовника си и излезе. Дик Лийтън смигна на Старки и го последва. На Старки ѝ се прииска да изтича след него и да го целуне, но Келсо я спря.

Изчака Морган и Лийтън да излязат, след това затвори вратата:

— Каръл, забрави тази работа с подражателя. Всичко вървеше наред, докато не го изтърси. Прозвуча като пълна глупост.

— Това беше само едно наблюдение, Бари. Да го премълча ли трябваше?

— Прозвуча като пълна аматьорка, като го изтърси.

ЮЖЕН КОМФОРТ

Джон Майкъл Фоулс си купи „Шевролет Шевел 88396“, модел 1969 г., от магазина за използвани коли „Даго Ред“ в Мътъри, Луизиана. Колата беше с повдигната задница, дебели радиални гуми „Гудиър“ и ръжда по калниците. Ръждата бе допълнителен лукс. Джон купи точно тази кола, защото проклетата гадост беше червена. Червена кола от „Даго Ред“ за Червения. Страхотно звучи, а?

Плати в брой с парите от Маями, като използва фалшива шофьорска книжка от Луизиана на името на Клер Фонтено, после отиде в близкия търговски център, за да си купи нови дрехи и чисто нов лаптоп „Ейпъл“.

Мина покрай езерото Поншартрен и спря в Слайдъл, където обядва в едно крайпътно заведение, наречено „Бърза закуска при Ирма“. Поръча си супа от морски деликатеси, но не му хареса. Скаридите бяха дребни и сбръчкани, явно се бяха варили цял ден. Джон Майкъл Фоулс за пръв път идваше в Луизиана. Тук никак не му харесваше. Климатът беше влажен като във Флорида, но нямаше нищо, което дори да се приближава по красота до тамошните гледки. Повечето хора бяха тлъсти и с вид на бавноразвиващи се. И ядяха прекалено много пържени неща.

„Бърза закуска при Ирма“ се намиреше от другата страна на тясното двулентово шосе срещу някакъв бар на име „Парижки клуб Ирма“. В него в осем тази вечер Джон имаше среща с някакъв тип, който се бе нарекъл Питър Уили. Явно беше игра на думи — Уили Питър се нарича белият фосфор на войнишки жаргон. Питър Уили твърдеше, че имал за продажба четири противопехотни мини „Клеймър“. Ако се оказеше вярно, Джон щеше да ги купи за хиляда долара всяка, за да извади двестате грама хексоген, които се съдържаха в тях. Хексогенът, незаменимата съставка на модекс-хибрид, се намиреше трудно, така че си струваше да бие път до Луизиана, въпреки че на Питър Уили надали можеше да се разчита.

Джон се беше „срещнал“ с Питър Уили, както с повечето си познати, в Интернет. Питър Уили твърдеше, че бил бивш рейнджър, който си играел със смъртта, и бивш наркопласьор. Сега работел на нефтена платформа за „Ексън“, две седмици работа, две седмици почивка, а в свободното си време действал като наемник в Южна Америка. Джон знаеше, че всичко това са глупости. С помощта на една програма, наречена „Крийпър“ („Влечуго“), беше разкрил, че Питър Уили всъщност се казва Джордж Парсънс, и дори бе научил номера на кредитната му карта, с която плащаше достъпа си до Интернет. След като научи номера на кредитната карта, Джон много лесно разбра, че Парсънс работи като диспечер на международното летище в Ню Орлиънс. Беше женен, с три дъщери, неосъждан и не бе служил нито ден в армията, камо ли да е „бивш рейнджър, който си играе със смъртта“ и „в свободното си време да действа като наемник“. Може би дори нямаше да се появи на срещата. Хора като Питър Уили често връзват тенекии. Правят се на голяма работа по мрежата, а всъщност са кръгли нули. Това според Джон бе разликата между хищника и жертвата.

Джон остана в закусвалнята, пиейки чай с лед, докато шестте жени, които седяха в едно ъглово сепаре, не станаха да си ходят. Най-едрата от тях, изрусена, с огромен бюст, пъпчиво лице и задник с габаритите на фургон, плати сметката с кредитната си карта. Докато те бавно се изнизваха навън, Джон се промъкна до масата им. Увери се, че никой не го гледа, и пъкна квитанцията от кредитната карта в джоба си.

Минаваше два, Джон имаше доста време за убиване, а и му беше интересно да научи какво мислят в БАТО за малкото му любовно писмо от библиотеката на окръг Брауърд. Оттогава Джон действаше упорито, издирваше нов източник на хексоген в „Клавдий“, но сега искаше да прочете какво пише за него в бюлетините на БАТО и ФБР. Знаеше, че с малката закачка в библиотеката няма да влезе в списъка на десетимата най-опасни, но очакваше федералните служби из цялата страна да са поставени в пълна бойна готовност. Да чете за себе си, му доставяше неповторимо удоволствие.

Джон се изсмя на този абсурд.

Понякога се държеше толкова странно, че сам се изненадваше от себе си.

Плати, без да оставя бакшиш (заради сбръчканите скариди), качи се на голямата си кола и с рев се понесе към мотел „Синьо езеро“, където се беше сдобил със стая за двайсет и два долара. Веднага щом се прибра в стаята си, включи лаптопа в телефона и се свърза с Интернет. Както винаги, щеше да влезе в „Клавдий“ под чуждо име, за да прочете какво пишат онези кретени за него. Понякога дори сам пускаше слухове за Червения и се наслаждаваше на митичния ореол около личността си: Джон Майкъл Фоулс, Легендата, Богът. Но не и тази вечер. Той въведе номера на кредитната карта и името на изрусената дебелана, за да получи достъп до Интернет, после написа адреса на страницата, която поддържаше под името Кип Ръсел. Сайтът се намиреше на един сървър в Рочестър, Минесота, имаше само цифри в адреса и не беше включен в нито една търсачка. Не можеше да се намери нито в „Яху“, нито в „Алтависта“, нито в „Хотбот“, нито в „Интернет Експлорър“, нито някъде другаде. Уебсайтът на Джон беше като склад за софтуер.

Джон Майкъл Фоулс пътуваше много. Често се местеше, изоставяше вещите и документите, по които можеха да го проследят, и обикновено не носеше друг багаж, освен чанта с пари. Нямаше банкови сметки, кредитни карти (освен ония, които крадеше или купуваше за временно ползване) и лична собственост. Когато се нанасяше на ново място, купуваше каквото му бе нужно, плащаше в брой и изоставяше всичко, когато си тръгваше. Едно от нещата, които често ползваше, но никога не носеше със себе си, бяха компютърните програми. Софтуерът му беше жизнено необходим.

Преди да започне да се занимава с бомби, Джон пишеше програми. Влизаше незаконно в компютърни системи, работеше с други хакери и беше навлязъл в тази област толкова дълбоко, колкото сега в създаването на взривни устройства. Не бе достигнал чак толкова съвършенство, но беше достатъчно добър. Програмите, които съхраняваше в сайта си в Рочестър, му помагаша да разкрива такива нещастници като Питър Уили и да научава какво знаят федералните за Червения. С тези програми проникваше в системата на банки и фирми за кредитни карти, телефонни системи, Националната полицейска телекомуникационна система, Информационния център по взривните вещества на ФБР, Националния архив на БАТО и някои клонове на

Министерството на отбраната, които често проверяваше за кражби на боеприпаси.

Когато влезе в сайта си, зареди програма за проникване, наречена ОСКАР, и помощната програма ПИУИ. Отне му десетина минути. След това набра по телефона номера на един клон на „Банк ъф Америка“ в Каламазу, Мичиган, и с помощта на ОСКАР проникна в компютърната им система. След това ОСКАР записа копие на ПИУИ в компютрите на банката. Оттам ПИУИ набра номера на Националния архив на БАТО. Както се очакваше, програмата бе спряна на входа на системата, защото се изискваше да има парола. Тогава ПИУИ вкара ОСКАР, за да преодолее тази бариера. Целият процес отне само две минути и дванайсет секунди, след което Джон Майкъл Фоулс, известен още като Червения, получи достъп до всички държавни бази данни за експлозивни и бомбени терористи.

Джон се усмихна самодоволно и както винаги, промърмори:
— Фасулска работа.

Последните сведения в базата данни, за голяма изненада на Джон, бяха въведени от Лос Анджелис. Трябваше да са от Маями, но не бяха.

Джон Майкъл Фоулс не бе стъпвал в Лос Анджелис почти две години.

Прегледа набързо съобщението и научи, че сапър от лосанджелиското полицейско управление на име Чарлс Риджо загинал на един паркинг в Силвърлейк. Последните редове на съобщението го поразиха:

„При анализа са намерени остатъци от трикомпонентния експлозив модекс-хибрид. Предварителните улики водят до заключението, че извършител е бомбеният терорист с неустановена самоличност, известен като Червения.“

Обля го пот. Скочи и закрачи из стаята. После се върна при лаптопа.

Втренчи се в списъка на съставките на бомбата; накрая фокусира само две думи:

МОДЕКС-ХИБРИД

За един миг на лудост си помисли, че може би наистина той е конструирал бомбата, но някак си е забравил за нея. Изсмя се на глас на тази идея, хвана лаптопа и го запокити с все сила в отсрещната стена. При удара в стената се появи седемсантиметрова дупка, а пластмасовата кутия на компютъра се разби.

— МРЪСНИК!

Джон Майкъл Фоулс грабна чантата с парите и излетя като ракета от хотела. Питър Уили щеше доста да почака в бара. Джон натисна газта на голямата червена кола и профуча покрай езерото; дебелите нискокачествени гуми засвириха. Спря отстрани на пътя, колкото да хвърли лаптопа във водата, след това отново потегли като луд към летището. Остави колата на един паркинг за дълъг престой, избърса таблото, волана и вратите, за да заличи отпечатъците си, и си купи еднопосочен билет за Лос Анджелис.

Никой не знаеше по-добре от Джон Майкъл Фоулс как да направи модекс-хибрид и как да си набави необходимите неща в средите на бомбените терористи.

Джон Майкъл Фоулс имаше източници, имаше решения за всеки проблем.

Някой беше откраднал изобретението му, някой се опитваше да открадне славата му.

Джон Майкъл Фоулс нямаше да търпи такова нещо.

Щеше да отиде на място и да унищожи този мръсник.

ВТОРА ЧАСТ

ОБИЧАМ ЛОС АНДЖЕЛИС!

Джон Майкъл Фоулс слезе от самолета с двайсет и шест хиляди долара, три шофьорски книжки и четири кредитни карти, имената на две от които съвпадаха с две от шофьорските книжки. Беше взел също телефонния номер на една двайсетгодишна стюардеса с трапчинки, толкова дълбоки, че можеха да погълнат цял човек, и златистокафяв тен. Живееше в Манхатън Бийч и се казваше Пени.

Самата мисъл, че се намира в Лос Анджелис, накара Джон да се усмихне.

Обожаваше сухото слънчево време, палмите, хубавите жени и оскъдното им облекло, готините хора, лъскавите коли, жаждата за пари, разглезените кинозвезди, факта, че целият проклет град бе толкова голям, плосък и се простираше до самия ад, катранените кладенци Ла Бреа, будките за хотдог с форма на хотдог, огромния надпис „Холивуд“, издигащ се над шибаните възвишения, земетресенията и пожарите, баровските клубове по Сънсет Стрип, сушито, карамеления тен на хората, мексиканците, увеселителните автобуси, пълни с туристи от Айова, блестящите басейни, океана, Арнолд Шварценегер и Дисниленд.

Това беше страхотно място за разрушения.

Първото, което направи, бе да си наеме един кабриолет от „Херц“, да си свали ризата, да си сложи черните очила и да дефилира по булевард „Сепулведа“ като баровец. Гневът му бе отминал. Беше време за хладнокръвно обмисляне и жестоко отмъщение. Червения бе дошъл.

Джон изостави образа на селяк и реши да възприеме маниерите на чернокож. Обожаваше бели, които се държат като чернокожи. Светъл отвън, черен отвътре. Лос Анджелис бе идеалното място за такава нещца. Тук всеки се прави на това, което не е.

Купи си широки дрехи от един магазин за втора употреба на две преки от плажа на Венис, нов лаптоп и други необходими вещи, след това си нае стая в малък мотел на име „Фламинго армс“. Тук направо вонеше на чужденци. Обръсна си главата, накичи се с фалшиви златни

синджири и се включи в интернет. Този път не си даде труда да влиза в Националната полицейска телекомуникационна система. Потърси статии за бомбата в Силвърлейк и откри три. В първите две нямаше почти нищо ново: Отрядът за обезвреждане на взривни устройства на лосанджелиското полицейско управление бил повикан по сигнал за съмнителен предмет. Полицай Чарли Риджо, трийсет и четири годишен, с деветгодишен стаж в отряда, загинал при взрива. Никъде във вестниците не се даваше описание на устройството, въпреки че детективът, водещ разследването, някоя си Каръл Старки, го определила като „недодялано и примитивно“ и „дело на инфантилна личност“. Джон се разсмя. Знаеше, че БАТО подозира него, така че и лосанджелиската полиция сигурно смяташе, че бомбата е негово дело.

— Тъпата кучка ме предизвиква! — каза си на глас.

Третата статия особено го заинтригува. Беше посветена на самата Старки, която също работела като сапър, докато не пострадала при взрив. В статията пишеше, че Старки изпаднала в клинична смърт и била съживена на мястопроизшествието. Това звучеше възхитително. Имаше снимка на Старки с други полицаи. Джон се втренчи в размазания образ на Старки, докосна екрана.

— Добре.

В последния параграф Старки се кълнеше, че ще хване лицето или лицата, виновни за смъртта на Риджо.

— Не и ако аз го намеря пръв! — ухили се Джон.

Той заряза вестникарските статии и влезе в сайта си в Рочестър, където имаше списък на телефонни номера, имейл адреси и друга полезна информация. Преписа си номера на един човек на име Кларънс Джестър, който живееше във Венис. Джестър притежаваше малка заложна къща. Беше на петдесет, бе излежал дванайсетгодишна присъда за подпалвачество и сега от време на време ходеше на психотерапия. Любимото му занимание бе да взима кучета от кучкарника, да ги полива с бензин и да ги гледа как изгарят живи. Джон бе открил, че Кларънс е чудесен източник на информация от средите на бомбените терористи.

— Кларънс, Лерой Абрамович се обажда. В Лос Анджелис съм. — Така ли?

Кларънс Джестър говореше предпазливо и бавно като параноик, какъвто всъщност си беше.

— Помислих, че мога да мина за една малка работа. Става ли?

— Предполагам.

На път за заложната къща Джон погълна набързо един сандвич, за да задоволи глада си, и след няколко минути влезе при Кларънс.

Джестър бе дребен нервак със силно оредяла коса. Отказваше да се ръкува, защото така се пренасяли много микроби.

— Здравей, Кларънс. Хайде да се поразходим.

Кларънс беше готов. Затвори магазина, без да продума. Като излязоха, той огледа подозрително Джон:

— Изглеждаш променен.

— Реших да се държа като чернокож. Сега е модерно.

— Мм.

Винаги вършеха работата навън. Кларънс предпочиташе да загуби някой клиент, вместо да лежи в затвора. Джон на два пъти бе купувал амониев пикрат от Джестър. Освен че беше подпалвач, Кларънс търгуваше с експлозиви, порнографски материали, а от време на време и с оръжие. Джон знаеше, че който и да е копирал бомбата му, е трябвало да се сдобие с хексоген, за да приготви модекс-хибрид.

— Кларънс, трябва ми малко хексоген. Можеш ли да ми помогнеш?

— Ха.

— Какво значи „ха“, човече?

— Изобщо не говориш като чернокож. Говориш като бял, който се прави на негър.

— Да не се отклоняваме от темата за хексогена, Кларънс. Направи ми тази услуга.

— Никой няма хексоген. Виждам хексоген веднъж на две години, това е. Имам обаче малко тротил. С него можеш да взривиш каквото си поискаш.

Кларънс произнесе последното изречение едва чуто, потърквайки устни с пръст. Сигурно подозираше, че Джон има скрит микрофон.

— Трябва ми хексоген.

— Не мога да ти помогна.

— Ако ти не можеш, трябва някой друг да може. По дяволите, не живееш в някое задръстено село! Това е Лос Анджелис. Тук има всичко.

Край тях мина момиче със зелени бански „Дей Гло“ и слушалки на ушите. Имаше татуировка на слънце, изгряващо от долнището на банския, и водеше кокер шпаньол на верижка. Кларънс загледа хищно кучето.

— Само ми кажи къде да търся, Кларънс. Аз сам ще си намеря каквото ми трябва. Ще получиш и съответен процент. Няма да те забравя.

— Струва ми се, че ми идва нещо наум.

— Това исках да чуя!

— Не се радвай предварително. Като казвам, че трудно се намира, значи трудно се намира. Преди няколко години на север хванаха един, който взривявал коли. Използвал точно хексоген. Мога да те свържа с него.

Настроението на Джон започна да се подобрява. Всяко познанство води до друго познанство.

— Твой клиент ли е бил?

— Не е получил хексогена от мен, вече ти казах.

Кларънс му разказа за Далас Тенант, който сега излежавал присъда. Джон го прекъсна раздражено:

— Чакай малко. Каква работа ще ми свърши, като е в пандиза?

— Можеш да разговаряш с него в „Клавдий“.

— От затвора?

— Няма да повярваш какво може да прави човек в затвора! Слушай, този човек се е сдобил по някакъв начин с достатъчно хексоген, за да взриви три коли. Ако той не може да ти помогне, ще те свърже с някой, който може.

Раздразнението изчезна и настроението на Джон отново се подобри. Така си и знаеше, че ще се уреди. Чудеше се дали детектив Старки е достатъчно умна, за да се сети да проследи източника на хексоген. И дали пътищата им ще се пресекат.

— Знаеш ли псевдонима на Тенант в канала?

— Имам го на компютъра. Знаеш ли как да влезеш в „Клавдий“?

— Знам.

Джон потупа Джестър по гърба само за да го накара да потръпне:

— Благодаря, Кларънс.

— Не ме пипай. Мразя.

— Извинявай.

— А, чу ли слуховете?

— Не, какви слухове?

— Червения бил в града. Казват, че хвърлил във въздуха някакво ченге в Силвърлейк.

Настроението на Джон изведнъж се развали и той отново потупа Джестър по гърба.

„АТАСКАДЕРО“

Когато последният от съкафезниците му излезе от библиотеката, Далас Тенант събра списанията и книгите от масите и ги постави върху количката. Читалнята не беше много голяма, само шест маси, но имаше доста книги. В „Атаскадеро“ излежаваха присъдите си неколцина милионери и те бяха направили голямо дарение за библиотеката, за да има какво да четат. Библиотеката в „Атаскадеро“ бе гордостта на Управлението на затворите в щата Калифорния.

Господин Райли, цивилният библиотекар, изгаси лампата в кабинета си. Той бе пенсиониран гимназиален учител по история.

— Свършваш ли, Далас?

— Трябва само да прибера тези книги, после ще избърша рафтовете. Няма да отнеме много време.

Господин Райли се замисли. Не обичаше да оставя затворниците, които му помагаша, сами в библиотеката, въпреки че нямаше никакви правила, които да го забраняват.

— Е, може би трябва да те изчакам.

Далас се усмихна учтиво. По-рано през деня бе дочул, че синът и снахата на господин Райли ще му ходят на гости за вечеря. Библиотекарят явно бързаше да си ходи.

— О, няма нищо, господин Райли. Нали получихме и този кашон с нови книги. Тази нощ мога да ги впиша в компютъра, за да може утре да ги подреда по рафтовете. Така сигурно ще се забавя повече от обикновено.

— Е, гледай да свършиш до девет. Ако дотогава не си се явил в здравния пункт, ще дойдат да те търсят.

Затворниците в „Атаскадеро“ имат невероятни свободи, но все пак са под надзор. Далас например можеше да работи до късно в библиотеката, но трябваше да мине през лечебницата, за да си вземе лекарствата за през нощта. Ако не се яви до девет вечерта, сестрата щеше да уведоми надзирателите и те да започнат да го издирват.

— Знам, сър. Ще бъда там. Бихте ли уведомили надзирателя, че ще съм в кабинета ви?

— Добре. Лека вечер, Далас.

— На вас също, сър.

Както всяка вечер Райли благодари на Далас за добрата работа и си тръгна.

Далас Тенант беше добро момче. Още от дете беше такъв и продължаваше да се държи добре и в „Атаскадеро“. Беше учтив, възпитан и кротък. Освен това бе интелигентен, достатъчно умен не само да забърква експлозиви, а и да манипулира останалите.

Веднага след пристигането си в „Атаскадеро“ Далас се уреди на работа в кухнята, което не само му даде достъп до такива неща като сода за хляб и кибрит, ами и му осигури неизчерпаеми запаси от храна. Разменяше хранителните продукти със съкафезниците си, работещи в поддръжката на затвора, срещу почистващи препарати, които, комбинирани с някои продукти от кухнята, даваха забавни леки взривни смеси.

Малкият инцидент, при който загуби палеца си, сложи край на тази практика и доведе до изолирането му от всякакъв достъп до химически вещества. Работата в библиотеката обаче му осигуряваше друг вид удоволствия.

По ирония на съдбата експлозивът, който откъсна палеца на Далас, не беше забъркан от подръчни материали в затвора. Беше си го поръчал отвън.

Мисълта за това още го караше да се усмихва въпреки загубата на пръста. За някои неща си струва човек да направи малка жертва.

Далас събра останалите книги и списания от масите, но не се постара да ги подреди на местата им. Огледа коридора, за да се увери, че господин Рай ли си е заминал, после погледна часовника. След двайсетина минути щеше да се появи някой от надзирателите, за да го провери. Далас влезе в кабинета на Райли и отвори кашона с книгите. Точно това щеше да очаква да види надзирателят. След това извади една дискета, която криеше зад шкафа на Райли. Въпреки че „Атаскадеро“ бе свързан с Интернет чрез мрежата на калифорнийските затвори, никой компютър, до който имаха достъп затворници, нямаше инсталирана програма за работа с Интернет. Това бе запазено само за охраната и ръководството.

Далас се беше снабдил със собствен софтуер и бе уредил адвокатът му да плаща месечните такси за достъп от наема на къщата

му.

Той инсталира програмата на компютъра на Райли, включи модема в телефона и се свърза в Интернет. После щеше да деинсталира програмата.

След миг Далас Тенант отново си беше вкъщи. В „Клавдий“.

Само тук се чувстваше на сигурно място, в анонимния свят, където никой нямаше да го съди или да му се присмива, където беше сред свои. Единствените му приятели бяха тук, други нищо незначещи псевдоними, с които си разменяше съобщения и си говореше. Отстрани на екрана се появи списък на онези, които вече бяха влезли: Ей Си Ди Ръш, който обичаше да пише сложни химически формули, по мнението на Тенант, винаги грешни; Майер2, който също като Тенант боготвореше Червения; Плъха, който бе написал четиринайсет страници трактат как след минимални подобрения бомбата от Оклахома Сити можела да увеличи ударната си сила с четирийсет процента; и Дедтед, който смяташе, че Теодор Качински не е Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“.

Тенант пишеше под името Бумър.

Като наостряше от време на време уши за надзирателя, той прегледа низа от съобщения относно появата на Червения в Лос Анджелис, които беше започнал. Тъкмо пишеше ново съобщение, когато на екрана се появи прозорец:

ЩЕ ПРИЕМЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ НЕО?

Тенант не познаваше никакъв Нео, но му стана интересно. Щракна с мишката на бутона за приемане на съобщението и веднага на екрана се отвори друг прозорец:

НЕО: Ти не ме познаваш, но аз те познавам.

Тенант отново хвърли поглед към коридора. Беше нервен, защото знаеше, че надзирателят ще се появи скоро и има съвсем малко време в чата. Той написа отговор:

БУМЪР: Кой си?

Отговорът дойде бързо:

НЕО: Почитател на работата ти с хексогена. Искам да поговорим за това.

Тенант, както всички постоянни посетители на „Клавдий“, знаеше, че полицията често се опитва да накара хората да изпуснат нещо, което после да използва срещу тях. Затова внимаваше да не напише нищо уличаващо извън специалния чат.

БУМЪР: Лека нощ.

НЕО: Чакай! Искам да се срещнем, Далас. Тази нощ ще ти дам шанс, за който други могат само да мечтаят.

Тенант потръпна при споменаването на името му.

БУМЪР: Откъде знаеш как се казвам?

НЕО: Знам много неща.

БУМЪР: Доста високо мнение имаш за себе си.

НЕО: Ти имаш високо мнение за мен, Далас. Много съобщения си написал за мен. Ела в канала.

Тенант се подвоуми. Това променяше нещата. Ако Нео имаше достъп до тайния чат, значи някой го беше вкарал вътре. Следователно нямаше опасност, ако разговаря с него.

БУМЪР: Имаш ли достъп?

НЕО: Имам. В момента съм там. Чакам те.

Тенант въведе личния си код и влезе в чата. Вътре нямаше друг, освен Нео.

БУМЪР: Кой си ти?

НЕО: Аз съм Червения. Ти имаш нещо, от което се нуждая, Далас. Информация.

Тенант се втренчи в екрана... невероятно... невъзможно... После написа:

БУМЪР: Какво предлагаш в замяна?

9.

Още с влизането си Старки съжали, че се е съгласила да приеме Пел у дома. Набързо събра разхвърляните по пода вестници и списания, изхвърли една празна кутия от китайска храна и установи, че въздухът мирише на застояло. Опита се да си спомни кога за последен път е чистила кухнята и банята, но не успя. В къщата нямаше нищо друго за пиене, освен джин, тоник и чешмяна вода. По праха върху телевизора можеше да се пише.

Тя бързо се изкъпа, сложи си дънки и черна фланелка и с нежелание се зае да приведе дома си в що-годе приемлив вид. Последният, който ѝ бе идвал на гости, беше Дик Лийтън, и то преди повече от година. Беше минал да я види и да пие едно питие.

„Трябва да започнеш нов живот, Старки. Може би ще си намериш някой при някоя разпродажба.“

Каквото и да говореше Келсо, Старки имаше усещане, че разследването върви добре. Бомбата от Маями се оказа полезна — благодарение на нея беше научила много неща за бомбата от Силвърлейк, които иначе нямаше откъде да знае. Може би Келсо и другите не ги виждаха, но Старки бе сапър, вярваше, че е успяла да прибави още едно парче към мозайката. Беше любопитна дали от „Клавдий“ ще излезе нещо. Новината за записите, която ѝ бе съобщил Хукър, също я обнадеждаваше. Чувстваше, че от Тенант могат да се научат още неща.

Постави лаптопа на масата в столовата — това ѝ се струваше най-подходящото място за работа. Тъкмо го включваше, когато чу колата на Пел да спира на улицата.

Отвори. Агентът носеше пица и някакъв бял плик:

— Време е за вечеря, така че реших да купя нещо. Донесох пица и студени предястия. Надявам се, не си готвила.

— По дяволите! Сложих да пека патица.

— Май трябваше да се обадя предварително.

— Шегувам се, Пел. Обикновено вечерям рибена консерва и чипс. Много добре си се сетил.

Тя занесе яденето в кухнята. Чувстваше се страшно неудобно, че няма нищо за пиене. Дори не знаеше дали има чисти чинии.

— Не пиеш джин с тоник, нали?

— Налей ми малко тоник без джин. Къде е компютърът?

— На масата в столовата, оттук. Искаш ли първо да хапнем?

— Можем да ядем, докато работим.

На Старки ѝ се стори, че Пел бърза да си тръгне. Забеляза, че чашите са зацапани. Надяваше се да не му направи впечатление. Сипа в две от тях тоник и лед. Ужасно ѝ се искаше да си налее джин, но се сдържа.

Обърна се да подаде едната чаша на Пел. Той я наблюдаваше.

— Не знаех какво ядеш, затова взех наполовина вегетарианска, наполовина с колбас и чушки.

— Ям всичко, но все пак благодаря. Много предвидливо от твоя страна.

Само като се слушаше какво говори, ѝ се повдигаше. Звучаха като двама изхвърлени от живота неудачници на първа среща. Наложил се да си припомни, че не са на среща, а на работа. Тя не ходеше на срещи. Все още не беше посетила разпродажбата, от която да си купи нов живот.

Докато подреждаше чиниите и приборите, тя се замисли дали да не му каже за изолационната лента, но реши да премълчи. По-добре да изчака информацията от Джанис Брокуел. Каза си, че така поне ще е сигурна в твърденията си, но всъщност се опасяваше да не би Пел да отхвърли откритието ѝ, както Келсо.

Разделиха си предястието и пицата, после отнесоха чиниите в столовата. Близостта на Пел я караше да се чувства неудобно и тя се отдалечи още малко със стола си.

— Може би първо трябва да хапнем, за да не омажем клавиатурата — каза.

— Не я мисли клавиатурата. Искам час по-скоро да видя дали някой е отговорил.

Старки отново приближи стола си до неговия и се възряха в екрана.

От кабинета на Бъргън бяха пуснали три съобщения, две от които изразяваха възхищение от Червения, а в третото се питаше дали е верен слухът, че е пристигнал в Лос Анджелис. Това последното

имаше няколко отговора, в един от които се преразказваше статията от „Лос Анджелис Таймс“. Повечето от отговорилите обаче се съмняваха Червения да е в Лос Анджелис, като се позоваваха на последния му удар в Маями. В едно съобщение Червения бе сравнен с Елвис и се изказваше предположението, че скоро хората ще започнат да се обличат като него.

С мишката Старки се прехвърляше на поредното съобщение, прочиташе го, изчакваше Пел да изръмжи и щракваше на следващото. Толкова се беше задълбочила в странните мисли, които четеше, че почти забрави за агента. Неочаквано Пел се пресегна и издърпа мишката:

— Чакай, това искам отново да го прочета.

Щом почувства допира на ръката му, тя се отдръпна като ударена от електрически ток. В следващия момент усети, че се изчервява, стана ѝ неудобно. Опита се да замаже положението, като отново хвана мишката и попита:

— Какво има?

— Прочети само.

Тема: Отговор: Истина или следствие

От: АМ7ТАЛ

Код на съобщението: 9777721.04@selfnet

верен ли е слухът?

Моите източници ме информираха, че Нашият човек е заложил лъжливо устройство в Южна Флорида. Ако съдим по предишните случаи, той изчаква известно време между взривовете. Знае се, че модекът не се среща под път и над път. Някой има ли малко да ми продаде?

Ха, ха. Майтап, федерални копелета!

Ам7

Старки прочете отново съобщението.

— Мислиш ли, че това е Червения?

— Не. Този се шегува, че иска да купи модекс. Червения си прави собствен. Той не купува крайния продукт, а съставките. Какво

ще кажеш да се пошегуваме и ние? Да кажем примерно, че нямаме модекс, но можем да му доставим малко хексоген.

— Да хвърлим стръв?

— За него и за всеки, който прочете съобщението.

Пел извъртя компютъра и се намести на стола. Коляното му докосна нейното, дясната му ръка — нейната лява. Този път Старки не се отдръпна. Погледна го, но агентът изглеждаше вгълбен в съчиняването на съобщението. Започна да си представя: Тя докосва ръката му, очите им се срещат. Целуват се. Сърцето ѝ заби силно. Тя го отвежда в спалнята, сваля дрехите си, той вижда...

Стомахът ѝ се сви и тя се отдръпна.

„Не съм готова за това.“

Погледна към пицата, но апетитът ѝ се беше изпарил.

— Какво мислиш? — попита Пел, без да подозира какво ѝ минава през главата.

Тема: Отговор: Истина или следствие

От: Гореща-връзка

Код на съобщението: 5521721.04@treenet

модексът не се намира под път и над път. Някой има ли малко да ми продаде?

Хексогенът е най-доброто разхлабително! Може да ти отстъпя малко за съответната сума. Ха, ха!

Гореща-връзка

— Добре звучи.

Старки погледна Пел. Агентът болезнено присвиваше очи, разтърка ги.

— Добре ли си?

— Скоро ще сложа очила, после ще взема бастун.

— Имам капки за очи, ако искаш.

— Няма нужда.

Изпратиха съобщението.

— Нещо друго?

— Остава ни да чакаме.

Пел изключи лаптопа.

— Не искам да си помислиш, че ти се мяска, но би ли провела още едно търсене за хексоген в Полицейската телекомуникационна система? Да видиш дали не е излязъл някой друг, освен Тенант.

— Вече го направих, нищо ново. Само името на Тенант излиза.

— Вече научихме каквото можахме от него.

— От Тенант може би, но не и от случая „Тенант“.

— Какво искаш да кажеш?

— Пак четох доклада на Мюлер. Ясно е, че за случая не му е било необходимо да търси работилницата на Тенант, нито останалия експлозив, затова го е пропуснал. По бележките му личи, че не е отделил много време за взимане на показания от хазайката и работодателя на Тенант. Приложил е снимките на трите взривени коли и показанията на младежа, който е откраднал четвъртата. Това му е било достатъчно. Ако беше разпитал другите свидетели, може би щеше да открие още неща.

— Добра идея, Старки. Може би има смисъл да се заемем.

Старки си даде сметка, че му се усмихва. Той също се усмихна. В къщата цареше тишина. След като и компютърът бе изключен, осъзна, че с Пел са сами. Питаше се дали и той го чувства и внезапно ѝ се прииска да чува някакъв шум — телевизор, радио, минаваща кола. Продължаваха да стоят в мълчание и на нея не ѝ идваше наум какво да направи.

Тя рязко вдигна чиниите и ги занесе в кухнята.

— Благодаря за пицата. Следващия път аз черпя.

Остави чиниите в умивалника, върна се в столовата, но не седна на стола си. Не предложи повече тоник на Пел и се надяваше от поведението ѝ ясно да личи, че му е време да си ходи. Агентът изглеждаше, сякаш иска да каже нещо, но тя не му даде възможност. Пъхна ръце в джобовете си и каза:

— Е, значи утре пак ще проверим. Ще ти се обадя.

Най-сетне Пел стана. Тя го изпрати до вратата, после се отдръпна на порядъчно разстояние:

— Доскоро, Пел. Ще пипнем този мръсник.

— Лека нощ, Старки.

Бързо затвори вратата зад гърба му. От това обаче не ѝ олекна. Почувства се глупаво и объркано. Това усещане не я напусна и когато си легна. Загледа тавана и се зачуди защо се чувства толкова отчаяна.

Единственото, което имаше в живота, бе работата. Единственото, заради което живееше, бе разследването. Така беше от три години. Така щеше да остане завинаги.

ПЕЛ

Седеше пред компютъра си в мотела, когато чудовищата се появиха. Изплуваха от клавиатурата под формата на гърчещи се червеи, съпроводени от светулки. Той затвори очи, но продължи да ги вижда как се носят в мрака. Втурна се в банята за лед и мокри кърпи, които още стояха в умивалника, после си легна със студен пешкир на лицето. Главата толкова го болеше, че дъхът му спираше. Болката го изпълваше със страх.

Искаше му се да се обади на Старки.

Опита да прогони тази мисъл и да се съсредоточи върху болката, върху обстановката наоколо. Заслуша се във вечерното движение, в спирането и тръгването на пътуващите към покрайнините коли, които се опитваха да се измъкнат от прегръдките на забързания град. Свирене на гуми, рев на мотори, дрънчене на претоварени камиони. Сякаш се намираше на прага на ада.

Започваше да я опознава и това бе лошо. При всяка нова среща виждаше по-дълбоко в душата ѝ, разкриваше му се нова, неочаквана страна на характера ѝ и това още повече засилваше чувството му за вина. Пел беше добър психолог, умееше да вижда скритото лице на хората, истинското им лице. Преди много време бе научил, че у всекиго всъщност живеят двама души: онзи, когото другите виждат, и скритият образ дълбоко в душата. Пел винаги бе имал способността да вижда този скрит образ, а образът, скрит в твърдата черупка на Старки, бе на малко момиченце, което се опитва да бъде смело. Малкото момиченце имаше сърце на воин, Който се опитва да възстанови живота си. Не беше предполагал, че ще му допадне. Не беше предполагал, че тя ще го хареса. Това го гризеше отвътре. Все повече и повече.

Нямаше обаче какво да направи.

След известно време болката отмина и погледът му се избистри. Погледна часовника. Един час. Пел закри очи. Пет минути, десет — да, но не беше възможно да е минал цял час.

Стана и се върна на компютъра. Обгърнатата в пламъци глава го гледаше от екрана. Пел прогони чувството за вина, което изпитваше към Старки, и отвори „Клавдий“.

Името ѝ беше написано на бомбата. Червения искаше да я убие. Той не можеше да го позволи.

Пел използва друг псевдоним, неизвестен на Старки, и започна да пише съобщение за нея.

10.

На следващата сутрин Старки, както винаги, пристигна първа в службата. Предположи, че няма да намери Мюлер в шест часа, и реши да убие времето с малко административна работа. Хукър пристигна в седем и пет, Марцик се довлече десет минути по-късно с чаша кафе.

— Как мина срещата със заместник-шефа? — запита тя, докато оставяше чантата си на бюрото.

— Каза да продължаваме все така. Нямахме какво друго да измисли.

Марцик се отпусна на стола си, отпи от кафето. Старки надуши и миризма на какао.

— Чух, че Дик Лийтън ти е спасил задника.

Старки се намръщи. Откъде ли беше научила?

— Какво искаш да кажеш?

— Келсо разправял, че си намекнала, че бомбата в Силвърлейк може да е опит за имитация. Интересно кога смяташе да го споделиш с мен и Хукър.

Това подразни Старки. Не стига, дето Келсо разправяше наляво и надясно за срещата, ами и Марцик да я подозира, че крие нещо от тях! Обясни им за устройството от Маями и разликата в посоката на навиване на лентата.

— Не е сензация. Мислех да ви го съобщя днес. Вчера нямах възможност.

— Добре де, както и да е. Може би си била прекалено заета да мислиш за Пел.

— Какво намекваш?

— Е, готин е. Поне за федерален агент.

— Не съм забелязала.

— Благодарение на него научи за „Клавдий“, нали? Искам да кажа, че тези хора не дават нищо даром. Направи му една свирка, а?

Хукър скочи и се отдалечи. Марцик се изсмя:

— Хорхе е такъв сухар.

— Не, Бет — възрази раздражено Старки, — той е възпитан мъж. А ти говориш като уличница!

Марцик се приближи със стола си и понижи глас:

— Сега говоря съвсем сериозно. От километри личи, че го харесваш.

— Глупости.

— Всеки път, като чуеш името му, подскачаш, сякаш са те уплашили до смърт. И не е, защото се опасяваш да не ти отнеме случая.

— Бет, кога за последен път някой те е хващал за гушата?

Марцик вдигна многозначително вежди, после издърпа стола към бюрото си.

Старки стана да си налее още кафе, без да обръща внимание на Марцик, която се усмихваше самодоволно. Хукър, все още разстроен от пиперливата забележка на колежката си, стоеше в другия край на оперативната зала. Срам го беше да погледне Старки в очите.

Старки се върна на бюрото си и се обади на Мюлер. Още беше рано, но ако не си намереше занимание, щеше да застреля Марцик.

Мюлер звучеше припряно:

— Имаме спешно повикване, Старки. Някакъв ненормалник пуснал ръчна граната в пощенска кутия.

— Само два въпроса, сержант. Говорих с Тенант и искам да уточня няколко неща с вас.

— Голям образ е, а? Ако си загуби още някой и друг пръст, ще се наложи да брои на пръстите на краката си.

На Старки не й стана смешно.

— Тенант продължава да отрича за работилницата — каза.

Мюлер я прекъсна — явно се дразнеше, защото бързаше:

— Чакайте малко. Нали го обсъждахме вече?

— Да, но...

— Няма какво повече да говорим. И да е имал работилница, не можем да я намерим. След като се обадохте, все мисля за това. Мисля, че може би казва истината. Негодник като него няма да издържи на изкушението, когато му предлагат сделка?

Старки реши, че не си струва да изтъква, че за негодник като Тенант работилницата е по-важна от всичко на света.

Вместо това му каза, че има причина да смята, че Тенант е разполагал с още хексоген.

— Каква причина? — попита смутено Мюлер.

— Тенант ни каза, каквото е казал и на вас: че е взел хексогена от един сандък противопехотни мини „Райтеон“.

— Да. Спомням си.

— Погледнах каталога на фирмата производител и нашите справочници. Пише, че във всяка мина има един килограм хексоген, което прави шест килограма за целия сандък. Разгледах снимките на трите взривени коли. Направени са от доста тънка ламарина, а повечето поражения, изглежда, са причинени от огъня. Пресметнах енергията на хексогеновия взрив. Излиза, че ако е използвал по една трета от целия експлозив за всяка кола, пораженията трябва да са много по-сериозни.

Мюлер мълчеше.

— След това прочетох материалите от разпита на Кастильо. Тенант поиска да му достави четвърта кола. Това ме навежда на мисълта, че е разполагал с още експлозив.

Когато Мюлер най-сетне заговори, гласът му звучеше, сякаш се оправдава:

— Претърсихме онази дупка, в която се подвизаваше. Претърсихме всяка проклета кутийка и ъгълче в жилището му. Задържахме колата му цели три месеца и дори свалихме проклетите ѝ брони. Претърсихме къщата на възрастната дама, гаража ѝ и дори повикахме федералните да претърсят с куче двора ѝ. Така че не се опитвайте да намеквате, че не съм си свършил работата.

Старки заговори с по-твърд тон и съжали за това:

— Не намеквам нищо, Мюлер. Обадох се само защото тук не намерих записи от свидетелските показания на хазайката и работодателя на Тенант.

— Няма никакви показания. Старата кукумявка не пожела да разговаря. Само крещеше да не ѝ тъпчем цветята.

— А работодателят?

— Каза, каквото казват всички: колко бил изненадан, колко порядъчен човек бил Далас. Тук сме малък град, Старки, но не сме глупаци. Помнете едно. Този негодник лежи в „Атаскадеро“

благодарение на мен. Аз съм си свършил работата. Когато си свършите вашата, обадете ми се пак.

Той тресна слушалката, без да ѝ даде възможност да отговори, и тя също тресна своята. Вдигна очи — Марцик я наблюдаваше.

— Ядец.

— Майната му!

— Днес си много кисела. Да не си станала накриво?

— Остави ме на мира, Бет!

Старки отново зачете доклада. Хазайката на Тенант се казваше Естел Рийгър. Работодателят му бе Брадли Фърман и беше собственик на магазин за различни дреболии, наречен „Робихобис“. Откри телефоните и на двамата и им се обади. „Робихобис“ бе фалирал. Естел Рийгър се съгласи да я приеме.

Старки взе чантата си и стана:

— Хайде, Бет, да поговорим с тези жена.

Марцик я изгледа ужасено:

— Не ми се ходи в Бейкърсфилд. Вземи Хукър.

— Хукър е зает със записите.

— Аз също. Все още взимам показания от клиентите на перачницата.

— Събирай си боклуците и донеси задника си при колата! Тръгваме.

И излетя навън.

* * *

Магистрала „Голдънсгейт“ върви на север от Лос Анджелис, през обширната и равна Централ Вали. За Старки това бе най-хубавият път в Калифорния, ако не и в целия свят — дълъг, прав, широк и равен. Човек може да нагласи автоматичното управление на сто и двайсет и хем да си почине, хем да стигне до Сан Франциско за пет часа. До Бейкърсфилд имаше по-малко от час и половина.

Марцик седеше намръщена, стегната с колана и кръстосала ръце и крака като сърдито дете. Старки сама не знаеше защо ѝ трябваше да я взима и съжали за това още преди да излязат от Спринг Стрийт. През първия половин час, докато прекосят прохода Нюхол в горната част на

долината Сан Фернандо, не проговориха. Когато отляво се появиха съоръженията на увеселителния парк „Меджик маунтин“, Марцик се размърда неловко и заговори:

— Децата искат да ги доведе тук. Все го отлагам, защото е много скъпо, но постоянно зяпат проклетите реклами! В рекламите не се казва колко струва.

Старки я погледна. Очакваше Марцик да изглежда сърдита или обидена, но не беше така. Изглеждаше уморена и тъжна.

— Бет, искам да те попитам нещо. Това, което каза за мен и Пел, наистина ли толкова си личи?

— Не знам. Просто така го казах — вдигна рамене Марцик.

— Добре.

— Никога не говориш за личния си живот. Човек би си помислил, че изобщо нямаш такъв. — Марцик я погледна: — Сега може ли аз да те попитам нещо?

Старки се почувства неловко, но ѝ каза да пита.

— Кога си била за последен път с мъж?

— Това е ужасно неудобен въпрос.

— Каза, че мога да попитам. Ако не искаш да говорим за това, добре.

Старки си даде сметка, че стиска толкова силно волана, та кокалчетата на пръстите ѝ са побелели. Пое въздух и опита да се успокои. Не искаше да си признае, но всъщност точно за това ѝ се говореше. Може би затова бе накарала Марцик да дойде с нея.

— Отдавна.

— Какво чакаш още? Да не мислиш, че ще станеш по-млада? Да не мислиш, че задникът ти ще се смали?

— Не знам.

— Нямам представа какво искаш от живота, защото никога не говориш. Ето ни, единствените жени в отдела, а никога не разговаряме за друго, освен за проклетата работа. Виж какво искам да ти кажа, Каръл — ти работиш, но имаш нужда и от нещо друго, защото тази работа е пълна гадост. Тя взима, но не ти дава нищо. Просто гадост!

Очите на Марцик се бяха навлажнили и тя примигна. Старки си даде сметка, че нещата са се променили. Марцик говореше за себе си, не за нея.

— Добре, ще ти кажа какво аз искам от живота. Искам да се омъжа. Искам да разговарям с някого, който е по-висок от мен. Искам в тази къща да живее и друг човек, дори да кисне постоянно пред телевизора, дори да трябва да му сервирам бира и по цяла нощ да го слушам как хърка! Писна ми да съм сама с две деца, които се тъпчат с бисквити. По дяволите, толкова съм зажадняла за мъж, че от един километър разбират и побягват.

Старки не знаеше какво да каже.

— Съжалявам, Бет. Нали излизаш с мъже? Все ще си намериш някой.

— Нищо не знаеш за мен. Аз мразя тази скапана работа. Мразя този скапан живот. Мразя тези две деца. Не е ли това най-ужасното, което си чувала? Мразя тези деца и не знам как ще ги доведе в „Меджик маунтин“!

Марцик замълча. На Старки ѝ стана неловко. Предположи, че Марцик сигурно очаква състрадание от нейна страна, но нямаше представа какво да ѝ каже. Почувства се, сякаш е излъгала очакванията ѝ.

— Слушай, Бет.

Марцик поклати глава, без да я поглежда.

— Не съм много добра в женските разговори.

Отново замълчаха, всяка потънала в собствените си мисли. Магистралата слезе в Сентрал Вали. Когато Бейкърсфилд се появи сред пустата равнина, Марцик отново заговори:

— Това за децата не е истина.

— Знам.

Излязоха от магистралата и следвайки описанието, което беше дала Естел Рийгър, стигнаха до тухлена постройка от началото на века, разположена между гарата и летището. Госпожа Рийгър се появи на прага с дънки, карирана риза и работни ръкавици. Кожата ѝ бе набръчкана и груба, като на човек, прекарал по-голямата част от живота си на открито. Старки предположи, че Мюлер е дошъл с намерение да притисне старата жена с по-грубо държание, но е срещнал ответна реакция. След като веднъж я е отблъснал, му е било невъзможно да спечели благоразположението ѝ.

Старки представи себе си и Марцик. Рийгър ги изгледа подозрително:

— Две жени, а? Предполагам, че никой от мързеливите мъже в участъка не е искал да се разкарва.

Марцик се изсмя. Естел Рийгър смигна леко и Старки разбра, че са я спечелили на своя страна.

Госпожа Рийгър ги преведе през къщата и ги изведе отзад в малък вътрешен двор, покрит с прозрачен зелен навес. Слънцето обагряше всичко в златисто. Една алея отстрани на къщата водеше към гаража, зад който се виждаше малко, чисто бунгало.

— Там ли е живял?

— О, да. Четири години. Не мога да мечтая за по-добър наемател! Знам, че сега вече ще прозвучи странно, но Далас беше много възпитан и винаги си плащаше наема навреме.

— Изглежда празно. Сега живее ли някой там?

— Миналата година имах един младеж, но той се ожени за учителка и се премести в по-голямо жилище. Много е трудно да се намерят свестни хора за тази цена, знаете ли? Мога ли да запитам какво се надявате да откриете?

Старки обясни, че Тенант вероятно още разполага с експлозив.

— Е, тук няма да намерите нищо такова. Полицията обърна всичко нагоре с краката, казвам ви. Изтъпкаха ми градината. Бях готова да им помогна, но те се държаха ужасно.

Старки разбра, че предположението ѝ за Мюлер е било вярно.

— Ако искате да огледате нещата му, на ваше разположение са. Всичко е в гаража.

Марцик погледна изненадано Старки:

— Нещата на Тенант са още у вас?

— О, да. В гаража са, ако искате да ги погледнете.

Тя обясни, че Тенант продължил да плаща наем за бунгалото през първата година след задържането си, но накрая ѝ писал, че се налага да прекъсне, и я помолил да му запази нещата. Собствеността му не била много голяма: само няколко кашона.

Старки се извини пред възрастната жена и дръпна Марцик настрана:

— Щом ни пуска в гаража, няма проблем, защото той е нейна собственост. Ако обаче отворим кашоните, може да си имаме проблеми.

— Мислиш, че трябва да извадим разрешение за обиск, така ли?

— Разбира се, че ни трябва разрешение за обиск.

Трябваше им разрешение, но освен това и не си бяха в района — полицаи от Лос Анджелис в Бейкърсфилд. Най-лесно щеше да е, ако се обадят на Мюлер и го помолят да вземе устно разрешение.

Старки се върна при г-жа Рийгър:

— Госпожо Рийгър, искам да си изясня едно нещо. Полицията прегледала ли е тези неща в гаража?

— Ами, бяха в бунгалото, когато дойдоха полицаите. Предполагам, че са ги прегледали.

— Добре. Значи Тенант ви е помолил да пазите вещите му. Вие ли ги прибрахте в кашоните?

— Да. Нямахме много неща, само дрехи и от онези мръсни филми. Тях не съм ги прибирала. Веднага ги изхвърлих. Мебелите бяха мои. Давах помещението обзаведено.

Старки реши, че няма да постигнат нищо, ако претърсят кашоните. Надяваше се да получи някаква информация за хора, при които Тенант може да е съхранявал частите за бомбите, преди да го арестуват.

— Познавахте ли негови приятели или познати?

— Тук никой не идваше, ако това имате предвид. Е, един младеж го посещаваше от време на време, но това беше много преди да го арестуват. Работеха заедно, доколкото знам. В магазинчето.

— Колко преди ареста?

— О, много. Поне година. Мисля, че са гледали заедно онези филми, знаете ли?

Марцик извади трите скици на Червения:

— Онзи човек прилича ли на някоя от тези рисунки?

— О, за бога, толкова отдавна беше, пък и не съм го заглеждала. Не ми се струва да има прилика.

Старки също мислеше така.

— Само в това магазинче ли е работил? — продължи Марцик.

— Да.

— Някакви приятелки?

— Не. Поне доколкото знам.

— Роднини?

— Ами, слушала съм само за майка му. Знам, че е починала. Тенант ми го съобщи един ден. Беше сломен, знаете ли? Пихме кафе,

бедното момче не престана да плаче.

На Старки не ѝ се слушаше за майката. Нещо около кашоните не беше наред.

— Тенант е продължил да плаща наем, въпреки че е бил в затвора, така ли? — попита.

— Точно така. Мислеше, че може да го освободят, знаете ли, и искаше да се върне. Не искаше да пускам друг наемател.

Марцик вдигна вежди:

— Виж ти! Сега живее ли някой там?

— Не. Не съм имала наемател след онзи млад човек, за когото ви казах.

Старки погледна Марцик и тя кимна. И на двете им минаха едни и същи мисли. Защо му беше на Тенант да плаща наем за жилището, след като не го използваше? Освен това, щом като Тенант вече не плащаше наем и нямаше друг наемател, можеха да претърсят бунгалото и без заповед за обиск, стига собственичката да им разреши.

— Госпожо Рийгър, ще ни разрешите ли да погледнем вътре?

— Не виждам причина да не ви разреша.

В бунгалото бе прашно и горещо. Състоеше се от голяма централна стая, кухничка, баня и спалня. Мебелите отдавна бяха махнати, вътре имаше само малка маса и столове. Балатумът на пода бе избелял и мръсен. Старки не си спомняше кога за последен път е виждала балатум. Госпожа Рийгър застана на вратата и заобяснява как съпругът ѝ използвал постройката за офис. Старки и Марцик заоглеждаха пода за тайни скривалища.

Госпожа Рийгър ги наблюдаваше с лека насмешка:

— Мислите, че е имал скривалище?

— Нищо чудно.

— Онези полицаи също търсиха. Опитаха се да погледнат под дъските, но отдолу има плоча. Няма и таванско помещение.

След десетминутно тършуване Старки и Марцик се съгласиха, че нищо не може да се намери. Старки беше разочарована. Изглеждаше, че разкарването до Бейкърсфилд е било напразно и че проследяването на хексогена е стигнало задънена улица.

— Хубаво бунгало, госпожо Рийгър — отбеляза Марцик. — Чудя се дали не мога да изпратя двете си деца да живеят у вас. Можем да поставим решетки на прозорците.

Възрастната жена се изсмя.

— Бет, не можеш ли да мислиш за нещо друго — смъмри я Старки.

Марцик поклати глава. Бяха претърсили всичко.

Това, че Тенант е продължавал да плаща наем, все още глождеше Старки. Благодариха на госпожа Рийгър за съдействието и тъкмо излизаха през портата, когато на Старки ѝ хрумна нещо. Спря рязко.

— Какво има? — учуди се Марцик.

— Този човек е работил в магазинче за дребни вещи. Как е могъл да плаща наема, докато е бил в затвора?

Заобиколиха къщата и почукаха на задната врата. Когато госпожа Рийгър излезе, ѝ зададоха този въпрос.

— Ами... не знам. Майка му почина в годината преди цялата тази бъркотия. Може да е имала някакви спестявания.

Старки и Марцик се върнаха при колата. Старки запали двигателя и включи климатичната инсталация.

Мюлер бе отбелязал, че родителите на Тенант са починали, но в доклада му нямаше повече подробности.

— Е, нищо не излезе...

— Не знам. Дойде ми една мисъл, Бет.

— Хайде бе! Всички да станат!

— Не, слушай. Тенант може да е наследил някаква къща от майка си или да е използвал парите, за да наеме друго жилище.

— Когато майка ми умря, не ми остави нищо.

— При тебе е било така, но да кажем, че Тенант е получил нещо. Обзалагам се, че Мюлер не е проверил тази следа.

Проверката за наследството щеше да им отнеме ден или два, но градският прокурор щеше да го уреди чрез областния прокурор на Бейкърсфилд.

На връщане Старки се почувства по-добре, разследването все пак продължаваше. Заместник-началникът ѝ бе заръчал да не престава да се движи напред: сега, ако Келсо попита, имаше какво да му каже. Ако с Пел открият втора следа чрез „Клавдий“, добре, но засега нямаше нужда от това.

Докато пътуваха към Спринт Стрийт, Старки реши да се обади на Пел. Официалният повод бе да се уговорят да проверят „Клавдий“, но всъщност искаше да му се извини за държанието си предната вечер.

Търсеше нова възможност да му покаже, че и тя е човешко същество. Търсеше нов шанс в живота. Може би разговорът с Марцик ѝ беше помогнал, въпреки че бяха говорили главно за проблемите на Марцик.

Още с влизането си забеляза някакъв плик на бюрото си. Привлече погледа ѝ като сигнална лампа. Отгоре с големи букви пишеше: КРОК-ТВ.

Стомахът ѝ се сви. По размерите на плика личеше, че вътре има видеокасета. Съвсем я бе забравила. Беше я изтрила от съзнанието си. Сега касетата бе при нея.

Старки скъса плика и взе касетата. На етикета имаше дата. Нищо друго, само датата, на която преди три години бе умряла. Тя се задъха, побиха я тръпки.

— Каръл?

Стори ѝ се, че докато вдигне поглед, е минала цяла вечност.

Марцик стоеше до нея със загрижено изражение. Явно беше видяла датата и бе разбрала какво означава.

— Това... това, за което си мисля, ли е?

Старки искаше да ѝ отговори, но гласът ѝ изневери.

— Какво смяташ да правиш с нея?

Гласът ѝ дойде сякаш от милиони километри:

— Ще я изгледам.

Марцик я докосна по ръката:

— Искаш ли компания?

Старки не можеше да отмести поглед от касетата.

— Не.

* * *

На път за вкъщи Старки имаше чувството, че в колата ѝ има живо същество. Касетата лежеше на седалката до нея като възкръснал мъртвец, който диша толкова жадно да напълни отдавна безжизнените си бели дробове, че заплашва да отнеме всичкия въздух в колата и да я задуши. На един светофар Старки погледна към съседната седалка. Касетата сякаш се бе втреничила в нея. Тя я покри с куфарчето си.

Не се прибра направо вкъщи. Спря в една закусвалня, купи си кафе и се настани до една маса с изглед към улицата. Мускулите на

врата и раменете ѝ бяха напрегнати като метални въжета. Главата я болеше нетърпимо. Помисли си за неудобните пейки в „Бариганс“ и как един двоен джин ще облекчи напрежението на очите ѝ, но се отказа от тази идея. Каза си, че трябва да изгледа запис на трезва глава. Трябваше да види последните си мигове с Шугър Будро трезва. Без значение колко щеше да я заболи и колко щеше да ѝ е трудно. Онзи ден беше трезва. Щеше да е трезва и сега.

Реши да не се прибира веднага, а да действа както всеки друг ден. Нямаше да бърза. Имаше си ежедневни навици. Беше следовател, сега щеше да разследва самата себе си. „Ти си детектив — свърши си работата, зарежи служебните проблеми в службата, прибири се вкъщи и си живея живота.“

Отби се в близкия супермаркет. Вкъщи нямаше никаква храна и тя реши, че е време да се зареди. Забута количката покрай рафтовете и започна да я пълни с неща, които никога не беше яла и вероятно никога нямаше да яде. Консервирана съомга. Сладка царевица. Брюкселско зеле. Докато чакаше на опашката пред касата, апетитът ѝ съвсем се стопи, но въпреки това купи всичко. Какво, по дяволите, ще прави с тази сладка царевица?

Щом пристъпи през прага, веднага изпита непреодолимо желание да пие, но устоя. Каза си, че това е просто навик. Връщаш се вкъщи и веднага си сипваш една чашка (в нейния случай — няколко).

— После — каза си.

Занесе куфарчето и трите плика с покупки в кухнята. Забеляза, че на телефонния секретар има две съобщения. Първото бе от Пел, питаше защо не му се е обадила и беше оставил номера на пейджъра си. Тя реши да не мисли за него. Не искаше да го вижда в този момент. Второто съобщение бе от Марцик:

— Каръл, аз съм. Слушай, въъ... аз просто ти се обаждам да проверя дали си добре. Е, хайде.

Старки го изслуша два пъти. Съобщението я трогна дълбоко. С Бет Марцик никога не бяха поддържали приятелски отношения, никога не бяха споделяли личните си проблеми. Реши да ѝ се обади по-късно и да ѝ благодари. По-късно.

Остави касетата на кухненската маса, после се зае да прибере продуктите. Наля си чаша вода и я изпи, без да сваля очи от касетата, след това изми чашата и я остави на кухненския плот. След като

прибра и последните покупки, взе касетата, занесе я във всекидневната и я сложи във видеото. Сети се за предложението на Марцик да ѝ прави компания. Обмисли го, но реши, че това ще е поредното оправдание да не гледа записа.

Включи видеото.

Седна по турски на пода. Все още бе облечена с костюма си: не си беше свалила нито самото, нито дори обувките. Не помнеше кога е пристигнал екипът на КРОК на местопроизшествието, кога са започнали да снимат и колко време са продължили. Може да са записали всичко, а може да са хванали само края. Спомни си, че операторът стоеше на покрива на микробуса им. Това бе всичко.

Записът започна.

Тя стягаше лентите на предпазния костюм на Шугър. Вече бе сложила своя, с изключение на шлема. Бък Дагет и един друг сержант, Уин Браянт, сега пенсионер, се приближиха, за да им помогнат. От онзи ден Старки не беше слагала брониран костюм, но сега сякаш чувстваше тежестта му и жегата. Едва сложил проклетото нещо, цялата ти телесна топлина се съсредоточава върху тялото ти, сякаш иска да те опържи. Старки бе висока и яка, тежеше около шейсет килограма; костюмът тежеше четирийсет. Сериозен товар. „Защо изглеждам толкова тъжна?“ — помисли си Старки. Изражението ѝ беше сериозно, едва ли не тревожно; както винаги в такива ситуации. Шугър, разбира се, се усмихваше като кинозвезда. Веднъж, скоро след началото на връзката им, тя му призна, че никога не се е страхувала от някоя бомба. Звучеше толкова надуто, че трудно събра кураж да му го каже, но това бе самата истина. Дори си мислеше, че нещо в психиката ѝ не е наред, за да не изпитва страх. Шугър, от своя страна, призна, че изпада в паника още щом получи сигнала за бомба. Трябвало да се нагълта с имодиум, за да не напълни гащите, каза. Сега, като гледаше записа, Старки си помисли колко спокоен изглежда Шугър и колко уплашена — тя. Странно как понякога външният вид лъже.

Разговаряха. Въпреки че записът имаше звук, се чуваха само страничните шумове около камерата. Каквото и да са си говорили двамата, микрофонът е бил прекалено далеч, за да го улови. Шугър сигурно е казал нещо смешно, защото тя се усмихваше.

Дагет и Браянт им помогнаха да си сложат шлемовете, после дадоха рентгеновия апарат на Шугър. Шугър я удари по шлема, тя

удари неговия и двамата се заклатушкаха към фургона като космонавти на чужда планета.

На записа се виждаше целият фургон, дърветата над главите им и гъстите азалии, които образуваха плътна, непрогледна завеса около фургона. Шугър бе изрязал предварително част от храстите, за да освободи работно пространство. Сега тя забеляза, че двамата приближават към храстите от различни посоки. Планът беше Старки да държи клоните, докато Шугър оглежда устройството с рентгеновия апарат.

Наблюдаваше събитията с изненадващо спокойствие.

На Шугър му оставаха по-малко от трийсет секунди живот.

Тя първа се завря в храстите, използвайки тежестта на костюма, за да отмести клоните. Отстъпи, после отново ги натисна, за да заеме по-добра позиция. Това не си го спомняше. Не помнеше да е правила това второ движение. Шугър се вмъкна покрай нея с рентгеновия апарат и тогава камерата се разклати от земетресението. Не беше силно, дори бе слабо за лосанджелиските стандарти. Само 3.2 по Рихтер, с епицентър близо до тях, на север, в Нюхол. Картината се замъгли и тя чу гласа на оператора:

— Хей, това да не е...?

Думите му бяха заглушени от взрива. На записа той прозвуча като остър гърмеж, като изстрел.

Всичко стана толкова бързо, че Старки видя само ярка светлина и как рентгеновият апарат, като на забавен кадър, се върти във въздуха. Двамата с Шугър лежаха на земята. Иззад камерата се чуваха ужасени викове:

— Хвана ли го! Не спирай! Продължавай да снимаш!

Картината бе дребна и далечна, сякаш гледаш през обратната страна на бинокъл.

Дагет и Браянт се втурнаха към тях; Дагет — към нея, Браянт — към Шугър. Бък я издърпа встрани от фургона. Едно от нещата, на които се учат всички сапъори, е, че може да има втора експлозия. Затова трябва ранените да се изтеглят от опасния район. Старки нямаше представа, че са я издърпали встрани. Била е мъртва, когато това е станало.

Записът продължи още девет минути. Хората от Бърза помощ притичаха до тях, свалиха им костюмите и започнаха опитите да ги

съживят. В сънищата си Старки се виждаше просната под балдахин от клони, закрита от листата като с дантели. Сега видя, че над нея не е имало нищо. В сънищата си лежеше толкова близо до Шугър, че можеше да го докосне. Сега видя, че са били на десет метра един от друг, сгърчени като счупени кукли, разделени с жива стена от потни, псуващи лекари и санитарии, опитващи се да ги спасят. Нямаше никаква романтика в това. Записът свърши неочаквано, когато една линейка влезе в кадър.

Старки върна лентата на онзи момент, когато двамата с Шугър лежах на земята, и спря кадъра. Докосна екрана.

— Милият. Милият Шугър...

След известно време върна лентата и извади касетата от видеото. След това изключи и телевизора.

Телефонът звъня на два пъти. И двата пъти онзи, който я търсеше, остави съобщение. Старки не си даде труда да ги изслуша.

Легна, без да е пила, заспа дълбоко и не сънува нищо.

ЗНАК ОТ СЪДБАТА

— А вие сте...?

— Алегзандър Уейвърли, адвокат на Далас Тенант.

Надзирателят разгледа адвокатската карта и шофьорската книжка, после ги върна на собственика им и записа нещо в книгата за посетители.

— Добре. Значи вие сте новият адвокат на Тенант.

— Да. Обадох се, за да уредя свиждане с клиента си.

— Идвали ли сте преди в „Атаскадеро“, господин Уейвърли?

— Не. Никога преди не съм бил в такова заведение. Специалността ми са лекарските грешки и психичните разстройства.

Надзирателят се усмихна:

— Наричаме това „заведение“ затвор. Но ако питате мен, прилича повече на клуб. Ще говорите с Тенант за лудостта му, така ли?

— Е, нещо такова, но на вас това не ви влиза в работата, нали?

— Не, предполагам, че не. Добре, подпишете тук и тук. Ще трябва да проверя куфарчето ви, а после да минете през детектора за метални предмети.

— Добре.

— Носите ли оръжие или други метални предмети?

— В момента не.

— Мобилен телефон?

— Да. Не е ли разрешено?

— Не. Пейджър може, но не и телефон. Ще се наложи да го оставите тук. А касетофон?

— Да. Имам малък касетофон. Надявам се да не е забранено. Не обичам да пиша на ръка.

— Касетофон може. Просто трябва да го погледна.

— Добре, но какво ще правя, ако ме потърсят по пейджъра и трябва да се обадя? Съдружникът ми в момента е в съда.

— Ще ни кажете и ще ви осигурим телефон. Няма проблем.

Той се подписа в книгата за посетители със собствената си химикалка, като внимаваше да не докосва масата, книгата или каквото и да било, от което после да могат да свалят отпечатъците му. Дори не удостои с поглед надзирателя, който ровеше в куфарчето му и преглеждаше касетофона. Мина през детектора за метални предмети и се усмихна на надзирателя от другата страна. Остави мобилния телефон, взе куфарчето и касетофона и последва втория надзирател през двойната стъклена врата към съседната постройка. Знаеше, че действията му се записват от камерите на охранителната система. После щяха да изгледат записа и да му съставят портрет, но той бе уверен в безупречността на дегизировката си. Никога нямаше да познаят истинското му лице.

Джон Майкъл Фоулс влезе в малката стая за свиждане, Далас Тенант вече седеше вътре. Затворникът прикриваше болната си ръка със здравата, сякаш се срамуваше от нея. Усмихна се на посетителя и постави здравата си ръка на масата.

— Трийсет минути, господин Уейвърли — каза надзирателят. — Ако имате нужда от нещо, аз съм на бюрото в коридора. Просто се покажете от стаята и извикайте.

— Добре. Благодаря.

Джон изчака надзирателят да затвори вратата, след това постави куфарчето си на масата. Усмихна се широко на Тенант и разпери ръце:

— Та-каа. Червения на вашите услуги.

Тенант бавно се изправи:

— За мен е... чест. Наистина голяма чест. Не се сещам как иначе да се изразя.

— Знам. Удивително нещо е този свят, нали, Далас?

Тенант протегна ръка, но Джон не се здрависа. Нямаше впечатление Тенант да поддържа някаква хигиена.

— Не се ръкувам, мой човек. Хората пипат какво ли не, сещаш ли се?

Когато разбра, че Джон няма да се ръкува, Тенант бутна дебелия си албум в средата на масата. От ленивите му движения на Джон му се прииска да го ритне.

— Бих искал да ти покажа албума си. И теб те има вътре.

Джон се направи, че не вижда албума. Съблече самото си и го преметна на облегалката на стола, после разкопча колана си. Премести стола с крак:

— Ще стигнем и до албума. Първо обаче искам да ми кажеш за хексогена.

Тенант го гледаше като послушно куче, което чака бонбон.

— Донесе ли го? Донесе ли това, за което говорихме? — заповтаря.

— По-спокойно, Далас. Да не мислиш, че си свалям дрехите, за да ти показвам оная си работа?

— Не. Не, извинявай.

— Червения държи на думата си. Не го забравяй. Очаквам и ти да удържиш на своята, Далас. Това е много важно за мен и за бъдещите ни взаимоотношения. Не искам да разправяш наляво и надясно, че Червения ти е идвал на свиждане.

— Не. Не, о, в никакъв случай.

— Ако се изпуснеш, Далас, скъпичко ще си платиш. Само те предупреждавам. Искам да ти стане ясно.

— Разбирам. Ако кажа на някого, няма да можеш пак да ме посетиш.

— Така е.

Джон се усмихна. Беше повече от сигурен, че Далас няма да издържи и една седмица, без да се похвали на някого. Джон бе предвидил и това.

— Полицията беше вече тук и знаеш ли, могат да се върнат. Не искам да си помислиш, че съм им казал нещо. Не мога да ги спра да не идват.

— Няма проблем, Далас. Не се притеснявай за това.

— Идваха заради хексогена. Нищичко не съм им казал.

— Това е добре.

— Имаше една жена. Каръл Старки. И нея я имам в албума. Била е сапър.

Тенант побутна отново албума, изгаряше от желание Джон да го погледне.

— Не беше сама. Дойде с един агент от БАТО на име Пел или Тел, нещо такова.

— Джак Пел.

Тенант го изгледа изненадано:

— Познаваш ли го?

— Може да се каже.

— Той беше груб. Хвана ме за ръката. Как болеше само!

— Стига, забрави за тях. Имаме по-важна работа.

Джон смъкна панталона си и свали две найлонови пликчета, закрепени с тиксо около кръста му. В едното имаше някаква сива паста, в другото — фин жълт прах. Постави ги върху албума на Тенант.

— Скрий ги в зеленчуковата градина.

Тенант опипа пликчетата и огледа съдържанието им през найлона:

— Какво е?

— Засега две безвредни вещества в найлонови пликчета. Ако ги смесиш с малко амоняк, както ще ти обясня, ще получиш един много опасен експлозив: амониев пикрат.

Тенант допря двете пликчета едно до друго, сякаш си представяше как ги смесва. Джон го наблюдаваше внимателно. Искаше да разбере дали Тенант си дава сметка какво държи. Предполагаше, че затворникът е чувал за амониевия пикрат, но никога не е работил с него. На това разчиташе.

— Не го ли наричат още експлозив Д?

— Да. Хубав и стабилен, но много мощен. Работил ли си преди с експлозив Д?

Далас отново огледа химикалите, после премести пликчетата встрани.

— Не. Как се взривява? — попита.

Джон се усмихна широко, доволен от невежеството на Тенант.

— Лесно, като да запалиш клечка кибрит. Повярвай ми, няма да останеш разочарован.

— На никого няма да кажа откъде съм го взел. Обещавам! Няма да кажа на никого!

— Това не ме притеснява, Далас. Ни най-малко. Сега, ако ми кажеш от кого да взема хексоген, ще ти обясня как да смесиш тези две неща.

— Няма да забравя тази услуга, Червен. Ще ти помагам с каквото мога. Сериозно говоря.

— Вярвам ти, Далас. Сега просто ми кажи за хексогена и аз ще ти дам властта върху живота и смъртта, която е скрита в тези пликчета.

Далас Тенант напъха двете пликчета в гащите си. После разкри на Червения къде да намери хексоген.

На излизане Джон спокойно се записа в книгата за посетители, но щом се качи на колата си и излезе от портала на затвора, потегли с пълна газ към магистралата. Беше накарал Тенант да изчака два дни, преди да смеси химикалите, но изобщо не вярваше, че затворникът ще изпълни обещанието си, както не му вярваше, че няма да се похвали пред никого за срещата им. Сигурен бе, че Далас ще смеси проклетите вещества колкото може по-скоро: такъв ненормалник като Тенант няма да издържи на изкушението. Всъщност Джон на това разчиташе, защото беше излъгал за химикалите и за начина, по който си взаимодействат.

Не бяха съставките на експлозив Д и бяха всичко друго, но не и стабилни.

Само така можеше да е сигурен, че Тенант ще си държи устата затворена.

11.

Както обикновено, Старки се събуди рано, но без тревожното чувство, което често я измъчваше. Направи си чаша нескафе и седна с цигара в кухнята. Опита се да определи как ѝ е повлияла касетата. Чувстваше се променена, но не можеше да разбере в каква насока. Не я беше осенило никакво прозрение, не бе изненадана, не достигна до никакви скрити истини. Не видя никакви грешки от своя страна или от страна на Шугър, които да затвърдят чувството ѝ за вина, но и не стана свидетел на никакви геройски постъпки, които да го заличат. Най-сетне разбра. Всеки ден през тези три години случката при фургона не ѝ бе давала покой. Сега това бе минало.

Тя се изкъпа, но облече същия костюм, който бе носила предния ден. След това премести колата така, че фаровете да осветяват белия храст гардения до къщата. Откъсна три цвята.

Централните гробища на Лос Анджелис в Уестуд отваряха едва в шест, но Старки намери пазача, легитимира се и му каза, че трябва да влезе. Той бе възрастен човек, започна да се колебае, но накрая склони.

Старки не беше от хората, които посещават много често гробовете на близките си. Едва откри гроба на Шугър. Светлината на фенера блужда дълго време по еднаквите мраморни плочи като куче, което търси господаря си. На два пъти мина покрай гроба, на третия го откри и постави цветята до плочата. Шугър бе израсъл с аромата на гардения в Луизиана.

Щеше ѝ се да му каже, че е на път да преодолее всичко, но не беше сигурна дали има смисъл да казва каквото и да било. Имаше нужда да го внуши повече на себе си, отколкото на него. Такъв е животът.

Най-сетне си пое дълбоко въздух и прошепна:

— Голяма работа бяхме, Шуг.

Старият пазач я изпрати безмълвно с поглед от портала на гробището. Тя се качи на колата и потегли, за да започне поредния ден от живота си.

Старки прекара първия час след пристигането си на Спринг Стрийт в попълване дневника на разследването, след това направи списък на задачите за деня. Хукър пристигна преди Марцик. Приблужи се плахо, сякаш очакваше Старки да открие автоматичен огън по него. По изражението му личеше, че Марцик му е казала за касетата. Това я разочарова, но от Марцик можеше да очаква всичко.

— Добро утро, Каръл. Ъ... как си?

— Отлично, Хорхе. Благодаря.

— Добре ли си?

— Изгледах касетата. Всичко е наред.

Хукър кимна нервно:

— Е, ако мога да ти помогна с нещо...

Старки се изправи и го целуна по бузата.

— Много си мил, Хорхе. Благодаря.

Той показа огромните си бели зъби.

— Хайде сега, освободи ме от присъствието си и ме остави да работя.

Хукър се изсмя и се върна на бюрото си. Все още се смееше, когато телефонът на Старки иззвъня.

— Детектив Старки на телефона.

— Уорън Мюлер е, от Бейкърсфилд.

Обаждането му изненада Старки и тя го попита защо я търси.

— Вашите хора са поискали проверка на собствеността на майката на Тенант, Доротея Тенант.

— Да.

— Този път уцели, Старки. Исках аз да ти го съобщя. В момента съм пред сградата. Старата дама е оставила малка къща близнак, която все още се води на нейно име. Тенант явно не е правил опит да влезе във владение.

Старки почувства страшен приток на енергия. В това време влезе и Марцик. Старки ѝ махна и закри слушалката с ръка, за да ѝ съобщи новината:

— Обаждат се от Бейкърсфилд. Уцелихме, Бет. Тенант има недвижима собственост.

Марцик вдигна юмрук.

— Какво? Не чувам — каза Мюлер.

— Съобщих новината на хората си. Слушай, Мюлер, трябва веднага да извикате сапъорите от шерифството. В къщата може да има експлозиви...

— Спокойно, детектив. Вече е направено. Не само че открихме къщата, а намерихме и работилницата му. Тук е складирали материалите си, Старки. Сапъорите ни в момента претърсват мястото.

Хукър и Марцик разпериха ръце в знак, че искат да научат какво става. Старки помоли Мюлер да изчака, за да им съобщи новините, след това пак заговори по телефона:

— Добре, сержант. Пак съм на телефона. Какво открихте?

— Постройката е малка къща близък. Едната половина е празна, в другата живеят хора.

— Да не би работилницата да е в празната половина?

Старки предположи, че Тенант е продължил да плаща наема си благодарение на приходите от къщата.

— Не. Тук, отзад, има гараж. Стоял е заключен. Там му е складът.

— Открихте ли хексоген?

— Хексоген не, но намерихме известно количество тротил и десетина килограма барут.

— Надяваме се да открием улики, които да ни заведат до източника на хексоген. Това има пряка връзка със случая в Силвърлейк, Мюлер. Ако намерите някакви документи или писма, искам да ги запазите. Ще дойда да ги огледам.

— Дадено. Има и още нещо. Наемателите казаха, че преди около месец тук се навъртал някакъв човек.

— Някой е ходил в работилницата, така ли?

— Не са го видели да влиза или излиза от сградата. Просто забелязали някакъв непознат да се навърта наоколо. Старецът, който живее тук, извикал, но натрапникът прескочил оградата и избягал. На свидетеля му се сторило, че непознатият носел нещо.

— За хексогена ли намекваш?

— Е, ако наистина е имало хексоген, може да го е взел.

— Имате ли описание?

— Бял мъж, между четирийсет и петдесет години, висок към метър и осемдесет, едър, с бейзболна шапка и черни очила.

Старки закри слушалката и предаде всичко на Марцик и Хукър. При споменаването на мъжа с бейзболната шапка двамата удариха ръце.

— В Силвърлейк имаме заподозрян, отговарящ на същото описание. Ако ти изпратя скицата по факса, ще я покажеш ли на свидетелите да видим дали ще го разпознаят?

— Разбира се.

— Кажи ми номера си. Старки каза номера му на Марцик, после отново заговори в слушалката:

— Още нещо. Има ли следи от взлом? Ако непознатият е влизал, дали му се е наложило да разбива?

— Знам какво имаш предвид. Не. Вратата беше заключена с две тежки резета „Иейл“. Наложих се да ги прережем. Нямаше следи от взлом. Значи, ако непознатият е влизал за хексогена, сигурно е разполагал с ключ.

Старки не се сецаше какво друго да пита.

— Мюлер, знам, че не си длъжен да ме предупредиш. Благодаря ти за жеста.

— Е, права беше, Старки. Може да съм твърдоглавец, но освен това съм и джентълмен.

— Така е. Добра работа, сержант. Това много ще ни помогне.

Той се засмя:

— Май ние с теб сме най-добрите ченгета на света!

Старки се засмя и затвори.

— И още как! — възкликна Марцик. — Ние детективи ли сме, или лукови глави?

Старки накара Хукър да провери как стоят нещата с обработения запис. Искаше да го види колкото се може по-скоро, защото описанието на човека с бейзболната шапка подкрепяше теорията, че обадилият се на 911 може да е бил самият бомбен терорист. Имаше силно предчувствие, че човекът с дългите ръкави ще се появи на касетата. Ако записът наистина покриваше целия район на паркинга, извършителят трябваше да се намира в стометровия радиус, за да взриви бомбата.

Докато Хукър уреждаше нещата, Старки съобщи новините на Келсо, после пушна съобщение на Пел. С нетърпение очакваше да сподели току-що наученото с него и това я изненада.

Студиото за обработка на видеозаписи се намираше на една пряка от Мелроуз, в квартал, пълен с японски туристи и магазини за дрехи втора употреба. Старки и Сантос влязоха във фоайето, където ги очакваше хилав млад мъж на име Майлс Бенъл.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си — каза му Старки.

Бенъл вдигна рамене:

— Е, вие поне се опитвате да разкриете престъпление. Предполагам, че това е по-важно от рекламите за тоалетна хартия.

— Понякога да.

Тя реши, че няма да е зле Лестър и Бък Дагет също да изгледат записа. Попита дали могат да вземат копие.

— Искате да го гледате на домашно видео, така ли?

— Да.

Това явно смути Бенъл.

— Е, мога да ви направя копие, но разделителната способност ще се загуби. Затова ви извиках да го гледате тук. Имате ли представа как стават тия работи?

— Дори трудно се справям със собственото си видео.

— Телевизионният образ се състои от малки точки, наречени пиксели. Когато увеличаваме образа върху лента, той се замъглява, защото пикселите, които съдържат информацията за картината, се разстилат на по-голяма площ. Ние тук взимаме пиксела, разбиваме го на по-голям брой пиксели и с помощта на компютър възстановяваме липсващата информация.

— Искате да кажете, че компютърът просто оцветява празните полета?

— Е, не съвсем. Компютърът измерва съотношението на светлите и тъмните участъци, определя границите на различните светлосенки, след това прави светлите участъци по-светли, а тъмните — по-тъмни. Така се получават по-ясни линии и по-наситени цветове.

Старки не разбираше и думичка от това, пък и не я засягаше. Интересуваше я само крайният резултат.

Минаха по един коридор, покрай други видеолaborатории, от които долитаха гласове от популярни телевизионни сериали. Влязоха в тъмна стая с видеотерминал и цяла стена от монитори. Вътре миришеше на маргаритки.

— Колко материал имаме?

— Осемнайсет минути.

— От почти шест часа записи сте получили само осемнайсет минути? — изненада се Старки.

Бенъл седна на терминала и натисна едно флуоресциращо зелено копче. На централния монитор се появиха цветни ивици.

— Изрязяхме всички кадри, на които се виждат само двамата техници — обясни Бенъл. — Това беше по-голямата част от записа. Оставихме само кадрите със зяпачите, заснети при промяна в ъгъла на камерите и при въртенето на хеликоптерите.

Старки ги беше забелязала, когато гледаше записа.

— Добре. Какво ще ни покажете сега?

— Кратки откъси. Всеки път, когато камерата показва тълпата или хора, които се крият зад някой ъгъл, сме отрязали кадъра и сме го обработили за по-добра разделителна способност. Имаме късмет с покритието. Хорхе каза, че искате да видите колкото се може по-голяма част от района.

— Така е.

— Мисля, че това е постигнато с кадрите от различните хеликоптери. Търсите човек с бейзболна шапка и тъмни очила, нали?

— Да, и риза с дълъг ръкав.

Старки постави скицата на заподозрения върху видеото.

— Ха, прилича на съквартиранта ми! — възкликна Бенъл.

— Съквартирантът ви да е ходил наскоро в Маями?

— Ами — не можеш да го помръднеш от леглото! — Бенъл продължаваше да настройва видеото. — Отсега мога да ви кажа, че има няколко души с бейзболни шапки. Ще ги огледаме. Записът може да върви с каквато скорост поискате. Можем да спрем кадъра. Тогава яснотата малко ще се загуби, но и това може да се оправи.

Той пусна касетата. Картината бе свръхизчистена, като анимационно филмче. Синьото сияеше, сивото блестеше, сенките бяха с резки граници като при пълнолуние.

— Прилича на иконите в църквата на Максфийлд — отбеляза Сантос.

Бенъл се усмихна:

— Точно такива са, приятел. Добре, предвидил съм няколко секунди предварителен запис за нагаждане на очите. Сега виждаме само ченгето...

— Полицай Риджо.

— Извинете, полицай Риджо. Гледайте сега, камерата ще се премести.

Камерата изведнъж се извъртя, за да покаже няколко души, скупчени зад жълтата лента на север от Сънсет булевард до гватемалския магазин. Старки позна ориентирите, до които бе измерила разстоянието. Всички хора на екрана бяха в стометровия радиус и следователно всеки от тях можеше да е бомбеният терорист.

Техникът спря кадъра, след това насочи една показалка към екрана.

Сантос посочи един силует:

— Ето. Човек с шапка.

Групичката се състоеше от осем души. Образът пак беше размазан, но далеч по-ясен от онова, което бе видяла на домашния си телевизор след няколко чаши джин. Човекът, когото сочеше Сантос, носеше червена или кафява шапка с козирката напред. Лестър Ибара бе описал мъж със синя шапка, но Старки имаше достатъчен опит със свидетелите, за да знае, че това нищо не означава. Цветовете лесно се забравят. Поради ъгъла на снимане не можеше да се разбере дали мъжът носи черни очила или риза с дълги ръкави.

— Камерата задържала ли се е достатъчно дълго на тази групичка? — поинтересува се Старки.

Бенъл провери бележника си.

— Шестнайсет секунди.

— Да продължим нататък. Искам да видя ръцете на този човек, ако е възможно.

Бенъл ѝ показа едно голямо кръгло копче на терминала.

— Ето, с това копче се регулира скоростта на лентата. Увеличава се по часовниковата стрелка. Ако искате да забавите, завъртате го на обратно.

При първия си опит Старки завъртя копчето прекалено много и записът забърза напред. Техникът го върна назад и я остави отново да завърти копчето. Този път тя се справи по-добре. След дванайсет секунди мъжът с шапката се обърна да погледне нещо и се видя, че е с къс ръкав.

Въртяха лентата напред и назад почти час, оглеждайки всеки в стометровия радиус. Накрая на Сантос му се доходи до тоалетната.

Старки обяви почивка за по цигара. Пушеше на паркинга, когато пейджърът ѝ избръмча. Беше Пел. Тя почувства особена възбуда. Сантос се показа на вратата:

— Готови сме, Каръл.

— Идвам след малко.

Обади се на Пел от колата си и му каза, че Мюлер е открил работилницата на Тенант. След това и двамата запазиха мълчание за известно време. Накрая тя отново проговори:

— Пел, слушай, миналия път ти купи пицата. Тази вечер яденето е от мен.

Помисли, че той ще откаже или че ще ѝ припомни думите ѝ от предната нощ, но той помълча известно време, след което само попита:

— Кога да дойда?

— Какво ще кажеш за седем?

След като затвори, Старки се запита какво, по дяволите, прави. Не беше имала намерение да го кани на вечеря, нито изобщо да се среща с него. Това, което му каза, бе изненадващо не само за агента, а и за самата нея.

Допуши цигарата си и се върна в студиото. Осемнайсетминутният запис им отне почти два часа. Докато гледаха, Старки забеляза и другите ориентири и към края на лентата със задоволство установи, че наистина имат изглед към целия район и почти пълна представа за всичко в радиуса на максималния обхват на дистанционното устройство.

Остана разочарована обаче, защото не успяха да открият човека с бейзболната шапка.

Записът завърши с далечен план на почти целия район. Риджо стоеше до бомбата секунди преди тя да избухне. Бък Дагет беше до микробуса. Паркингът изглеждаше широк и пуст. Старки скръсти ръце и реши, че това търсене е завършило с неуспех.

Сантос изглеждаше отчаян.

— Сигурен бях, че ще е тук. Трябваше да бъде!

— Той е тук, Хорхе. Някъде наоколо. Ако си е свалил шапката или си е запретнал ръкавите, може да е всеки един от тези хора, а ние няма как да го познаем. Със сигурност е някъде там.

Бенъл изглеждаше не по-малко разочарован от Сантос. При целия труд по обработката на лентата искаше и той да има принос в

разкриването на престъпника.

— Може да е зад някоя от сградите — предположи той. — Може да седи на тротоара зад някоя кола...

Старки вдигна рамене, но знаеше, че това не е много вероятно. Представителят на фирмата за дистанционни устройства бе казал, че между приемник и предавател трябва да има пряка видимост.

— Все още ли искате копие от касетата? — попита Бенъл.

— Няма да е зле. Може би по-късно отново ще я погледна.

— На домашния ви телевизор образът няма да е толкова ясен.

— В случая яснотата не ни помогна много.

Бенъл направи по едно копие за двамата.

Старки и Сантос се върнаха в Спринг Стрийт, без да проронят нито дума по пътя. Ентусиазмът отпреди три часа бе понамалял, но не и изчезнал. Червения трябваше да е някъде там. Въпросът бе... къде?

ОГЛЕДАЛОТО НА СТАРКИ

Джон Майкъл Фоулс харесваше всичко в библиотеката на Бевърли Хилс, с изключение на арабите. Независимо как се наричат, араби, иранци, персийци — друго име за проклетите иранци, — иракци, саудитци, пустинни чернилки, дюнни мангали, бели негри или кувейтци, циганите са си цигани. Джон мразеше проклетите камилари не за друго, а защото толкова лесно влизаха в списъка на най-търсените престъпници. Истинските американци като Джон трябваше да се спукат от зор, за да се вредят. Бевърли Хилс гъмжеше от араби.

Джон затвори очи и започна да медитира, за да се освободи от стреса. Представи си, че арабите не се трупат около рафтовете с книги като прелетни скакалци. Не е лесно да си най-опасният човек извън решетките. Трябва да се криеш.

Джон вече знаеше къде да намери остатъка от хексогена и скоро щеше да отиде да го вземе, въпреки че трябваше да изчака ден-два. Тенант поне му помогна с нещо. Джон мразеше такива изхвърлени от обществото, обезпръстени мижитурки, които изобилстваха по целия свят. Те разваляха доброто име на сериозните конструктори на бомби.

След като научи каквото го интересуваше за хексогена, Джон с удоволствие изслуша сведенията за Старки. Тенант я описа като мъжко момиче, каквито Джон харесваше най-много. Затворникът толкова се разприказва, че Джон, без да се усети, започна да му задава

допълнителни въпроси и дори погледна албума му, за да прочете статиите за полицайката. След като свърши с Тенант, той се върна в Лос Анджелис и дойде в библиотеката. Прекара няколко часа в четене на стари статии за Старки, потърси нейни снимки. Питаше се дали наистина е била толкова способен сапър, каквато я описваха вестниците.

Голяма изненада е било това земетресение.

Джон се изсмя с глас, което накара двама иранци да го погледнат.

„Човече — помисли си той, — ако има Господ, той сигурно е много подло копеле.“

Някакво си скапано земетресение.

Това можеше да стане само в Калифорния.

Джон бе възхитен от факта, че Старки е изпаднала в клинична смърт след експлозията и че после са я съживили. Стори му се вълнуващо изживяване. Не можеше да спре да мисли за него. Да бъдеш толкова близо до взрива, да почувстваш цялата енергия, да я усетиш как докосва тялото ти като целувка от отвъдното, да те понесе във въздуха и да те милва.

Помисли, че с Каръл Старки могат да бъдат братя по душа.

След като си тръгна от библиотеката, Джон се прибра в стаята си в хотел „Бел еър“, прекрасно романтично бунгало за по осемстотин долара на вечер, което бе наел с последната си кредитна карта от „Американ експрес“ под чуждо име. Включи се в „Клавдий“. През последните няколко дни се бяха появили доста съобщения за него и за хексогена. В някои от тях се обсъждаше слухът, че Червения стои зад бомбата в Силвърлейк. Това никак не се харесваше на Джон. Сега, като знаеше, че Тенант е казал на Старки и Пел за „Клавдий“, си даде сметка какво става — Старки мислеше, че той е виновен за смъртта на Чарли Риджо и се опитваше да го предизвика. Беше се подлъгала по имитацията. Това дразнеше Джон, но в същото време го възбуждаше. Идеята, че Старки мисли за него и го търси, му харесваше.

Джон прочете новите съобщения и откри, че вече не всички са за него. Имаше много за Старки, в някои от тях се съобщаваше, че бившата сапърка е водещ детектив в разследването. Явно и тя имаше доста голям кръг обожатели.

Джон отвори последното съобщение.

Тема: Всичко ще излезе на показ

От: КИА

Код на съобщението: 136781.87@lippr

Хванаха Бомбаджията от „Юнайтед Еърлайнс“. Хванаха Хикс, Маквей и останалите. Ако някой успее да залови Червения, това ще е Старки. Чух, че вече се е опитал да я убие, но не е успял. Ха. В такива случаи човек има само един шанс. Сбогом, Червен.

Джон се почуди какво е накарало КИА да си помисли, че Червения се е опитал да убие Старки. Защо бълваха неверни слухове? Той изключи компютъра намръщен. Тия хора си бяха загубили ума. Старки се превръщаше в звезда, а той... в обикновено сиво човече.

След като се успокои, Джон пак включи лаптопа и се свърза със сайта си в Минесота. Изтегли програмите, които му трябваха, проникна в системата на местната телефонна компания и си записа адреса на Каръл Старки.

* * *

Прозорецът на банята бе със стъкла, наредени като пластинките на щори, зелени и релефни, от ония тесни прозорци, които стигат от пода до тавана и се използват за проветряване от парата. Сигурно беше от петдесетте години. Той изкриви езичетата, които държаха стъклото в рамката, после се зае със свалянето. С първото стъкло винаги бе най-трудно. Той го закрепил с тел, за да не падне, и внимателно го извади с отвертка. След като го свали, бръкна от вътрешната страна, напипа лостчето и вдигна стъклените щори. Сега останалите стъкла щяха да излязат по-лесно.

Джон Майкъл Фоулс свали достатъчно стъкла, за да се образува отвор с височина около шейсет сантиметра, и се промъкна в дома на Каръл Старки.

Пое си въздух. Надушваше миризмата ѝ. Сапун и цигари. Постоя за момент, за да се наслади на усещането. Беше в нейната къща, в

нейния дом. Усещаше миризмата ѝ, дишаше въздуха ѝ. Все едно че се е вселил в тялото ѝ.

Първото, което направи, бе да обиколи бързо къщата, за да се увери, че няма кучета, гости или други непредвидени изненади. Шумът от климатичната инсталация го тревожеше — нямаше да чуе, ако колата ѝ спре отвън. Трябваше да побърза.

Отключи задната врата, в случай че се наложи да бяга, после се върна в банята, постави стъклата на местата им и затвори прозореца. След като свърши тази работа, си даде миг почивка. Пое си дълбоко въздух. На полицата в банята бяха натъпкани всевъзможни бурканчета и бутилки: лосион „Алба ботаника“, клечки за уши в един буркан, сапуни, кошничка с прашни шишарки, синя кутия с „Гампакс супер плюс“, четка за зъби в една чаша с емблемата на полицейското управление и смачкана тубичка паста за зъби „Крест“. Огледалото над умивалника бе цялото в петна. Замазката между плочките беше потъмняла от плесен. Каръл Старки явно не полагаше големи грижи за дома си. Това разочарова Джон.

Застана пред огледалото. Усмихна се широко и огледа зъбите си. Взе четката за зъби и я пъкна в устата си. Имаше вкус на „Крест“. На мента. Изтърка зъбите и венците си, погъделичка се по езика, след това върна четката в чашата. Мина през спалнята, погледна през прозореца, за да се увери, че колата ѝ още я няма. Седна на дивана и поглади тапицерията. Представи си, че Старки прави същото, че ръцете им се движат в такт. Всекидневната не беше по-чиста от банята. Джон отделяше голямо внимание на външния си вид и смяташе, че небрежността се отразява зле на характера.

Намери компютъра ѝ на масата в кухнята, модемът бе включен. Точно за компютъра беше дошъл, но не се зае веднага с него, а се върна в спалнята. Там бе тъмно и по-хладно, отколкото в останалата част на къщата. Застана до неоправеното легло. Тази кучка живееше в истинска кочина! Джон знаеше, че това, което прави, е лудост. Че е глупаво, че ако тя го завари тук, трябва или да я убие, или да плати огромна цена за непредпазливостта си. Но, за бога, човече, това беше НЕЙНОТО ШИБАНО ЛЕГЛО! Джон се съблече. Потърка тялото си в завивките, лицето си — във възглавницата. Размаха ръце и крака, сякаш се опитваше да полети. Беше възбуден, но не искаше да го прави

сега. Стана от леглото, събра чаршафите, както бяха преди, после се облече и се върна в кухнята.

Джон беше подготвен както за обикновен компютър, така и за „Макинтош“, но остана разочарован, че Старки използва обикновен компютър. Това, както и разхвърляната къща, говореше лошо за нея.

Той включи лаптопа, очаквайки на екрана да се появи обикновеният набор икони, и остана изненадан, когато видя само една. Тогава разбра и се изсмя на глас — Старки си нямаше и хабер от компютри. Явно, когато Тенант им е казал за „Клавдий“, Пел ѝ е осигурил този лаптоп чрез федералните. Тя сигурно дори не знаеше как да го включи.

След броени минути Джон инсталира програмата, с чиято помощ да препише файловете ѝ на своя дискета, после я деинсталира, за да заличи следите си. По-късно, в хотела, щеше да прегледа файловете, за да научи псевдонима ѝ в „Клавдий“.

Беше проникнал в къщата ѝ. Бе научил псевдонима ѝ. Сега можеше да проникне и в съзнанието ѝ.

12.

Старки остави Хукър на Спринг Стрийт, след това тръгна към вкъщи. Спря в супермаркета „Ралфс“, откъдето купи печено пиле, картофено пюре и диетична сода. Докато чакаше на опашката, се сети, че Пел не пие газирано, затова се върна и взе литър мляко, бутилка мерло и един френски хляб. Не си спомняше кога за последен път е имала гости на вечеря. Преди година Дик Лийтън се беше отбил само за едно питие.

Движението от центъра към покрайнините бе смазващо. Докато пълзеше с останалите коли, започваше да се чувства все по-глупаво. Не беше предвидила да се обажда на Пел и не го бе обмислила. Думите сами се бяха изтръгнали от устата ѝ и сега се чувстваше неловко. Веднъж, когато беше на шестнайсет, едно момче на име Джеймс Марстърс, което съвсем малко познаваше, я бе поканило на купон. В деня на партито Старки облече вечерната рокля на кака си и реши, че изглежда толкова дебела и грозна, че Джеймс Марстърс ще побегне, щом я види. Повърна два пъти и цял ден не можа да сложи нищо в устата си. Сега се чувстваше по същия начин. Старки бе готова да дезактивира цял сандък динамит, свързан със сензор за движение, но мисли като тези, които ѝ минаваха сега, я плашеха до смърт.

Закъсня за срещата. Пел вече я чакаше пред дома ѝ. Той слезе от колата си, когато тя спря в двора, и тръгна да я посрещне. При вида на лицето му ѝ се прииска да глътне един тагамет. Агентът изглеждаше, сякаш не е сигурен дали е трябвало да идва.

Старки свали пликовете с покупките от колата.

— Здравей.

— Да ти помогна ли с торбите?

Тя му даде едната, заразказва за Бейкърсфилд и с жест го покани вътре. Новината, че човекът, забелязан около работилницата на Тенант, може да е същият, който се е обадил на 911, заинтригува Пел, но когато му каза, че заподозреният изглеждал около четирийсетте, той вдигна рамене:

— Не е нашият човек.

— Откъде си сигурен, че не е?

— Червения е по-млад. Това е Лос Анджелис — всички носят бейзбол ни шапки и тъмни очила.

— Може би нашият човек не е Червения.

Пел се намръщи:

— Червения е.

— Ами ако не е?

— Той е!

Убедеността на Пел я дразнеше — като че имаше някакви тайни сведения или нещо такова. Тя се замисли дали да не му каже за лентата около тръбите, но реши все пак да изчака Брокуел.

— Виж, по-добре да не говорим за това. Все пак постигнахме нещо, дай да не го разваляме.

— Добре, да не говорим за това.

Оставиха двата плика на плота до умивалника. Старки си пое въздух, обърна се към Пел и го погледна в очите, сякаш се канеше да му поиска документите. Реши, че е време да си изяснят отношенията.

— Днес те поканих на среща.

Почувства се глупаво. Каква неловка ситуация — стоят си в кухнята, а тя ни в клин, ни в ръкав изстрелва нещо като любовно признание.

Пел изглеждаше толкова смутен, че на Старки ѝ идеше да потъне в земята от срам. Той я погледна в очите, после сведе поглед към торбите.

— Не знам, Каръл.

Сега тя се почувства унижена и нищожна, проклинаше се, че е казала тези думи.

— Ако искаш да си тръгнеш, ще те разбере. Знам, че звучи глупаво, но трябваше да ти го кажа. Наистина се чувствам глупаво. Ако и ти мислиш, че съм такава глупачка, каквато се чувствам, предпочитам да си тръгнеш.

— Не искам да си ходя.

— Това е най-обикновена среща, за бога. Нищо повече.

Тя заби поглед в пода. По-голяма каша не можеше да си представи.

Пел заизважда покупките от торбите.

— Защо не седнем да вечеряме?

Тя остана неподвижна известно време. После се сепна, прибра млякото в хладилника, извади чисти чинии и прибори от миялната машина.

Не смееха да заговорят.

Старки отдели пилето и пюрето настрани. Чудеше се какво да прави с тях. Изглеждаха плачевно в пластмасовите си кутии.

— Може би трябва да ги претоплим.

Пел постави ръка върху кутията с пилето.

— Изглежда достатъчно топло.

Старки извади нож за пилето. Сети се, че е могла да вземе и салата. Чувстваше се напълно отчаяна. Пел явно го усещаше и това още повече го смущаваше.

— Защо не оставиш на мен? — предложи той. — Доста добър готвач съм.

— Каквото и да сготвя, все излиза пълна помия.

— Е, след като си взела готова храна, не вярвам да я развалиш чак толкова. Трябва само да я сипеш в чиниите.

Старки се засмя. Тялото ѝ потрепери и тя се уплаши да не заплаче, но се сдържа. „Винаги си била мъжко момиче.“ Пел сипа яденето и се приближи до нея, но тя вдигна ръка и го спря. Знаеше, че отново се отваря за живота. Може би заради нещастията с Чарли Риджо, може би заради касетата със събитията около фургона, може би защото три години беше чакала този момент и беше готова. Всъщност причината нямаше значение. Важното бе, че ставаше.

— Не съм много добра в тези неща, Пел. Опитвам се да възстановя чувствата си, но не е лесно.

Пел погледна пилето.

— По дяволите, кажи нещо! Чувствам се като забодена сред тази кухня, а ти само ме гледаш и мълчиш.

Той се приближи и я обгърна с ръка. Тя потръпна, но той само задържа ръката си около тялото ѝ. Тя не се отдръпна. Бавно се отпусна и когато го прегърна, той въздъхна. Сякаш постепенно се отдаваха един на друг. Една част от нея искаше да продължат, но тя си даде сметка, че не е готова.

— Не мога, Джак — прошепна.

— Шшшт... Така е добре.

По-късно седнаха в столовата и разговаряха на общи теми. Тя го заразитва за БАТО и за случаите, по които е работил, но той често сменяше темата и обръщаше отговорите си във въпроси.

Когато изпразниха чиниите, той неловко каза:

— Май е време да си ходя.

Тя кимна и го изпрати до вратата.

— Надявам се, че не беше прекалено ужасно — изрече.

— Не. Мисля, че можем да опитаме отново.

Старки се изсмя:

— Човече, ти сигурно си мазохист!

Пел спря на прага. През цялото време изглеждаше, сякаш крие нещо, и тя се запита какво.

— Харесвам те, Старки.

Тя се усмихна:

— Наистина ли?

— И на мен не ми е лесно. По много причини.

Това я окуражи:

— И аз те харесвам, Пел. Благодаря, че дойде. Съжалявам, че стана така.

Пел си тръгна. Тя изчака звукът от колата му да заглъхне. Помисли си, че това странно преживяване може би все пак им се е отразило добре.

Старки оправи кухнята и влезе в спалнята. Мислеше да се съблече и да се мушне в завивките. Установи, че леглото е в пълен безпорядък, затова свали чаршафите и калъфките на възглавниците, пхна ги в пералнята и сложи нови. Цялата проклета къща беше в безпорядък и трябваше да се оправи. Взе си душ.

След това провери телефонния секретар в службата. Единственото съобщение бе от Уорън Мюлер:

— Здравей, Старки, Уорън Мюлер се обажда. Показах онази скапана скица, която ми изпрати, на стареца от къщата на Тенант. Не беше сигурен, но каза, че имало някаква прилика, бял мъж около четирийсетте с шапка и черни очила. Ще го заведе при нашия художник да видим дали няма да внесем някои подобрения в картинката. Ако излезе нещо, ще ти я изпратя.

Старки изтри съобщението и затвори телефона. Скицата им може да беше скапана, но всички виждаха някого, който прилича повече или

по-малко на техния човек, а не на Червения.

Реши да провери и „Клавдий“. Върна се в столовата, включи компютъра и влезе в страницата. Препрочете съобщенията и установи, че Ам7 е отговорил по темата за хексогена с дълга и объркана история за времето, когато бил в казармата. Неколцина други също бяха отговорили, но никой не изявяваше желание да купува или продава хексоген, нито намекуваше как може да стане това.

Старки още четеше, когато на екрана ѝ се появи нов прозорец:

ЩЕ ПРИЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

Побиха я тръпки. След това се усмихна, защото това сигурно беше шега или някаква странност на Интернет, която още не познаваше.

Прозорецът продължаваше да стои настойчиво на екрана:

ЩЕ ПРИЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

Старки го отвори:

Червения: Търсила си ме.

Старки бе сигурна, че е шега.

Гореща-връзка: Кой си ти?

Червения: Червения.

Гореща-връзка: Не е смешно.

Червения: Не е. Опасно е.

Старки стана да вземе куфарчето си. Намери телефона на Пел в хотела и позвъни два пъти. След като не получи отговор, се обади на

пейджъра му.

Червения: Подкрепления ли викаш, Каръл Старки?

Тя се втренчи в името си на екрана, после провери часа. Не можеше да е Пел: той нямаше компютър. Сигурно беше Бъргън. Компютърният специалист сигурно бе извратен маниак, а беше и единственият, освен Пел, който знаеше, че псевдонимът ѝ е „Гореща-връзка“.

Гореща-връзка: Бъргън, задник такъв, ти ли си?

Червения: Май не ми вярваш.

Гореща-връзка: Много добре те знам кой си. ЗАДНИК. Ще кажа на Пел. Голям късмет ще извадиш, ако не те уволнят от БАТО.

Червения: ХА-ХА-ХА! Да, кажи на г-н Пел. Нека ме уволни. Ако може.

Гореща-връзка: Утре няма да ти е толкова смешно, нещастник.

Червения: Ти не знаеш нищо за НИКОГО, Каръл Старки. Аз не съм Бъргън. Аз съм Червения.

Телефонът иззвъня. Беше Пел.

— Мисля, че имаме проблем с Бъргън — оплака му се тя. — В „Клавдий“ съм. Изведнъж се появи някакъв прозорец и който и да е тоя, който се свърза с мен, знае, че псевдонимът ми е „Гореща-връзка“. Твърди, че е Червения.

— Зарежи го, Каръл. Сигурно е Бъргън. Утре ще се разправям с него.

Червения: Къде си, Каръл Старки?

Когато Старки затвори телефона, съобщението я чакаше на екрана. Тя го прочете, но не отговори.

Червения: Добре, Каръл Старки, като не искаш да си приказваме, ще те оставя. Ще ти кажа само как стоят нещата според Червения.

Червения: Не аз убих Чарли Риджо.

Червения: Знам кой го е направил.

Червения: Ще има възмездие.

СВЕТЛИНИТЕ НА ГОЛЕМИЯ ГРАД

Джон Майкъл Фоулс излезе от „Клавдий“. Изключи клетъчния телефон, с който се беше свързал в мрежата, отместа лаптопа настрани и се отпусна назад. След жегата през деня осветената от луната тиха улица му действаше успокоително.

Беше спрял колата си на една пряка от къщата на Старки, под дебелата сянка на голям бряст. Оттук виждаше добре къщата й. Виждаше светлината на прозорците й. Продължи да наблюдава.

ОГЪН И ЖУПЕЛ

Далас Тенант носеше пластмасова чаша за кафе, пълна с амониева основа. Духаше върху течността, сякаш да я охлади, и се преструваше, че посръбва, въпреки че острите изпарения щипеха носа му и караха очите му да сълзят.

— Лека нощ, господин Райли.

— Лека нощ, Далас. До утре.

Г-н Райли още седеше на бюрото си и довършваше документацията от изминалия ден. Далас вдигна чашата:

— Може ли да си взема кафето в килията?

— О, разбира се. Няма проблем. Остана ли още в каната?

Далас се направи на засрамен и отново вдигна чашата:

— Това беше последното, господин Райли. Съжалявам. Измих каната. Искате ли да ви направя друго, преди да си тръгна? Ако искате, да ви отстъпя това.

Райли му махна и отново се наведе над бумагите:

— Няма проблем. И аз скоро си тръгвам. Пий си го, Далас.

Далас отново пожела лека нощ на Райли и излезе. Скри амониевата основа в едно шкафче, докато си вземе лекарствата от лечебницата, после продължи към килията си, вече с по-бърза крачка, за щото гореше от нетърпение да забърка експлозива. Вярно, че беше обещал да изчака няколко дни, но ако имаше амоняк и система за детониране, щеше да се заеме с приготвянето на взрива още преди Червения да излезе от стаята за свиждания. Не разполагаше обаче с тях и затова днес, когато г-н Райли излезе за обяд, се включи в Интернет и разпечата няколко порнографски снимки от два сайта в Амстердам и Тайланд. Размени снимките на жени, които се чукат с коне, за амониевата основа, а биещите се с юмруци голи азиатки — за кибрит и цигари, които щеше да използва за детонатор. След като се сдоби с тези неща, той цял ден мечта за новата си играчка и сега почти тичаше към килията.

Изчака известно време до вратата, за да се увери, че по коридора не идва никой, след това клекна до леглото и постави двете найлонови пликчета и чашата на земята. Инструкциите на Червения бяха прости: сипи амониевата основа в плика с жълтия прах, разбъркай добре, докато се разтвори, след това изсипи сместа в плика с кафявата паста. Беше го предупредил също така, че вторият плик ще се загрее, когато двете вещества се смесят, но след това сместа щяла да се втвърди и да заприлича на нещо като пластмаса. Тогава експлозивът щял да бъде готов.

Далас наля амониевата основа в първия плик, затвори го и започна да го мачка, за да разтвори праха. Мислеше първо да забърка експлозива, а после да се отдаде на мечтите си за взривяването на контейнера за смет зад лавката на затвора, което планираше. Самата мисъл как контейнерът ще се пръсне с гръм и трясък го възбуждаше.

Прахът се разтвори и Далас тъкмо се готвеше да го изсипе в другия плик, когато чу приближаването на надзирателя.

— Тенант? Взе ли си лекарствата?

Далас мушна пликете под краката си и се приведе, сякаш си развързва обувките. Надзирателят го загледа през решетките.

— Да, взех ги, господин Уинслоу. Проверете в лечебницата, ако искате. Току-що минах оттам.

— Няма проблем, Тенант. Исках само да се уверя, че не си забравил.

— Разбира се, сър. Благодаря.

Надзирателят понечи да продължи нататък, но спря и се намръщи. Сърцето на Далас заби лудо, по гърба му изби пот.

— Добре ли си, Тенант?

— Да, сър. Защо?

— Защо си се свил така?

— Ходи ми се до клозета.

— Е, гледай да не напълниш гащите, Далас. Имаш един час до лягане.

Далас изчака стъпките му да заглъхнат, приближи се до вратата, за да огледа коридора, и отново се зае за работа. Отвори втория плик и го закрепил между краката си, след това сипа съдържанието на първия. Затвори плика и го размачка. Точно както му беше казал Червения, пликът се загрея.

Само не го беше предупредил, че сместа ще придобие яркочервен цвят.

Това възбуди и в същото време разтревожи Тенант. По-рано през деня, докато изтегляше порнографските снимки, той влезе в два сайта за взривни вещества, за да прочете нещо повече за амониевия пикрат. Научи, че е силен експлозив, лесен за съхранение и употреба и безопасен — доколкото това може да се каже за един експлозив — поради голямата си химическа стабилност. И в двете статии амониевият пикрат се описваше като бял кристален прах, не като пурпурна паста.

Пликът се загрея още повече.

Тенант престана да го мачка. Погледна пастата. Тя се раздуваше като втасваща мая и изпускаше мехурчета газ.

Тенант отвори плика и го помириса. Вонята беше ужасна.

Две мисли минаха през главата на Далас Тенант. Първо: Червения не може да греша, щом е казал, че това е амониев пикрат, значи е амониев пикрат. И второ: има взривни вещества, които избухват и без детонатор. Далас беше чел за вещества, които се взривяват, като просто се смесят. Имаше си и термин за такава реакция, но не му идваше наум.

Все още се опитваше да си спомни думата, когато пурпурната паста избухна, разтърсвайки „Атаскадеро“ толкова силно, че всички аларми и противопожарни разпръсквани се включиха.

Терминът беше „самовъзпламеняване“.

13.

Старки се опита да не обръща внимание на начина, по който я гледаше Марцик. Тя бе свършила с разпитите на клиентите от перачницата и, разбира се, никой не беше забелязал човека, позвънил на 911. Сега трябваше да пише рапорт, но вместо това седеше със скръстени ръце и гледаше Старки. Вероятно очакваше Каръл да я попита за причината. Старки обаче се правеше, че не я забелязва.

Накрая Марцик не издържа и се приближи със стола си.

— Сигурно се чудиш защо те гледам.

— Не съм забелязала.

— Лъжеш. През цялото време наблюдавам тази самодоволна усмивчица, която не слиза от лицето ти цяла сутрин.

— За какво говориш?

— За тази усмивчица точно под носа ти, тази, от която личи, че си ударила десетката и че си свалила федерален агент.

— Винаги правиш от мухата слон:

Марцик се ухили:

— ЗНАЧИ СЪМ ПРАВА!

Всички детективи в залата вдигнаха глави и ги изгледаха. Старки потъна в земята от срам.

— Не си права. Нищо такова не е станало.

— Не може да не е станало нещо. Не съм те виждала в такова добро настроение, откакто те познавам.

Старки се намръщи:

— Значи промяната е дошла навреме. Опитай и ти.

Марцик се изсмя и се отдръпна отново към бюрото си.

— Каквото и да е предизвикало тази усмивка на лицето ти, бих искала да го опитам. Даже ще повторя.

Докато Марцик още се подхилкваше, телефонът на Старки иззвъня. Беше Джанис Брокуел от лабораторията на БАТО в Роквил:

— Здравейте, детектив. Обаждам се по въпроса, който обсъждахме.

— И какво?

— От седемте експлозии, които се приписват на Червения, имаме шест запазени капачки, от общо двайсет и осем, използвани в устройствата. Изследвах и шестте и установих, че при всички изолационната лента е увита по часовниковата стрелка.

— Всичките са навити в една посока, така ли?

— Да, по часовниковата стрелка. Също трябва да ви кажа, че шестте капачки са от пет различни устройства, взривени в три града. Мисля, че това е важно, детектив. Ще го включим в профила на Червения в Националния архив и ще го доведем до знанието на всички агенти. Ще ви изпратя копие от доклада си.

Дланите на Старки се овлажниха от студена пот, сърцето ѝ заби лудо. Ако всеки път Червения навиваше лентата в една посока, защо при бомбата от Силвърлейк беше в обратната?

Искаше ѝ се да закрепци, за да съобщи новината на Хукър и Марцик.

— Хубава работа свършихте, детектив Старки — добави Брокуел. — Благодаря за съдействието.

Старки затвори телефона. Чудеше се какво да прави. Беше развълнувана, но не искаше да прибързва. Посоката на навиване на изолационната лента бе дреболия, но сега ѝ се струваше страшно важно. Не съвпаднаше с профила на Червения. Тази разлика означаваше, че бомбата от Силвърлейк не е като другите.

Старки отиде при кафемашината, сипа си кафе, после се върна на бюрото си. Червения бе умен. Знаеше, че устройствата му са изследвани, че данните за тях се обменят между отделните полицейски управления. Знаеше, че федералните, щатските и местните криминалисти ще му създадат профил. Част от удоволствието му идваше от мисълта, че е по-умен от хората, които го преследват. Затова гравираше имена на бомбите си, затова убиваше специалисти по обезвреждането, затова бе поставил лъжливото устройство в Маями. Харесваше му да си играе с тях, а какъв по-добър начин да ги обърка от промяната в някоя малка подробност в устройството на бомбата? Просто да създаде смут сред детективите, да накара такива като Старки да се съмняват.

Ако бомбата е различна от другите, човек трябва да си зададе въпроса: „Защо?“. А най-очевидният отговор беше най-страшен: „Защото е създадена от друг човек.“

Старки искаше да го обмисли добре. Искаше да е напълно сигурна, преди да го съобщи на Келсо.

— Хей, Бет?

Марцик вдигна глава.

— Излизам за няколко минути. Ако някой ме търси, да ми изпрати съобщение на пейджъра.

— Добре.

Старки запали цигара и отиде през няколко преки, във „Филипс“. Знаеше много за бомбите и за тези, които ги създаваха. Реши, че Червения не би променил начина си на работа дори за да заблуди полицията. Той прекалено много държеше на славата си: нямаше логика да всява смут сред криминалистите. Той искаше да знаят за него. Всичко в действията му показваше, че иска полицията да е сигурна, че си има работа точно с него.

Червения не искаше да оставя съмнение, че той е победителят.

Във „Филипс“ Старки си взе кафе, седна на една празна маса и запали нова цигара. В ресторанта пушенето бе забранено, но нямаше много клиенти и никой не й направи забележка.

„Не аз убих Чарли Риджо.“

Федералните разполагаха с много свидетелски описания на човека от библиотеката в Маями и всички те, както и по-ранните, определяха възрастта на Червения между двайсет и пет и трийсет години. Лестър Ибара и наемателят в къщата на Тенант пък твърдяха, че са видели мъж около четирийсетте. Ако бомбата не беше направена от Червения, значи бе дело на друго, на някого, който е искал да излезе, че е работа на Червения. Старки най-сетне се престраши да си каже наум думата, която отдавна се въртеше в главата ѝ: „имитатор“.

Имитаторите се срещат доста често в случаите със серийни убийци и серийни изнасилвани. Като слушат постоянно новините за такива престъпления, някои хора си мислят, че могат да извършат безнаказано някое убийство, замаскирайки истинските си намерения като безумна страст за отнемане на човешки живот или непреодолима омраза към жените. Извършителят почти винаги се заблуждава, че мотивът му — често отмъщение, парична изгода или отстраняване на съперник — ще мине незабелязано между другите такива деяния. В повечето случаи обаче имитаторът не знае всички подробности за

престъпленията, защото те се пазят в тайна. Известно му е само написаното във вестниците, а то винаги е неточно.

Този имитатор обаче знаеше всички подробности за бомбите на Червения, с изключение на едно, което не бе намерило място в докладите от анализите на устройствата — посоката, в която Червения навиваше лентата.

Старки загледа как димът бавно се носи във въздуха. Насоката на мислите ѝ започваше да я тревожи. Хората, които знаеха точното устройство на бомбите на Червения, бяха малко.

Полицаи.

Сапъори.

Старки въздъхна.

Трудно ѝ беше да си го помисли. Убиецът на Чарли Риджо е бил в радиус от сто метра от бомбата. Беше наблюдавал как Риджо пристига на мястото, как си слага предпазния костюм, изчакал го бе да се приближи до устройството. Знаел е кого точно иска да убие. През двете и половина години работа по случаи на бомбени заплахи тя бе провела двайсет и осем разследвания и в нито едно от тях не беше попадала на хора, запознати с подробностите за бомбите на Червения.

Старки пусна фаса в кафето. Огънчето изгасна с остро изсъскване.

Извади мобилния си телефон и се обади на Пел:

— Пел? Трябва да се видим.

— Тъкмо мислех да ти се обадя. Тази сутрин говорих с Бъргън.

Уговориха се да се срещнат в „Бариганс“. Старки копнееше толкова силно да го види, че сама се изненада от себе си. През нощта и сутринта на няколко пъти се замисли дали не се влюбва, но реши да не прибързва с изводите и да внимава. Последните три години бяха оставили голяма празнота в душата ѝ. Време беше да я запълни. Но си напомни да не бърка емоционалния копнеж с любов, да не превръща приятелството и вниманието в нещо, което не са.

В „Бариганс“ завари обичайната тълпа детективи от Уилшър и Рампарт, както и групичка агенти от Специалните служби, които се бяха усамотили в единия край на бара. Дори в десет сутринта тук беше пълно с ченгета. Старки надникна през вратата, забеляза Пел на същата маса като при първата им среща тук и усети, че се вълнува.

— Благодаря, че дойде. Наистина се налага да поговорим.

Той се усмихна, очевидно се радваше да я види. Изглеждаше щастлив. Старки се надяваше тя да е причината.

— Джак, време е да поемеш случая — каза бавно.

Той се усмихна, както се усмихва човек, когато мисли, че се шегуват с него, но не е съвсем сигурен:

— Какви ги говориш?

Не ѝ беше леко да го каже:

— Говоря за теб, за БАТО. Трябва да поемете разследването на убийството на Чарли Риджо. Не мога да продължавам, Джак. Няма да се справя. Смятам, че в инцидента в Силвърлейк е замесено лосанджелиското управление.

Той хвърли бърз поглед към бара, сякаш се опасяваше да не ги подслушват:

— Смяташ, че Червения е някой от вашите?

— Не смятам, че това е дело на Червения. Мога да прескоча Келсо и да се обърна направо към Паркър или към „Вътрешно разследване“, но ми трябва още доказателства.

Пел се наведе и я хвана за ръката, Това я окуражи. Странно как човек може да черпи енергия само от докосването на някой приятел.

— Чакай. Задръж топката. Тази сутрин говорих с няколко души за Бъргън. Снощи, точно когато ми се обади, е бил с клиенти. Говорила си с Червения, Каръл. Пипнахме го!

— Той знаеше псевдонима ми! Знаеше, че *Гореща-връзка* е Каръл Старки. Откъде е разбрал?

— Не знам — колебливо отвърна Пел.

— Твърди, че не той е убил Чарли Риджо. Каза, че знае кой го е направил.

Пел я изгледа изпитателно:

— Затова ли е цялата тази работа? Той ти казва, че не е убил Чарли Риджо, и ти му вярваш?

— Бомбата от Силвърлейк не е негова.

— И това ли ти го каза той?

— Това ми го казаха от лабораторията на БАТО в Роквил.

Тя му разказа за наученото от Джанис Брокуел и за различието между бомбата от Силвърлейк и всички останали бомби на Червения.

Пел нервничеше, не сваляше поглед от специалните агенти.

— Това е една проста изолационна лента!

Звучеше раздражено. Тя заговори по-настойчиво:

— Грещиш, Джак, това е вещественно доказателство и то показва, че тази бомба е различна. И разликата не е известна на никого, защото този факт никога не е бил отразяван в материалите за предишните експлозии. Всяка друга подробност може да се намери в полицейските доклади. Гравирал е името на Риджо на тръбата, за да си помислим, че е Червения.

Пел отново се извърна към бара. Това я накара да почувства самота, която я смуги и разтревожи.

— Това е Червения. Повярвай ми, Старки, Червения е. Трябва само да продължим да работим и ще изкараме мръсника наяве. Не се оставяй да те заблуди!

— Хората от библиотеката в Маями описват мъж около трийсетте. В другите свидетелски показания също се говори за млад мъж. Тук, в Лос Анджелис, обаче имаме две описания на човек около четирийсетте.

— Червения постоянно сменя външния си вид.

— По дяволите, Пел, трябва да ми помогнеш!

— При всяко разследване излизат най-различни противоречиви улики. Не съм виждал разследване, при което да няма. Попаднала си на някакви дреболии и се опитваш да преобърнеш всичко с краката нагоре. Тук си имаме работа с Червения, Каръл. За него трябва да мислиш. Него трябва да хванем.

— Отказваш да ми помагаш, така ли?

— Искам да ти помогна, но си тръгнала по грешна следа. Имам работа с Червения. Той го е направил. Имай ми доверие, моля те.

— Толкова си заслепен от тоя Червен, че не искаш да видиш фактите.

— Това е дело на Червения. Затова съм тук, Старки. Заради Червения.

Топлите чувства се стопиха. Беше й се сторило, че той изпитва същото затруднение като нея, но сега й стана ясно, че не е така.

Отново остана сама. И какво от това, нали беше така от три години!

— Пел, грещиш.

Старки излезе от бара и се върна на Спринг Стрийт.

— Хук, при теб ли е дневникът на разследването?

Хукър вдигна глава. Погледът му бе замъглен от виране в бумагите:

— А, ти не беше ли излязла?

— Върнах се. Искам да видя дневника.

— При Марцик е. Виж на бюрото й.

Старки намери дневника на бюрото на Марцик и го взе. Имаше списък на полицаите, присъствали на паркинга при смъртта на Риджо. Виждаше й се невероятно да търси убиеца в този списък. Всички тези хора бяха приятели и колеги от години.

— Намери ли го?

Гласът на Хукър я стресна и тя затвори рязко дневника. Опита се да скрие притеснението си.

— Да. Благодаря.

— При Марцик беше, нали?

— Да, на бюрото й.

В списъка бяха имената на хората от Отряда за обезвреждане на взривни устройства, а също и на полицаите, пристигнали първи на местопроизшествието. Бък, Чарли, Дик Лийтън и петима други членове на отряда. Осмина от общо четиринайсет. Също тя, Хукър, Марцик и Келсо. Униформени полицаи и детективи от „Рампарт“. В списъка не беше отразено само кога са пристигнали всички тези хора и кой друг може да е бил там, скрит или дегизиран.

Старки си преписа имената, после върна дневника на бюрото на Марцик.

Движението към Глендейл бе много натоварено. Старки през цялото време не престана да се пита дали действията и решенията й са правилни, както по отношение на Риджо, така и за Пел. Нямахше опит с убийствата, но знаеше основното правило при такива разследвания — да се търси връзка между убиец и жертва. Трябваше да се поинтересува от живота на Чарли Риджо и ако има късмет, щеше да попадне на някаква следа към убиеца. Мисълта за Пел не й даваше мира. Искаше да му се обади, искаше той да й се обади.

Старки спря на служебния паркинг, но не слезе от колата. Загледа се в тухлената фасада на отдел „Взривни устройства“, огряна от обедното слънце. Паркингът, големите тъмни микробуси, веселите техници с черните им работни костюми, всичко й изглеждаше променено. Внезапно се намери изправена пред картина като тези,

които ѝ описваше Дана. От една страна виждаше образите на полицаи, а от друга — лицата на престъпници и убийци. Старки загледа постройката и се запита дали не си е загубила разсъдъка. Имаше обаче само две възможности: или да е права за лентата, или да греши. Надяваше се да греши. Остана в колата с цигара в ръка, гледайки постройката, която чувстваше като свой дом, и си даде сметка, че ако греши, трябва да намери доказателства за това.

— Какво правиш тук, маце?

Старки подскочи като ужилена:

— Стресна ме.

— Мислех, че си ме забелязала. Ще се поразходиш ли с мен, или имаш работа?

Дик Лийтън се усмихваше добронамерено, като грижовен батко. Тя слезе и тръгна с него, защото не знаеше какво друго да прави.

— Разчистихте ли вече бюрото на Чарли? — попита го.

— Бък събра всичко, за да го изпрати на техните. Чарли има две сестри, знаеше ли?

Старки не искаше да говори за сестрите на Риджо, нито да се разхожда с Дик Лийтън, който я беше посещавал всяка вечер, докато лежеше в болницата.

— Не, не знаех. Слушай, Дик, нещата на Чарли тук ли са още?

Лийтън не беше наясно. Попита я защо се интересува. Беше сигурна, че той ще усети лъжата, но каза:

— Не знаех за сестрите. Виж, като разследваш такова нещо, се съсредоточаваш само върху случая, а забравяш човека. Искан да погледна нещата му, за да придобия по-добра представа за него.

Лийтън не отговори. Влязоха в оперативната зала. Ръс Дейл ѝ показа кашона с нещата на Риджо под бюрото му. Шкафчето на загиналия също беше изпразнено, дрехите и тоалетните му принадлежности — прибрани в кашона. Готови да бъдат изпратени на сестрите му.

Старки се усамоти с кашона в съблекалнята. Бък не беше пропуснал нищо от вещите на Риджо. Моливите и химикалките му бяха вързани с ластик и сложени в една чаша за кафе с емблемата на лосанджелиското полицейско управление. Няколко снимки бяха пъхнати между две списания за яхти и един роман на Джеймс Патерсън. Старки разгледа снимките: на една Риджо караше

мотоциклет, на друга стоеше в униформа на морски пехотинец, на други три позираше до убит елен. Спомни си, че Риджо беше ловец и често се хвалеше, че стрелял по-добре от двама приятели от Отряда за бързо реагиране, с които ходеше на лов всяка година. Запита се дали някой от тях няма мотив да го убие. Цивилните дрехи, с които Риджо вероятно бе дошъл на работа в деня на смъртта си, бяха сгънати внимателно и поставени върху останалите неща. Един клетъчен телефон „Моторола“ беше увит в някаква черна фланелка, за да не се повреди. Старки потърси портфейла му сред дрехите, не го намери и реши, че вероятно е бил в работния му костюм, когато е загинал. Или още го пазеха при съдебния лекар, или вече го бяха изпратили на роднините. Старки свърши с огледа за по-малко от десет минути. Беше се надявала да намери календар или бележник, от които да получи представа за живота на Риджо през последните няколко месеца, но в кашона нямаше нищо такова. Изненада се колко малко лични вещи е държал в службата.

Тя върна кашона в оперативната зала и го пъхна под празното бюро.

Ръс Дейл ѝ кимна вяло:

— Тъжна история, нали?

— Винаги е така, Ръс. Насрочиха ли вече погребението?

— Не знам. Съдебният лекар още не е освободил трупа.

Това не ѝ беше известно. Толкова бе заета с разследването, че дори не се беше поинтересувала.

Дейл отново приведе широките си плещи над бюрото и се зае за работа. Под късата му сива коса личаха дълбоките бръчки по врата му. Той беше най-възрастният от сержантите и с най-дълъг стаж в отряда. Предната година в отряда прехвърлиха един полицаи на име Тим Уидърс от МЕТРО — елитния униформен отряд. Уидърс бе наперен младок и настойчиво наричаше Дейл „Вуйчо“, въпреки че Ръс изрично го беше помолил да не му вика така. Продължи, докато една сутрин сержантът не хвана младежа на паркинга. Един удар бе достатъчен, за да го зашемети. След инцидента Уидърс се върна в МЕТРО и вече не наричаше никого „Вуйчо“.

— Ръс?

Той я погледна.

— Ти беше ли в Силвърлейк, когато стана всичко това?

— Бях си вкъщи.

— Винаги когато се случи такова нещо, на човек му се иска да е бил там. Сякаш е можело да го предотврати по някакъв начин.

— И ти ли чувстваш същото?

— Да.

— Добре ли си, Каръл? Изглеждаш, като че нещо те измъчва.

Старки забърза към вратата. Изведнъж я обхвана необясним страх, сякаш бе попаднала сред цяла тълпа убийци. Ядоса се сама на себе си за това чувство. Ръс Дейл имаше щастлив брак, четири деца и девет внуци. Снимките им изпълваха цялото му бюро. Абсурдно беше да си мисли, че може той да е убиецът на Риджо.

— Каръл?

Тя избяга навън, без да се обръща.

14.

Старки си тръгна от Глендейл без ни най-малка идея къде да отиде и какво да прави. Това беше лошо. Да водиш разследване, е като да обезвреждаш бомба. Трябва винаги да си съсредоточен върху това, което правиш. Трябва да имаш ясна цел и на всяка цена да я преследваш докрай.

Ако водеше обичайно разследване, Старки щеше да разпита колегите на Риджо за приятелите и социалните му контакти, но сега не можеше да го направи. Замисли се дали да не се свърже с двамата му ловни другари от Отряда за бързо реагиране, но се опасяваше, че слухът пак ще стигне до сапъорите.

Лийтън бе споменал, че Риджо има две сестри. Старки реши да започне с тях.

В дневника на всяко разследване има една страница, посветена на жертвата. Име, адрес, външно описание, неща от този род. Вечерта след смъртта на Риджо Старки бе натоварила Хукър да събере тази информация и той, както обикновено, беше изпълнил съвестно задачата. Тя погледна страницата и научи, че Риджо е второ дете в семейството. По-голямата му сестра, Анджела Уелоу, живееше в Нортридж, недалеч от апартамента на Чарли в Канога Парк. По-малката, Мари Риджо, живееше на юг от Лос Анджелис, в Торанс.

Старки се обади на Анджела Уелоу, представи се и ѝ изказа съболезнования.

Гласът на Анджела беше ясен, но отпаднал. Хорхе бе записал, че е на трийсет и две.

— Колежка на Чарли ли сте?

Старки обясни, че едно време е била, а сега разследва експлозии към Криминалния отдел.

— Госпожо Уелоу, имам някои...

— Наричайте ме Анджела. Писнало ми е да ме наричат „госпожо“. Децата ми стигат. Ако сте приятелка на Чарли, дайте да си говорим на „ти“.

— Живееш близо до апартамента на Чарли, нали, Анджела?

— Да. Съвсем близо.

— Някой от отдела свърза ли се вече с теб?

— Не, с мен не. Някой е съобщил за смъртта на Чарли на родителите ми и те ми казаха. Живеят в Скотсдейл. Наложил се аз да известя сестра си.

— Обаждам ти се, защото живееш най-близо до Чарли. Мислим, че у тях може да има материали, които ни трябва по два други случая. Предполагаме, че ги е занесъл в дома си. Сега ни трябва. Може ли да ме пуснеш в апартамента му да ги потърся?

— Какви материали?

— Доклади по по-стари случаи. Нищо, свързано със Силвърлейк. Имаме нужда от тях.

В гласа на Анджеला прозвуча нотка на раздразнение:

— Днес вече бях там. Всеки ден ходя да подреждам. О, за бога!

— Съчувствам ти, Анджела, но тези доклади наистина ни трябва — продължи да лъже Старки. Чувстваше се ужасно.

— Кога искаш да дойдеш?

— Мога и сега. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Уговориха се за след час.

Почти толкова бе нужно на Старки в натовареното движение, за да стигне до Нортридж, в долината Сан Фернандо. Блокът на Риджо се намирал на една оживена улица на три преки от Калифорнийския щатски университет. Беше огромна постройка, мастодонт на жилищното строителство, вероятно реконструирана след голямото земетресение през 1994 г. Старки оставил колата си в забранената за паркиране зона, после застана до стъклената врата, пред която се бяха разбрали да се чакат с Анджела. Две девойки със студентски чанти задържаха вратата отворена, но Старки им обясни, че има среща. Изпрати ги с поглед, докато отиваха към университета, и се усмихна сама на себе си. Точно такъв блок подходеше на Чарли Риджо. Вътре сигурно имаше басейн, зала за билиард, всяка нощ купон и колкото си искаш момичета.

След известно време на вратата се появи слаба млада жена с уморен поглед. Носеше малко момченце, което изглеждаше на не повече от четири години.

— Детектив Старки?

— Да. Вие, предполагам, сте госпожа Уелоу. Извинявай. Анджела.

— Да.

Анджела Уелоу сигурно бе оставила колата си в подземния гараж на постройката и се беше качила отзад. Старки ѝ показа служебната си карта, след това я последва през вътрешния двор и по стълбите до един апартамент на втория етаж. Момченцето се казваше Тод.

— Надявам се да не отнеме много време. По-големият ми син се прибира от училище в три.

— Няма да отнеме много, Анджела. Благодаря, че ми отдели от времето си.

Апартаментът на Риджо беше луксозен мезонет, с две спални със сводести тавани и скъп голям телевизор. На едната стена висеше еленска глава. Старки се запита дали е на животното от снимките. Покрай дивана бяха наредени големи кашони, в кухнята имаше още. Сигурно да опаковаш вещите на мъртвец е много тъжно занимание.

Анджела остави момченцето и то веднага изтича при телевизора, сякаш му беше най-добрият приятел.

— Как изглеждат тези документи? Може да съм ги срещнала някъде.

— Папки с три скоби — излъга Старки. — Най-вероятно черни на цвят.

Анджела погледна кашоните, сякаш се опитваше да си спомни какво има в тях.

— Е, не помня да съм виждала подобно нещо. Тук има главно дрехи и кухненски прибори. Чарли нямаше кабинет. Спалнята му е на горния етаж. В другата има един от онези уреди за бодибилдинг.

— Може ли да погледна?

— Да, но наистина нямам много време.

Старки се надяваше да огледа спалнята на Риджо сама, но Анджела вдигна момченцето и тръгна напред по стълбите:

— Насам, детектив.

— Бяхте ли близки с Чарли?

— Може би с Мари бяха по-близки, тя е по-млада, но семейството ни беше доста задружно. Познавахте ли се добре?

— Не колкото би ми се искало. Като се случи такова нещо, на човек му се иска да е прекарал повече време с приятеля си.

Анджела помълча, докато изкачат стълбите, после заключи:

— Беше добър човек. Имаше странно чувство за хумор, но беше добър брат.

Леглото беше голо. В стаята имаше още кашони, някои празни, други — частично напълнени. До стената стоеше шкаф с огледало. На огледалото бяха закачени снимки, повечето на някаква възрастна двойка, вероятно родителите на Риджо.

— Това сестра ви ли е?

— Да, това е Мари. Тези са родителите ни. Още не съм прибрала снимките. Тежко ми е да ги гледам.

Момченцето изтича до един кашон и се завря вътре. Анджела се отпусна на леглото и каза:

— Можеш да прегледаш кашоните. Повечето са пълни с дрехи, но си спомням, че прибрах и някакви книги и листа.

Старки застана така, че Анджела да не вижда какво прави, и се зае да рови из кашоните. Присъствието на сестрата на Риджо я караше да си мисли, че дори тук да има нещо важно, няма да го намери. Видя дебел фотоалбум, който искаше да разгледа, бележник и компютър „Макинтош“ в ъгъла, на който също можеше да има нещо интересно. Твърде много неща за преглеждане, а тя бе влязла под лъжлив претекст и сестрата на загиналия ѝ дишаше във врата. Ама че нескопосан начин да водиш разследване!

— И ти ли си сапър като Чарли? — поинтересува се Анджела.

— Бях. Сега съм детектив, разследвам експлозии.

— Може ли да попитам нещо?

Старки ѝ каза, че може.

— Не искат да ни предадат тялото на Чарли. Дори не ни позволяват да го видим. Все ми се привиждат разни неща... Представям си защо не ни го дават.

Старки се обърна. Смуцението на тази жена се пренасяше и върху нея.

— Чарли много ли е обезобразен?

— Не се тревожи... Няма нищо такова.

Анджела кимна и се извърна:

— Човек си мисли такива неща, нали знаеш? Нищо не ти казват и започваш да си представяш какво ли не...

Старки реши да смени темата:

— Чарли говореше ли понякога за работата си?

Анджела се засмя и избърса очи:

— О, за бога, попитай кога не е говорил за нея! Не можеше да му затвориш устата. Всяко повикване се оказваше или атомна бомба, или лъжлив сигнал. Обичаше да разказва за някакъв подозрителен пакет, който намерили пред една бръснарница. Чарли погледнал вътре и видял човешка глава. Когато главният сержант го попитал какво има вътре, Чарли отговорил, че явно фризьорът е взел прекалено много от бретона.

Старки се усмихна. Никога не беше чувала тази история и предположи, че Риджо си я е измислил.

— Чарли обичаше отряда. Обичаше колегите си. Бяха за него като семейство, така казваше.

Старки кимна, помнеше това чувство и празнотата след напускането на отряда. А сега тя подозираше това семейство в убийство.

Свърши с кашоните, след това прегледа шкафа и гардероба, но не намери нищо съществено. Вече губеше надежда, че сама ще открие някакво разрешение на загадката около смъртта на Риджо. Може би нямаше разрешение...

— Е, може би съм сбъркала за докладите. Явно Чарли не ги е носил тук. Съжалявам.

Старки не се сецаше какво още да пита и се приготви да си ходи. Анджела все повтаряше колко бърза, а не показваше никакво намерение да става от леглото.

— Детектив, може ли да попитам още нещо?

— Разбира се.

— Бяхте ли гаджета с Чарли?

— Не. Не знаех Чарли да има приятелка.

Старки погледна снимките на огледалото: Риджо с родителите си, Риджо със сестрите си, с племенниците и племенничките си.

— Имаше приятелка, но никога не ни е запознавал с нея. Беше хубаво италианско момче, човек би очаквал да се задоми и да има цял куп деца. Родителите ни не му даваха мира, нали се сецате: „Кога ще се ожениш, кога ще се задомиш, кога ще ни запознаеш с приятелката си?“.

— Чарли какво отговаряше?

Анджела като че отново се притесни:

— Ами, от това, което говореше, съм останала с впечатление, че е омъжена.

— О?

Анджела кимна:

— Да. „О“.

— Съжалявам. Не исках да прозвучи така.

— Не, разбирам. Случват се такива неща, нали? Предполагам, че му е било трудно. Млад, хубав мъж, но се е влюбил не в когото трябва. Мисля, че е омъжена за негов колега.

Анджела погледна Старки в очите, сякаш искаше да види реакцията ѝ, но полицай ката се извърна.

— Сигурно не трябваше да го казвам, но си помислих, че дори да не си ти, може би я познаваш. Бих искала да говоря с нея. Нямам намерение да ѝ създавам проблеми със съпруга ѝ или нещо такова. Просто исках да си поговорим за Чарли. Може да ни се отрази добре и на двете.

— Съжалявам. Нямам представа за връзките му.

Старки се запита дали в албума има снимки, които Риджо не е искал да виждат други хора, снимки на някоя омъжена жена, които не е могъл да закачи на огледалото.

Анджела внезапно погледна часовника си и подскочи:

— По дяволите. Закъснях. Съжалявам, но трябва да вървя. Синът ми скоро се прибира.

— Няма нищо. Разбирам.

Старки тръгна след Анджела, като трескаво мислеше как да се добере до албума.

Когато стигнаха до външната врата, Тод вече хленчеше в ръцете на майка си. Беше уморен и изнервен, явно му се спеше. Анджела с мъка отвори вратата, Старки взе ключовете от ръцете ѝ.

— Дай да ти помогна. Това дете сигурно ужасно тежи.

— Все едно да се опитваш да задържиш риба.

Старки отвори вратата и пусна Анджела да мина първа. Престори се, че заключва бравата. Затвори вратата, после размърда дръжката, сякаш проверяваше дали е заключено добре. Ръцете на Анджела все още бяха заети с пищящото дете. Старки пхна ключовете в чантичката ѝ.

— Благодаря за помощта, Анджеела. Чувствам се пълна глупачка, че ти се натрапих така, а не открих нищо. Сигурна бях, че Чарли е взел докладите вкъщи.

— Ако излязат отнякъде, ще ти се обадя.

Анджеела изпрати Старки до остъклената врата. Старки се качи в колата, но не запали двигателя. Сърцето ѝ биеше възбудено. Каза си, че това, което смята да направи, е пълна лудост. Нещо повече — беше незаконно.

Пет минути по-късно Анджеела Уелоу се появи от гаража на блока зад волана на бяла „Хонда Акорд“, зави на юг и отпътува. Старки изтръска цигарата си през прозореца, след това се върна при блока точно когато един младеж се мъчеше да изкара колелото си през остъклената врата. Задържа вратата:

— Да не закъснеете за лекции.

— Винаги закъснявам. Дори съм роден със закъснение!

Старки спокойно се качи на втория етаж и влезе в апартамента на Риджо. Изкачи стълбите за горния етаж на мезонета по две стъпала наведнъж и се втурна направо към кашона с албума. Сега, след като така и така бе влязла незаконно, реши, че може да потърси телефонните сметки и другите квитанции на Риджо, но не знаеше къде са, а и се страхуваше да остане дълго в апартамента. Тя се усмихна тъжно — може да беше безстрашен сапър, но като престъпник никаква я нямаше. Намери албума, но не посмя да го разгледа на място.

Взе го, мушна го под якето си, сякаш бе порносписание, и хукна към колата.

Седна на масата в столовата си и бавно го запрелиства. Каза си, че теорията ѝ е прекалено невероятна, че Анджеела сигурно греша и на другия ден ще е все така единствената, която вярва, че за смъртта на Чарли е виновен друг, а не Червения.

Страница след страница снимките я преведоха през живота на Риджо. Чарли в гимназиалния футболен отбор, Чарли с приятели, Чарли в компанията на красиви девойки, които приличаха на всичко друго, но не и на полицейски съпруги, Чарли на лов, Чарли в Полицейската академия, Чарли с родителите си. Всички снимки отразяваха радостни мигове, снимки, които човек пази, за да си спомня хубавите моменти в живота.

Към края на албума попадна на снимка от миналогодишния пикник на Отряда за обезвреждане на взривни устройства. Намери и друга, от коледното тържество, после, след две страници — трета, от барбекюто на Криминалния отдел, организирано от Келсо по случай Четвърти юли.

Старки извади снимките и ги нареди на масата. Запита се какво ли трябваше да види на тях. Каза си, че сигурно няма нищо необичайно и само си въобразява, но думите на Анджела Уелоу ехтяха в ушите ѝ като удари от брадва: „... че е омъжена за негов колега“.

Снимките бяха почти еднакви — мъж и жена, прегърнати, усмихнати, малко по-силно притиснати един до друг от обичайното за добри приятели.

Чарли Риджо и Сузи Лийтън.

Съпругата на Дик Лийтън.

* * *

Старки си наля джин и тоник във висока чаша и изпи повечето на един дъх. Мисълта, че Лийтън може да е убиец, ѝ идваше прекалено много. Трудно ѝ беше дори да си го помисли. Реши да го приеме просто като още една насока в разследването. Нямаше друг начин.

Прегледа своя албум и намери снимка на Лийтън от един летен лагер на полицейското управление. Лейтенантът позираше в цивилни дрехи и с черни очила. Тя занесе снимката на близкия ксерокс и направи няколко копия, докато постигне задоволителна яснота. След това се върна вкъщи и се обади на Уорън Мюлер. Не очакваше да го намери, но въпреки това опита. За нейна изненада той вдигна при първото иззвъняване.

— Ще те помоля за една услуга, Мюлер. Искам да покажеш една снимка на стареца, който живее в къщата на Тенант.

— Човекът с шапката ли?

— Може да се окаже и той. Въпросът е, че не искам никой друг да вижда снимката. Искам да си остане между нас.

Мюлер се замисли.

— Не ми харесва как звучи — проговори.

— Свързано е с хексогена на Тенант. Не искам да ти казвам повече подробности и ще те помоля да не ми задаваш въпроси.

— Това ме кара да се запитам кой е на тази снимка.

— Виж, Мюлер, ако ти е толкова трудно, мога сама да дойда да му я покажа.

— Е, хайде, по-спокойно.

— Снимката е на един човек, който ще пострада много, ако не съм права, а вероятността да греша, е голяма. Моля те за услуга, по дяволите. Та какъв е отговорът?

— Този човек на снимката е полицай, нали?

Старки не отговори.

— Добре, добре. Ще се заема. Надявам се, че знаещ какво правиш, Старки. Ще се справиш ли?

— Всичко ще е наред.

— Добре. Изпрати ми я по факса. Ще чакам до машината. Ако смяташ да я използваш като веществено доказателство, ще се наложи да му я покажа с още пет.

Снимката на заподозрения никога не се представя сама за себе си пред свидетеля: съдът смята такъв подход за подвеждане. Детективите са задължени да представят на свидетеля цял комплект снимки с надеждата той да покаже правилната.

— Добре. И още нещо. Ако свидетелят разпознае снимката, ще искам да се видя с Тенант. Ако може, още утре.

Мюлер се изкашля смутено:

— По дяволите, Старки, ти май не знаеш! Тенант е мъртъв. Днес се обадох в „Атаскадеро“, за да уредя разпит за работилницата му, нали разбираш? Глупакът забъркал взрив, който откъснал и двете му проклети ръце, и умрял от загуба на кръв.

Старки се втрещи:

— Откъснал му ръцете? Ръцете му са се отделили от тялото? Енергията на взрива трябва да е била огромна.

— Да. Човекът, с когото говорих, каза, че всичко било в кръв.

— Какво е използвал, Мюлер? За бога, може ли да се забърка такъв експлозив само от препарати за миене?

— Шерифството провежда изследвания. Предполагам, че резултатите ще излязат след ден-два. Каквото и да се окаже, Тенант е въвн от играта.

— Ще изпратя снимката веднага — изрече бавно Старки. — Ако не е ясна, обади се да опитам пак.

Продиктува му домашния си номер.

— Задължена съм ти, сержант. Благодаря за услугата.

— Ще го запомня.

Старки изчака една минута, за да даде време на Мюлер, после изпрати фотокопието на снимката на Лийтън по факса. Изчака известно време, но след като той не се обади, реши, че снимката е излязла добре.

Не се сещаше какво още да направи. Можеше да занесе снимката на Лестър Ибара, но ако той каже на Марцик, щеше да се наложи да й дава обяснения. Трябваше да разбере кога е пристигнал Дик Лийтън на мястото на експлозията, но това означаваше да разпита още хора, които също да задават въпроси. Беше видяла Лийтън на местопроизшествието при пристигането си, но не знаеше дали е бил там в момента на експлозията.

Докато седеше на масата в столовата, погледът ѝ все се спираше на компютъра. Не го беше включвала от предната нощ. Сега ѝ се струваше, че я наблюдава.

„Не аз убих Чарли Риджо.“

„Знам кой го е направил.“

Тя запали цигара, след това влезе в кухнята и си сипа ново питие. Беше трезва вече втори ден. Върна се в столовата, включи компютъра и влезе в „Клавдий“.

Червения не се свърза веднага с нея. Чатът беше празен. Каръл отпи джин и зачете съобщенията. Имаше нови, но всички се въртяха около дейността на различни детективи. Тя пресуши чашата и си направи трето питие. Остави компютъра, включен на „Клавдий“. Обгърнатата в пламъци глава стоеше като картина на стената ѝ. Изпуши втора цигара. Започна да обикаля къщата, веднъж се показа през задната врата, два пъти погледна от предната. Мислеше си за Пел и че би искала да си посади райска ябълка в градината. Не знаеше как изглеждат райските ябълки, но искаше да си има такова дърво. Навън небето се обагри в пурпурно.

Старки блужда така почти два часа, докато пурпурното премина в черно. Накрая търпението ѝ бе възнаградено.

ЩЕ ПРИЕТЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

Тя отвори прозореца.

Червения: Още ли мислиш, че съм Бъргън?

Тя прочете въпроса и написа отговор:

Гореща-връзка: Не. Ти си Червения.

Червения: БЛАГОДАРЯ!!! Най-сетне заговорихме на един език.

Гореща-връзка: Това важно ли е за теб? Да говорим на един език?

Колебанието му ѝ достави известно удоволствие.

Червения: Сама ли си?

Гореща-връзка: Заобиколена съм от ченгета, мой човек. Това е голямо зрелище.

Червения: А, значи сигурно си гола.

Гореща-връзка: Ако ще говориш мръсотии, излизам.

Червения: Няма, Каръл Старки. Май искаш нещо да ме питаш.

Така беше. Тя дръпна силно от цигарата и написа въпроса си:

Гореща-връзка: Кой уби Чарли Риджо?

Червения: Не съм ли аз?

Гореща-връзка: Нали твърдиш, че не си?

Червения: Ако ти кажа, ще разваля изненадата.

Гореща-връзка: Аз вече знам. Искам само потвърждение.

Червения: Ако знаеше, щеше да арестуваш убиеца. Може би подозираш някого, но не си сигурна. Ако бяхме сами, щях да ти кажа, но ти си... „заобиколена от ченгета“.

Начинът, по който извърташе думите ѝ в своя полза, я развесели.

Гореща-връзка: Тръгнаха си. Сега съм сама.

Той отново се забави с отговора и тя си помисли с надежда, че може би все пак ще ѝ каже.

Червения: Така ли? Наистина ли си сама?

Гореща-връзка: Не бих те излъгала.

Червения: Ще ти разкрия тогава една тайна, Каръл Старки. Само между теб и мен.

Гореща-връзка: Каква тайна?

Тя зачака, но на екрана не се появи отговор. Реши, че той може би пише дълго изречение, но най-накрая си даде сметка, че очаква да му се моли. Желанието му да манипулира хората и да контролира положението беше като от учебник по психология.

Гореща-връзка: Каква е тази голяма тайна, Червено момче? Не ме карай да чакам.

Червения: Не е свързано с Риджо.

Гореща-връзка: С кого тогава?

Червения: Ще се уплашиш, като разбереш.

Гореща-връзка: КАКВО?

Той отново замълча, после съобщението му се появи на екрана:

Червения: Пел не е този, за когото го взимаш. Той те използва, Каръл Старки. Иска да ни насъска един срещу друг.

Това твърдение я порази.

Гореща-връзка: Какво имаш предвид?

Той не отговори.

Гореща-връзка: Какво искаш да кажеш с това, че Пел не бил този, за когото го взирам?

Никакъв отговор.

Гореща-връзка: Какво знаеш за Пел?

Нищо.

Гореща-връзка: Отговори ми!

Червения не отговори. Прозорецът си остана непроменен. Твърдението, че Пел не бил този, за когото го взира, не й даваше мира. Първата й мисъл бе да се обади на агента, но се чувстваше като кораб, притиснат между бурното море и скалист бряг. Червения от едната страна, Пел — от другата.

Когато още работеше в Отряда за обезвреждане на взривни устройства, БАТО имаше агент за свръзка в един кабинет в сградата на Криминалния отдел. Три седмици след завръщането й от Училището за сапъори в Алабама Шугър я запозна с него — агент Ригъл Филипс.

Филипс бе добродушен дебелак и се беше пенсионира малко след постъпването на Старки в полицията. Шугър изпитваше дълбока симпатия към агента и Старки усещаше, че чувствата им са взаимни. Филипс я беше посетил два пъти в болницата. И двата пъти си тръгна разплакан, след като си бе припомнил някоя случка от съвместната работа с Шугър.

Оттогава не го беше виждала, щяха да станат почти три години. Не му се беше обаждала след изписването си, защото, като се срещнеше с Ригъл, нямаше как да не си спомни за Шугър, а това бе болезнено за нея.

Сега, след толкова години, докато слушаше как телефонът му звъни, тя се почувства виновна.

— Риг, Каръл Старки се обажда.

— Господи, момиче, как си? Вече си мислех, че не искаш да разговаряш с чернокожи!

Все същият стар Риги! Не личеше да е изненадан.

— Общо взето, съм добре. Работя. Сега съм в Криминалния отдел.

— Знам. Все още имам приятели там. Всеки път питам за теб.

Той се засмя добродушно. От гласа му струеше добронамереност и тя се засрами, че не му се е обадила по-рано.

— Риг, слушай, наистина съжалявам, че не съм те потърсила по-рано. Наистина ми е мъчно.

— Не се притеснявай, Каръл. Онази случка промени живота на много хора.

— Разбра ли за Чарли Риджо?

— Знам онова, което е в новините. Ти ли работиш по случая?

— Да, Риг, искам да те помоля за една услуга.

— Казвай.

— Работя с един агент от БАТО, за когото, въ... имам известни съмнения. Питам се дали не можеш да ми направиш една справка за него. Нали се сецаш какво имам предвид?

— Не, Каръл, май не се сецам.

— Искам да разбера кой е той, Риг. Дали мога да му имам доверие.

— Как се казва?

— Джак Пел.

Филипс ѝ каза, че справката ще му отнеме ден-два, но скоро щял да ѝ се обади. Старки му благодари, затвори телефона и загаси лампите. Не можа да заспи. Дори не си легна. Остана на дивана в очакване на утрото. Питаше се как един човек, на когото има толкова малко доверие, може да означава толкова много за нея.

ПЕЛ

По-рано същия ден Пел излезе от „Бариганс“ и замижа, заслепен от изпепеляващото слънце на Калифорния.

Светлината бе толкова ярка, че сякаш пронизваше очите му като игла. Дори тъмните очила не помагаха.

Пел се качи в колата и се запита какво ще прави занапред. Обидата в очите ѝ го караше да се чувства като подло нищожество. Знаеше, че е права — той бе заслепен от желанието да хване Червения и не искаше да види нищо друго. Осколката с името ѝ обаче беше при него. Искаше му се да ѝ каже всичко, цялата истина. Искаше му се да отвори душата си пред нея, защото и неговата бе затворена като нейната. Помисли си, че само тя може да го разбере, но не беше сигурен. Искаше да ѝ разкаже за дълбоките си чувства към нея, но духът му сякаш бе обладан от Червения. Не можеше да мисли за нищо друго.

Главата отново го заболя.

— Господи. Пак ли?

Безформени сиви силуети изплуваха от контролното табло, вмъкнаха се през прозорците, проточиха се от предния капак на колата.

Появяваха се вече по-често. Положението само щеше да се влошава.

15.

Старки излезе доста преди съмване. Писнала ѝ бе пустотата на тихите стаи, писнали ѝ бяха противоречивите мисли за Дик Лийтън, Пел и собствения ѝ пропаднал живот. Реши да се съсредоточи върху разследването, така че заряза мислите и пустотата и тръгна.

Трябваше да разбере къде е бил Дик Лийтън по времето на взрива и реши, че Хукър може да го е отбелязал в дневника. Дори не си направи труда да се изкъпе. Просто се преоблече в чисти дрехи, запали нова цигара и потегли.

На Спринг Стрийт бе като в гробница. В подземния паркинг нямаше други коли. Дори в „Бягства“ нямаше никой.

Въпреки че беше забранено, Старки се качи с цигарата на своя етаж. Винаги можеше да обвини почистващия персонал.

Дневникът на разследването все още стоеше на бюрото на Марцик, където го беше оставила, но Хукър не бе отбелязал кога Лийтън е пристигнал на местопроизшествието. Старки измъкна кашона с касетите изпод бюрото на Хукър. Намери копието от преработения запис на Бенъл и касетите, на които си спомняше, че се вижда най-голяма част от района около паркинга. Занесе ги на горния етаж във видеозалата. Беше гледала тези проклети записи толкова много пъти, че вече ги знаеше наизуст, но винаги досега бе търсила човек с бейзболна шапка, без да се интересува от полицаите.

Качеството на картината на преработения запис бе лошо, точно както беше предупредил Бенъл, но въпреки това тя го изгледа, търсейки Дик Лийтън в стометровия радиус. Спомни си, че той носеше поло, сякаш е дошъл направо от вкъщи.

Изгледа записа повторно, но не видя нищо ново: приближаването на Риджо до кашона, експлозията, после как Бък се втурва към партньора си и смъква шлема му. Старки се отказа да търси Дик Лийтън преди взрива, защото откъсите бяха прекалено къси и размазани. Съсредоточи се върху времето след експлозията. Смяташе, че ако Лийтън е бил на местопроизшествието, е щял да се втурне веднага да провери състоянието на колегата си. Тя спря касетата на

взрива и отново я пусна. Бум! В продължение на около дванайсет секунди след взрива Бък и Чарли бяха единствените в кадър. След това към тях се приближи една линейка. Двама души от Бърза помощ изскочиха и заеха мястото на Бък. След четири секунди отляво притича един униформен полицаи, отдясно — още двама. Полицаят отляво явно се опитваше да накара Бък да седне или да го отведе, но Бък го изблъска. От долната страна на кадъра се появиха още трима полицаи и почти веднага се обърнаха, за да изгонят двама цивилни. Отдясно се появиха още няколко души в цивилни дрехи. В кадъра влезе и втора линейка, последвана от още хора. Двама от тях носеха поло, но на Старки не ѝ се сториха познати. След това записът прекъсна.

— По дяволите!

Стори ѝ се, че нещо в записа не е наред, но не можеше да разбере какво. Сякаш беше пред очите ѝ, но още не го виждаше. Отговорът бе запечатан някъде на лентата. Старки изруга оператора, задето не е продължил да снима, после се върна в отдела.

Реши да говори с Бък. Излезе от Криминалния, преди някой от другите детективи да се е появил, и тръгна към Глендейл. Не знаеше дали Бък ще е на работа, затова се отби в една закусвалня, за да изчака пристигането на секретарката на Отряда по обезвреждане на взривове, Луиса Мендоса. Тя трябваше да знае кой е дежурен и кой — не, и винаги идваше на работа преди сапъорите.

Старки ѝ се обади в седем без пет.

— Здравей, Луиса, Каръл Старки е. Бък има ли дежурство днес?
— В хангара е. Искаш ли да те свържа?

— Само проверявам дали е там. След малко идвам.

— Ще му предам.

— И още нещо, Луиса. Ъ... Дик там ли е?

— Да, но ако искаш да говориш с него, по-добре аз да те свържа.

Тази сутрин ще ходи в Паркър.

— Няма нужда. Ще го изчакам.

След десет минути Старки спря на служебния паркинг в Глендейл. Откри Бък и Ръс Дейл в хангара, тухлена постройка в дъното на паркинга, в която сапъорите се учеха да работят с дезактивиращото устройство и роботите. Стояха смръщени до един робот „Андрус“ и пиеха кафе. Щом я видяха, се усмигнаха.

— Проклетата щуротия все завива надясно. Караш го да ходи направо, а той все върви надясно. Имаш ли представа какво му е?

— Сигурно е републиканец.

Дейл, който бе с републикански убеждения, се изсмя високо.

— Бък, може ли да поговорим?

Той тръгна след нея. Излязоха навън.

Тя му каза, че е получила обработения запис и че е готова да му го покаже. Това бе поводът да говори с него.

— Ще го погледна, щом искаш, но на другите записи не видях нищо. За бога, не съм сигурен, че ще го понеса отново. Да видя как Чарли...

Тя реши да насочи разговора към Лийтън:

— Няма какъде да бързаме. Може би трябва да попитам Дик дали е видял нещо. Може някой да му е направил впечатление.

Дагет кимна:

— Може. И той стоеше зад кордона.

Старки почувства, че ѝ прилошава. Наложил си да запази самообладание. Нали затова бе дошла. Нали затова беше полицай!

— Той кога пристигна на местопроизшествието?

— Не знам, може би дващестина минути преди Чарли да загине.

— Ще поговоря и с него.

Старки се върна на паркинга. Имаше чувството, че краката ѝ са огромни кокили, издигащи я на височина, от която ѝ се завиваше свят. Едва се добра до колата. Нищо вече не се връзваше. Тя загледа етаж на Отряда. Там беше кабинетът на Лийтън. Там, под бюрото на Дейл, беше кашонът с нещата на Чарли Риджо. Мобилният му телефон също. Ако Риджо и Сюзан Лийтън са били любовници, той вероятно ѝ се е обаждал често. Сигурно са говорили, докато Дик е бил на работа, и това можеше да се провери в телефонната му сметка. Старки се изненадваше от факта, че толкова се вживява в този случай. Може би това бе просто поредната стъпка в разследването. Може би трябваше просто да намери още доказателства, които да представи на Келсо и с които да докаже, че Пел греша.

Позвъни на Анджеला Уелю. Този път ѝ каза истината.

Седяха на ръба на стар диван в тихия дом на Анджела. Между тях лежеше албумът на Риджо. Тод спеше по корем на пода. Анджела съзерцаваше албума, сякаш в него се криеше и друго обяснение, освен това, което ѝ бе дала Старки.

— Не знам. Не знам какво да си мисля. Твърдиш, че Чарли е бил убит, така ли? — проговори накрая.

— Разследвам възможността. Затова ми трябва телефонните му сметки. Анджела, трябва да разбере на кого се е обаждал.

Анджела я погледна изпитателно. Старки знаеше какво ще последва. Когато връщаше албума и обясняваше как се е вмъкнала в жилището на Чарли под лъжлив претекст, Анджела я изслуша, без да пророни дума. Сега бе неин ред да говори:

— Защо ме излъга? Не можа ли да ми кажеш направо?

Старки не смееше да я погледне в очите.

— Не знаех какво да направя. Съжалявам.

— Какво да кажа на родителите си?

Старки се направи, че не е чула въпроса. Не искаше да обсъжда такива неща. Не искаше да се разсейва. Искаше да продължава напред, докато не си изясни всичко, за да може да представи случая на Келсо.

— Трябва да видя телефонната му сметка, Анджела. Може ли?

— Тод. Тод, събуди се, сладурче. Трябва да излизаме.

Тя вдигна още спящото дете на рамото си, после се обърна към Старки. Очите ѝ святкаха гневно:

— Изчакай ме вън. Не искам повече да стъпваш в дома на Чарли.

Старки чака пред блока на Риджо почти час. Накрая Анджела се появи на остъклената врата с цяла купчина бели пликове.

— Цяла вечност ми трябваше, докато ги открия. Съжалявам.

— Няма защо, Анджела. Оценявам жеста.

— Не, не го оценяваш. Дори не знаеш какво правиш и защо. И не ме познаваш достатъчно, за да оцениш какво правя за теб.

Анджела ѝ тръсна пликите и се отдалечи, без да продума повече.

Старки запали цигара и издиша голям облак дим, който се задържа в колата, въпреки че прозорците бяха отворени. Обичаше вкуса на пушека и начина, по който се чувстваше, когато пуши. Не

разбираше цялата паника около тютюнопушенето. Какво като хване рак?

Отвори телефонните квитанции на Риджо и това, което търсеше, веднага ѝ се наби на очи. Не знаеше домашния номер на Лийтън, но нямаше нужда да го знае. Чарли бе говорил с един и същ телефон по два-три пъти на ден, понякога дори до шест-седем.

Старки остави квитанциите, допуши цигарата си, после извади мобилния си телефон. Отново погледна номера и го набра.

— Ало? — обади се познат женски глас.

— Ало, Сюзан?

Старки се почувства изтощена.

— Извинете. Кого търсите?

Старки се подвоуми:

— Не е ли Сюзан?

— Съжалявам. Имате грешка.

Старки отново погледна номера. Беше го набрала правилно.

— Каръл Старки се обажда. Търся Сюзан Лийтън.

— О, здравейте, детектив Старки. Сбъркали сте номера. Аз съм Натали Дагет.

16.

— Чувате ли ме? Ало? — повтори Натали Дагет.

Старки отново провери номера. Беше същият. По няколко обаждания всеки ден в продължение на месеци.

— Чувам. Съжалявам, Натали. Мислех, че звъня на друг. Трябваше ми известно време, за да се настроя.

Натали се засмя:

— И на мен ми се случва. Много често, при това.

— Ще си останете ли вкъщи до един час?

— Бък го няма. На работа е.

— Знам. Ще мина да ви видя. Няма да отнеме много време.

— За какво искате да ме видите?

— Няма да ви отнема много време, Натали. Само няколко минути.

— За какво става дума?

— За Бък. Имам изненада за него. Малко тържество по случай завръщането му на работа.

— Затова ли търсехте Сюзан?

— Да. Дик даде идеята.

— А. Добре. Хубаво.

— Идвам след малко.

— Добре.

Старки затвори телефона. Значи не Дик, а Бък Дагет. Беше си изгледала очите да търси убиеца на записите, а той бил под носа ѝ, дори не се е крил, просто е чакал партньорът му да се приближи до бомбата. Старки отново си помисли за Дана и за скритите картинки. Всичко зависи от начина, по който ще ги погледнеш. Изведнъж се сети какво не беше наред в записа. Бък не бе предприел необходимите мерки, в случай че има втора бомба. Трябваше първо да изтегли Риджо от опасния район и чак тогава да му сваля предпазния костюм, точно както преди три години бе издърпал Каръл встрани от фургона. Беше го видяла на записа от собствения си смъртен час. С Риджо обаче не бе постъпил така. На сапъорите им набиват в главите винаги да имат

предвид и втора бомба, но Бък не се тревожеше от такава възможност. Всичко е било пред нея, а тя не го беше забелязала!

Старки спокойно потегли към Монтерей Парк. Не бързаше. Беше уверена, че Натали не подозира, че съпругът ѝ е убил любовника ѝ. Бък бе планирал прекалено внимателно всичко, за да признае пред жена си, дори да иска да я накара да страда.

Старки спокойно спря пред къщата на Дагет. Тойотата на Бък я нямаше. Придаде си най-професионалното полицейско изражение и се запъти към вратата.

Натисна звънеца.

Натали изглеждаше изтощена. Старки предположи, че не е могла да спи напоследък.

— Здравейте, Натали. Благодаря, че се съгласихте да поговорим.

Старки последва домакинята в малката столова. Седнаха край празната маса. Моторната косачка още стоеше в задния двор. Натали не предложи нищо за пиене, също както предния път.

— Каква изненада сте замислили?

Старки извади телефонните квитанции от чантичката си и ги сложи на масата.

— Натали, съжалявам, но няма никакво тържество. Прегледах нещата на Чарли и трябва да ви задам няколко въпроса.

Старки забеляза страха в очите ѝ при споменаването на името на Чарли.

— Нали казахте, че било заради Бък?

Старки бутна квитанциите напред и ги обърна така, че Натали да ги прочете.

— Това са квитанциите за мобилния телефон на Чарли. Знам отговора, но искам да го чуя и от вас, Натали. Имахте ли връзка с Чарли?

Натали се втренчи в пода. От очите ѝ закапаха сълзи.

— Вярно ли е това, Натали? Бяхте ли любовници с Чарли?

Натали кимна. Изглеждаше като малко момиченце и сърцето на Старки се изпълни с жалост и срам.

— Колко време се срещахте?

— От миналата година.

— Може ли по-високо?

— От миналата година.

— Бък знае ли?

— Разбира се, че не. Щеше да го преживее много тежко.

Старки си прибра телефонните квитанции.

— Добре. Съжалявам, че се наложи да попитам, но нямаше начин.

— Ще кажете ли на Бък?

Старки я погледна в очите и излъга:

— Не, Натали. Няма да му кажа. Не се притеснявайте за това.

— Това с Чарли... беше грешка. Всеки може да сгреша.

Старки я остави, излезе в жестоката жега и потегли към Спринт Стрийт.

БЪК

На Бък Дагет никак не му харесваше, че Старки прекарва толкова време в Глендейл. Прекаленото ѝ любопитство за онзи мръсник, Риджо, го изнервяше. Особено като каза, че искала да научи нещо повече за него след смъртта му. Какво, по дяволите, означаваше това? След взрива при фургона Старки не даваше и пукната пара за Риджо. Отнасяше се към него както към всичките си бивши колеги, откъде сега този интерес?

Бък се гордееше, че е успял да създаде връзка между Старки и Червения. Искаше да държи разследването колкото може по-далеч от личния живот на Риджо. За лош късмет обаче полицията намери само осколката с първата буква на името ѝ, проклетото С, което ги накара да мислят, че идва от „Чарлс“. Независимо от това разследването тръгна добре — федералните се намесиха и всички се втурнаха да търсят Червения. Сега обаче тази кучка, Старки, явно бе на път да изкара истината наяве. Или поне подозираше нещо.

Бък Дагет още се потеше над работа „Андрус“, когато Натали се обади. Тъпата гъска не се сдържа да му изпее, че Старки подготвяла някакво тържество в негова чест. Как пък не! Бък затвори и едва се добра до тоалетната, преди да си изповръща червата от напрежение. След това незабавно потегли към къщи, за да провери сам.

Когато Старки си тръгваше от дома му, той я наблюдаваше скришом от двора на съседите. Не знаеше до какво се е добрала, но беше сигурен, че го подозира, а това му стигаше.

Реши да я убие.

17.

Старки опита да се свърже с Мюлер от колата си, но не успя да го намери в службата му. Остави му съобщение на телефонния секретар, че човекът на снимката вече не е заподозрян и ще му изпрати друга. След това се обади на Бет Марцик.

— Бет, искам да вземеш шест случайни снимки и да дойдеш пред магазина за цветя. Обади се на Лестър, за да сме сигурни, че е там. Ако е излязъл за доставка, кажи им да го извикат.

— Тъкмо се готвех да обядвам.

— По дяволите, Бет, обядът ще почака. Искам случайно избрани снимки на англосаксонци и латиноамериканци около четирийсетте. Не казвай на никого, Бет. Просто ела на срещата.

— Слушай, не можеш да ме държиш в неведение. За какво са тези снимки? Да нямаме заподозрян?

— Имаме.

Старки затвори, преди Марцик да успее да попита кой е заподозреният. Времето беше от особено значение. Не вярваше, че Натали няма да съобщи на Бък за посещенията ѝ или за връзката си с Чарли Риджо. Не се опасяваше, че Бък ще избяга, а че може да унищожи улики, необходими за доказване на вината му.

Старки даде газ, мина покрай дома си, за да вземе снимка на Бък Дагет, и потегли към Силвърлейк. Както Дик Лийтън преди това, на снимката Бък беше в цивилни дрехи. Когато стигна до цветарницата, Марцик и Лестър разговаряха отпред. Марцик остави младежа и се приближи. Носеше снимките в плик за писма.

— Ще ми обясниш ли какво става? Старецът на хлапето вдига врява до Бога.

— Дай да видя листа.

Листът за разпознаване е нещо като страница от албум с места за шест снимки. В полицейските управления се съхраняват различни комплекти, подредени по възраст, раса и физически характеристики. Повечето снимки са от личните досиета на самите полицаи. Старки

извади една от шестте снимки и пхна на мястото ѝ снимката на Бък Дагет.

Марцик я стисна за ръката:

— Кажи ми, че се шегуваш!

— Не се шегувам, Бет.

Старки показа листа на Лестър. Обясни му, че иска да огледа внимателно всяка снимка, преди да си състави мнение. След това го попита дали някое от лицата прилича на човека, когото е видял да говори по телефона. Марцик гледаше момчето толкова втренчено, че Лестър попита какво не е наред.

— Нищо, приятел. Само погледни снимките.

— Никой от тези хора не е с шапка.

— Гледай лицата, Лестър. Спомни си човека, когото си видял на телефона. Прилича ли на някой от тези хора?

— Мисля, че е този.

Лестър посочи Бък Дагет.

Марцик бързо се отдалечи.

— Има ли ѝ нещо?

— Нищо ѝ няма, Лестър. Благодаря.

— Правилния ли посочих?

— Няма правилни отговори, Лестър. Някои просто са по-малко грешни от други.

Марцик съзерцаваше паважа, когато Старки отиде при нея.

— Ще ми кажеш ли сега?

Старки ѝ разказа всичко, след това се обади на Келсо, че отиват при него. Старки го помоли да извика и Хукър. Келсо се поинтересува защо толкова иска всички да се съберат.

— Имам допълнителни улики по случая, Бари. Имам нужда от съвета ти как да действам нататък.

Хитрината проработи — Келсо умираше да е полезен.

Когато Старки затвори телефона, Марцик още стоеше при колата ѝ.

— Знам, че ще прозвучи глупаво, Каръл, но защо не вземем едната кола? Не ми се пътува сама.

— Звучи добре.

Когато пристигнаха на Спринг Стрийт, Старки не си направи труда да вкарва колата в гаража. Оставиха я в забранената зона пред

сградата и се качиха.

За пръв път, откакто го познаваше, Келсо бе загасил компютъра. Чакаше ги на бюрото си с пръсти, събрани като за молитва. Сантос седеше плахо на дивана, като ученик в кабинета на директора. На Каръл ѝ се стори, че изглежда уморен. Сигурно всички изглеждаха уморени.

— Какво има, Каръл? — попита Келсо.

— Не е Червения, Бари. Червения няма пръст в тази работа.

Келсо вдигна ръце и поклати глава:

— Нали говорихме вече по този въпрос? Стилът е същият като...

— Бари, просто ни изслушай — прекъсна го Марцик.

Сантос вдигна вежди. Келсо я изгледа изумено, после разпери ръце:

— Добре, слушам.

— Бари — продължи Старки, — стилът не е същият. Прилича, но не съвсем. Ако не вярваш на мен, обади се в Роквил и питай БАТО.

— Какво ще му кажат там? — поинтересува се Сантос.

— Че бомбата в Силвърлейк е различна. Ще кажат, че човекът, който е направил устройството от Силвърлейк, се е ръководил от докладите на БАТО, но е пропуснал една подробност, която не е включена в тези доклади.

Старки продължи разпалено. Остави новината за Бък Дагет за накрая. Описа разликата в устройствата, после приликите и факта, че бомбаджията е трябвало да намери хексоген, за да си приготви модекс-хибрид, както правеше Червения.

— От всички съставки хексогенът се намира най-трудно, Бари. Единственият човек в района, който наскоро е имал достъп до него, беше Далас Тенант. Ако човек търси хексоген, логично е първо да се обърне към него. С Бет открихме работилницата на Тенант. Преди около месец там е бил забелязан човек, отговарящ на описанието на онзи, който се е обадил на 911 от Силвърлейк. Предполагам, че е отишъл заради хексогена на Тенант. Не знам дали е открил работилницата, както ние с Бет, или е сключил сделка с Тенант. Не можем да попитаме Тенант, защото е мъртъв.

— Кой е този човек?

Старки не отговори. Смяташе, че ако обвини Бък Дагет, преди да представи всички доказателства, ще избухне спор, в който всеки ще

крещи, без да слуша другия.

Тя вдигна листа със снимките, но без да ги показва на Келсо.

— Показахме тези снимки на Лестър Ибара. Той посочи един от хората тук като човека, говорил по телефона в деня на взрива. Ще покажем подобен комплект на свидетеля в Бейкърсфилд. Тогава ще видим дали информацията ни ще се потвърди.

Подаде комплекта на Келсо и посочи снимката на Бък Дагет:

— Лестър показва този човек.

Келсо поклати глава и вдигна очи:

— Сбъркал е. Това е отговорът.

Старки постави телефонните квитанции на Риджо върху снимките.

— Това са квитанциите от мобилния телефон на Чарли Риджо. Виж номерата, които съм подчертала. Това е домашният телефон на Бък Дагет. Риджо и Натали Дагет са били любовници. Натали Дагет ми призна за връзката ѝ преди по-малко от час. Предполагам, че Бък ги е разкрил и затова е убил Риджо.

— Боже Господи — възкликна Хукър.

Келсо стисна зъби. Приблужи се до прозореца, погледна навън. После се върна и се облегна на бюрото със скръстени ръце:

— Кой друг знае за това, Каръл?

— Само хората в тази стая.

— Каза ли на Натали, че подозираш Бък в убийство?

— Не.

Келсо въздъхна и се отпусна на стола.

— Добре, засега да оставим нещата така. Ако Бък има обяснение, можем да свалим подозрението.

Марцик изръмжа, Келсо я погледна гневно:

— Да не мислиш, че ми е лесно, детектив? Познавам този човек от десет години. Това не е никакъв обикновен шибан арест!

Старки никога не бе чувала Бари Келсо да ругае.

— Не, сър. Не е — измънка Хорхе.

Келсо го изгледа на кръв, после си пое въздух и се облегна назад:

— Ще информирам заместник-началник Морган. Старки, искам да си на разположение. Може да пожелае да се срещне и с двама ни и съм дяволски сигурен, че ще задава цял куп въпроси. Ужасно е, лосанджелиски полицаи, замесен в такова нещо! Трябва да известим и

Дик Лийтън. Не можем да нахълтаме и да арестуваме един от хората му, без да му съобщим. Веднага щом се срещна с Морган и Лийтън, ще действаме.

Този Бари Келсо харесваше на Старки.

— Лейтенант, съжалявам — проговори.

Келсо вдигна ръце:

— Няма за какво да съжаляваш, Каръл. Искан ми се да ти кажа, че си свършила добра работа, но някак не върви.

— Да, сър. Разбирам.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Бък не се върна в Глендейл. Обади се на Дик Лийтън да му каже, че си е тръгнал по-рано. Всъщност искаше да разбере по гласа му дали подозира нещо. Ако Лийтън го обвини в убийство, Бък щеше да наеме най-добрия адвокат, за да се измъкне. Лийтън обаче звучеше спокойно и приятелски и Дагет беше готов да се обзаложи, че Старки е запазила подозренията за себе си.

Имаше още почти четири килограма модекс-хибрид и достатъчно други компоненти, останали от имитацията на бомбите на Червения. Успокояваше се, че Старки още не е събрала необходимите улики, за да го арестува. Ако действа бързо, можеше да я отстрани, преди да е довела разследването докрай. Все още имаше шанс.

След като говори с Лийтън, Бък измисли куп задачи, които да възложи на Натали, за да ѝ намери занимание извън къщата, после се прибра. Тя изглеждаше напрегната, вероятно от разговора със Старки, но той се направи, че не забелязва. Даде ѝ списъка, изрита я от къщи, след това опита да се успокои и отново да обмисли всичко. Беше отчаян и уплашен, а знаеше, че отчаяните и уплашените хора допускат грешки.

Когато най-сетне се успокои, Бък бе напълно убеден, че единственият начин да се отърве, е да убие Старки.

— На работа — каза си.

Държеше остатъка от модекса и другите материали в голяма хладилна чанта в гаража. Изкара колата, за да си осигури работно пространство, и затвори предната врата, за да не могат да го видят от улицата. Отвори страничната вратичка към задния двор за

проветряване и включи един вентилатор — изпаренията на модекса са отровни.

Свали хладилната чанта от най-горния рафт, където Натали не можеше да я достигне, и я постави на работната си маса. Остатъкът от модекса бе в голям стъклен буркан. Експлозивът беше тъмносив на цвят и приличаше на туткал. Бък си сложи гумени ръкавици, за да не оставя отпечатъци и да не пипа модекса с голи ръце. Отровата проникваше и през кожата и можеше да убие човек само от допир.

Неочакван глас от задния двор го стресна:

— Ехооо, има ли някой?

Бък покри масата с една кърпа и се показа на вратата. По говора си бе помислил, че досадникът е чернокож, но момчето беше бяло.

— Какво искате?

— Възможност да спечеля малко мангизи, мой човек. Видях, че дворът е, ако мога така да се изразя, в безпорядък. И реших да си предложа услугите малко да го поокосим.

— Сам ще си го окося, мерси. Хайде, оставяй ме на мира, че имам работа.

— Изглежда не ви е първа грижа, ако се сещате какво искам да кажа. Помогнете на един честен човек, който е решил да си изкарва хляба с труд, вместо с престъпления.

Бък го заболя глава. Сега, като го огледа, установи, че момчето не е съвсем момче. Сигурно приближаваше трийсетте.

— Изчезвай, задник такъв. Казах ти, че съм зает.

Младежът отстъпи крачка назад, но не изглеждаше уплашен.

— Охоо! Май ме гоните. Добре, както искате.

— Ти да не си малоумен, бе?

— Не, господин Дагет, просто се опитвах да бъда учтив. Извинявайте за безпокойството.

Бък се стъписа:

— Откъде знаеш името ми?

— Китаецът отсреща ми го каза. Предложих да окося първо неговия двор, но той ме изпрати тук. Каза, че вашият винаги е капо джунгла.

— Вървете и двамата по дяволите!

Младежът си тръгна, а Бък се прибра в гаража, проклинайки китаеца. Не усети, че младежът се е върнал. Не видя твърдия предмет,

който го повали на земята.

Бък не изгуби напълно съзнание. Знаеше, че са го ударили с нещо, после усети още два удара. Младежът заключи ръцете му с белезници за масата, после изчезна от погледа му.

Бък се опита да заговори, но устата му не вършеше повече работа от ръцете и краката. Той се уплаши, че се е парализирал. Заплака.

След известно време младежът се върна и го разтърси:

— Буден ли си?

Погледна го в очите и му зашлеви шамар. Имаше хилаво, остро лице като на невестулка. Бък забеляза, че темето му е бледо — наскоро обръснато.

— Буден ли си? Хайде, не те ударих достатъчно силно, за да те убия. Свестявай се!

— Нямам пари.

— Не ми трябват парите ти, тиквенико. Щеше да имаш късмет, ако търсех пари.

Ушите на Бък пищяха с непрекъснат, пронизителен звук. Веднъж, по време на бейзболен мач в гимназията, се беше сблъскал с друг играч и бе получил сътресение. Спомни си, че тогава се чувстваше точно така.

— Какво искаш? Вземи джипа, ключовете са в джоба ми. Вземи го.

— Ще взема само остатъка от този модекс. След което ще ти дам хубав урок.

Мисълта на Бък бе замъглена. Изненада се, че този младеж, облечен като някакъв черен рапър, знае какво е модекс и дори познава веществото на външен вид.

— Не разбирам — промълви с усилие.

Младежът приближи лице до неговото:

— Ти ми открадна произведението, нещастнико. Опита се да ме имитираш. Това е съдбовна грешка.

— За какво говориш?

— Може би това ще ти помогне да разбереш.

Младежът отиде на другия край на масата. Върна се с едната от тръбите. От единия ѝ край стърчаха жици, другият беше запушен.

Размаха я пред носа му, за да усети острата миризма на модекс. Чак сега Бък наистина се уплаши.

— Разбра ли сега кой съм?

Бък разбра. Обзе го паника.

— Моля те, не ме убивай. Моля те. Вземи проклетия модекс и си върви. Моля те, не ме убивай! Съжалявам, че те имитирах, но разбираш ли, трябваше да убия онзи мръсник, който спеше с жена ми и...

Червения постави ръка на устата му:

— Успокой се.

Бък кимна.

— Успокои ли се?

Бък пак кимна.

— Добре. Слушай сега.

Червения седна по турски на бетонния под пред Бък. Постави бомбата в скута си, сякаш беше пухкаво коте.

— Слушаш ли ме?

— Да.

— Няма да те лъжа, сериозно съм ядосан, задето искаше да изкараш, че аз съм убил онзи човек, но имаш един шанс. Едно нещо може да те спаси.

Бък зачака да го чуе, но Червения явно искаше да го накара да попита.

— Какво? Какво може да ме спаси?

— Каж ми какво знае Каръл Старки за мен.

Джон отиде при крадената кола, която бе паркирал на улицата. Беше оставил Бък проснат върху масата, в безсъзнание. Написка го с малко вода и му удари няколко плесници, после, като видя, че се свестява, излезе.

Качи се в колата, запали двигателя и поклати глава. Горещ ден, скапана улица, град Помиярски, САЩ. Как могат хората да живеят така?

Джон потегли бавно и започна да брои. Когато стигна сто, реши, че Бък вече е в пълно съзнание.

Натисна сребристото копче.

Марцик и Сантос се обадиха по домовете си, за да предупредят, че ще закъснеят. По реакцията на Марцик Старки предположи, че майка ѝ не е особено доволна. След като приключиха телефонните обаждания, тримата детективи седнаха на бюрата си, всеки зает със собствените си мисли. По едно време Хорхе попита дали някой иска кафе, но никоя от двете жени не отговори.

На Марцик първа ѝ писна да чака и първа изрази раздразнението си:

— Какво, по дяволите, обсъждат толкова дълго? Не им е нужно одобрение от Паркър сентър. Защо просто не арестуваме този кучи син?

Сантос се намръщи:

— Иска одобрението на Морган. Това е политика.

Ама че мекотело е този Келсо. Може Морган да го няма. Или не може да намери лейтенант Лийтън.

— О, забрави.

Старки тъкмо бе решила да излезе да попуши, когато се обади Риг Филипс. Говореше внимателно и сдържано. Тя застана нащрек. Не искаше Марцик и Хукър да чуят разговора.

— Не ми е удобно да говоря в момента, Риг. Можеш ли да се обадиш по-късно?

— Не мисля, Каръл. Имаш голям проблем.

— Добре, мога ли да ти се обадя след малко?

— Искаш използваш друг телефон, така ли?

— Да. Имам номера ти.

— Добре. Чакам те.

Тя затвори. Каза на Сантос и на Марцик, че излиза да пуши, и взе чантичката си. Обади се на Филипс по мобилния си телефон от стълбището. Самото натискане на цифрите беше мъчително.

— Какво искаш да кажеш с това, че имам проблем?

— Джак Пел не е агент на БАТО. Бил е, но сега не е.

— Не може да бъде! Пел поръча да му пратят доклади от анализите на бомбите от Роквил. Уреди някаква откачалка в Техническия университет да ни свърши работа.

— Изслушай ме. Като агент на БАТО Пел е работил в ударната група „Особено жестоки престъпления“ към отдел „Организирана престъпност“ на Министерството на правосъдието. Преди двайсет месеца бил изпратен в някакви складове в Нюарк, щата Ню Джърси. Опитвали се да хванат някакви китайски контрабандисти. Чете ли докладите, които ти е дал?

— Да.

— Нюарк какво ти говори?

— Първата бомба на Червения.

— Пел бил в склада, когато избухнала. От ударната вълна пострадали очите му, отлепване на ретината. Ако се хване навреме, може да се оправи с лазер. Пел отишъл на лекар, но вече било твърде късно.

— Какво значи „твърде късно“?

— Ще ослепее. Ретините се отлепят от зрителните нерви и нищо не може да го предотврати. Затова го пенсионирали по болест. Сега ти ми казваш, че се държи, сякаш още работи в БАТО. Имаш работа с лъжлив агент, Каръл. Той се опитва да хване мръсника, който му е отнел зрението. Обади се да го отстранят, преди да е направил някоя беля.

Старки се облегна на стената.

— Каръл? Чуваш ли?

— Ще се погрижа за това, Риг. Благодаря.

— Искаш ли аз да предупредя в местното им управление?

— Не, аз ще го направя. Слушай, трябва да вървя, Риг. Имам работа.

— Пази се от този човек, Каръл. Той иска да убие онзи мръсник. Готов е на всичко! Може да реши да убие и теб...

Старки допуши цигарата си и се върна в оперативната зала. Сигурно изглеждаше странно, защото Марцик попита:

— Какво ти е?

— Нищо.

Най-накрая вратата на Келсо се отвори и лейтенантът се показа. Старки забеляза, че нещо не е наред.

— Крайно време беше — викна Марцик.

— Бет, чакай.

Келсо ги гледаше неадекватно. Не пророни нито дума и остана неподвижен дълго време.

— Какво има, лейтенант? — загрижено изрече Сантос.

Келсо се изкашля. Мускулите на лицето му се раздвижиха.

— Полицията от Сан Габриел ме уведоми, че у Бък е имало взрив. Обявен е за мъртъв на местопроизшествието.

18.

Когато стигнаха пред дома на Дагет, пожарникарите от Сан Габриел бяха изгасили огъня. От гаража и задната страна на къщата още излизаше пара, но детективите от шерифството вече бяха започнали огледа. Старки поиска да се присъедини към тях, но командирът на Отряда за обезвреждане на взривни устройства към шерифството отказа да я пусне, преди да бъде откран трупът. Позволи само на Келсо да мине зад жълтата лента. Дик Лийтън бе пристигнал минути преди тях.

Старки, Марцик и Сантос останаха в предния двор. Хукър не спираше да говори.

— Мислите ли, че се е самоубил? Случва се, когато човек се почувства притиснат, знаете ли?

— Не знам.

— Случва се с много полицаи. Като усетят, че ще ги разкрият, бум и край.

Старки се чувстваше достатъчно зле и без да слуша дърдоренето му и се отдръпна встрани.

— Чудя се дали е убил и жена си?

Марцик сложи ръка на рамото му:

— Хорхе. Млъкни, мамка ти!

Отначало и Старки си помисли за самоубийство, но това можеше никога да не стане ясно, освен ако Дагет не е оставил прощална бележка. Ако нямаше такова нещо, дворът щеше да бъде претърсен, осколките — събрани, и устройството щеше да бъде реконструирано като при всеки друг взрив. Щяха да се опитат да определят времето на експлозията и дали е била случайна, или планирана. Старки смяташе, че в по-голямата си част всичко ще бъде в сферата на предположенията.

Докато чакаше, тя се сети за Пел. Помисли да му изпрати съобщение, но не знаеше какво да му каже, като й се обади. Реши да го забрави за момента. Вече ставаше специалистка в това. В забравянето.

След известно време Келсо се появи иззад джипа на Бък и им махна да отидат при него.

— Колко жертви има?

— Само Бък. Явно Натали не е била вкъщи. Още не знаем дали е излязла преди или след взрива, но колата ѝ я няма.

Старки почувства, че част от напрежението ѝ спада. Опасяваше се, че Бък и Натали са загинали заедно.

Келсо я погледна:

— Засега се предполага, че е самоубийство. Искам да се приготвиш да го приемеш, Каръл. Още не сме сигурни, но така изглежда.

— Защо мислите така? — поинтересува се Марцик.

— Написал е нещо на стената над работната си маса. Боята от спрея още лепне. Не можем да сме сигурни, че е прощална бележка, но има такава възможност.

Старки си пое дълбоко въздух:

— Споменава ли за мен?

— Не. Пише само: „Истината боли“. Нищо друго.

Сътрудниците на съдебния лекар на Сан Габриел закараха една количка със син чувал до микробуса си. Чувалът беше безформен и мокър.

Келсо погледна към гаража:

— Хайде. Можем вече да влезем. Искам да ви предупредя, че вътре всичко е в кръв. Трупът беше жестоко разкъсан. Също искам да ви напомня, че тук не сме в наши води. Детективите на шерифството разговарят с Дик Лийтън, но няма да искат да говорят с нас. Стойте заедно.

— Значи Каръл беше права — отбеляза огорчено Сантос.

Марцик се намръщи:

— Разбира се, че беше права, идиот такъв.

— Надявах се, че... въпреки всичко, което знаем... надявах се да грешим.

Марцик спря и им махна да вървят:

— Давайте. Не искам да гледам кървица. Ще изчакам тук.

Минаха отзад, покрай пожарникарите и сапъорите от Сан Габриел. При други обстоятелства и на друго място Старки щеше да поговори с тях, но сега не им обърна внимание. Дик Лийтън стоеше в

задния двор с двама цивилни, за които Старки предположи, че са детективи от шерифството. Келсо и Сантос се присъединиха към тях, оставяйки я сама. Беше им благодарна за това. Не искаше да гледа тези неща, не искаше да си мисли за нещата, за които си мислеше, не искаше да говори с никого. Искеше ѝ се да не е чувала версията за самоубийството, защото сега се чувстваше виновна.

Дворът и постройките бяха мокри. Пожарникарите вече събираха маркучите си. Старки отстъпи от алеята, за да им направи път, и усети, че нагазва във вода. Бяха извадили алуминиевата врата на гаража от пантите, за да не им пречи. В гаража детективите от шерифството ровеха из останките и снимаха също както бяха направили Старки и хората ѝ в Силвърлейк. Въздухът вътре бе влажен, с тежка миризма на изгоряло.

Над работната маса на Бък бе написано със спрей: **ИСТИНАТА БОЛИ** в червено.

— Вие от Лос Анджелис ли сте?

Старки показва значката си.

— Да. Криминален отдел. Може ли да разгледам?

— Само ни предупредете, ако искате да пипнете нещо.

Тя кимна.

От масата на Бък бе откъснато парче във формата на полукръг, като бодлива корона от трески. От стените стърчаха парчета дърво, като бодли на таралеж. Масата бе почерняла от огъня, изключение правеше само разбитият от взрива край. Нещо се беше ударило в отсрещната стена и бе оставило червена следа. Старки се съсредоточи върху надписа. **ИСТИНАТА БОЛИ**. Можеше да означава всичко и нищо. Коя истина? Истината, която ще излезе наяве? Истината, че жена му обича друг? Истината, че Пел я е лъгал и я е използвал?

— Какво е било разположението? — попита тя.

— Рано е да се каже.

— Знам, че е рано, но не успях да видя трупа. Вие сте го видели и вероятно вече имате теория.

Детективът заговори, без да прекъсва заниманието си. Явно искаше по-бързо да си свърши работата и да се маха.

— Като се съди по разположението на тялото, предполагам, че е бил наведен над бомбата, тук на масата. Долните му крайници почти не бяха засегнати, ако не броим треските, които се бяха забили в тях.

Пораженията са главно в гърдите и корема. Вероятно устройството е било под корема му, когато е избухнало. Ако е самоубийство, предполагам, че е сметнал това за най-ефикасно. Ако е по невнимание, вероятно е пъхал жиците в детонатора. Така го виждам.

Старки се опита да си представи Бък Дагет да свързва детонатора при заредени батерии, но не вярваше точно той да направи такава глупост. Разбира се, не можеше да си го представи и да сглобява бомба, за да убие човек.

Върна се на двора и огледа района. Опита да прецени енергията на взрива. Вратата на гаража бе огъната и Бък Дагет беше сериозно пострадал, но пораженията върху постройката бяха несъществени. Старки предположи, че енергията на взрива не е била повече, отколкото на две ръчни гранати. Достатъчна, но далеч от мощността на бомбата, убива Риджо, или бомбите, с които Тенант е взривявал колите си.

— Старки, ела тук — викна Келсо.

— Момент.

Страничната врата бе изтръгната от пантите и изкривена, което означаваше, че е била затворена. Разбираемо бе Бък да затвори предната врата, за да не го гледат съседите. Нямаше логика обаче да затваря и страничната. Беше работил с отровни вещества.

Старки се върна вътре и пак се обърна към детектива:

— Намерихте ли неизползван експлозив?

— Не. Всичко се е взривило. Търсиха дори с куче, преди да дойде съдебният лекар. Сигурно сте се разминали. Тези кучета вършат голяма работа.

— А ръцете му?

— Бяха си на мястото. Знам, че очаквате да са откъснати, но ако е бил приведен над бомбата, е логично да са останали.

Старки не виждаше логиката. Ако Бък се е самоубил, би трябвало да е притиснал бомбата колкото може по-плътно до тялото си, за да е сигурен, че ще умре бързо. Ръцете му би трябвало да са откъснати. Ако е свързвал детонатора и взривът е бил случаен, ръцете му пак трябваше да са откъснати.

— Старки!

Тя излезе на двора при Келсо. Нещо я глождеше. Не преставаше да мисли за червената боя и за твърдението на Червения, че знае кой го

имитира. Откъде може да е научил? От Тенант ли?

Двамата детективи от шерифството се казваха Конъли и Джералд. Конъли беше едър мъж със сериозно лице. Джералд имаше празния поглед на човек, който е видял прекалено много насилие. Старки не го хареса.

След като ги представи, Келсо съобщи на Старки, че искат да я разпитат. Размениха си визитни картички и Конъли й каза, че ще я потърси в близките дни.

— Може би има с какво да ни помогнете още сега — каза Джералд.

— Стига да мога.

— Виждали ли сте сержант Дагет по-рано през деня?

— Днес не. Срецах го вчера.

— Забелязахте ли натъртвания и контузии по лицето или главата му?

Старки се спогледа с Келсо.

— Не, нищо подобно. За днес не мога да кажа, но вчера нямаше такива неща.

Джералд посочи лявата част на челото си:

— Дагет имаше оток от тази страна. Чудим се кога го е получил.

— Не знам.

Това започваше да не й харесва. Първо Тенант хвърква във въздуха, сега Дагет се самовзривява. Червения твърди, че знае кой е имитаторът, а откъде ще го разбере, освен от Тенант?

Старки посочи гаража:

— Зарядът не е бил много голям.

Джералд се усмихна лукаво.

— Да бяхте видели трупа.

Старки се направи, че не е чула забележката, и се обърна към Келсо:

— Един от детективите ми го описа, Бари. Дагет е пострадал толкова, защото е бил в непосредствена близост до бомбата, но не смятам, че зарядът е бил голям. Не знам колко точно хексоген е имал Тенант, но със сигурност е бил повече от това.

Келсо присви очи:

— Да не искаш да кажеш, че останалият експлозив е изчезнал?

— Не знам.

Старки излезе да попуши на улицата. Всичко беше свършило, но не съвсем. Тя все си мислеше за подутината на главата на Бък и за ръцете му. Ръцете му трябваше да са откъснати! Тя се зачуди с какво ли се е взривил Тенант и как се е добрал до експлозива. Необходима е огромна енергия, за да откъсне ръцете на човек от раменете. Старки не обичаше въпроси, на които не знае отговорите. Все едно да реконструираш бомба и да намериш жички, които не водят наникъде. Не можеш да ги пренебрегнеш. Жичките винаги водят някъде. Когато става дума за бомби, жичките винаги водят на лошо място. Тя се замисли за Пел.

Марцик се приближи. Поклати глава:

— Много ли лошо беше?

— Не много. Виждали сме и по-лошо.

— Сигурно е било много лошо. Плачеш.

Старки се извърна.

Марцик се изкашля смутено:

— Не исках да гледам. Видяла съм достатъчно кръв за още един живот. Дай една цигара.

Старки я погледна изненадано:

— Нали не пушиш?

— Не съм пушила от шест години. Ще ми дадеш ли, или искаш да ти я платя?

Старки ѝ подаде кутията.

Чуха писъците на Натали, преди да я видят. Тя се опитваше да пробие полицейския кордон в другия край на улицата и да си влезе у дома. Някаква възрастна жена, вероятно съседка, я задържа. Дик Лийтън се затича към нея. Детективите от Сан Габриел щяха да я разпитват за експлозивите и дали Бък е проявявал склонност към самоубийство. Старки почувства облекчение, че не на нея ще се падне задачата да задава тези въпроси. Облекчение, примесено с чувство за вина.

Марцик поклати глава:

— По-лошо не може да бъде.

Старки знаеше, че може. Смачка фасата.

— Бет, върни се с Келсо, става ли? Ще взема колата.

— Къде ще ходиш?

Старки се отдалечи, без да ѝ отговори.

Всички дребни подробности около Пел започнаха да ѝ се изясняват — долнопробният мотел, нуждата му от нея при работата с Полицейската телекомуникационна система и при обмена на вещественни доказателства, избухването му при Тенант. Докато караше към мотела, Старки се опита да настрои мислите си, както при обезвреждането на бомба. В такива случаи винаги се бе чувствала, сякаш съзнанието ѝ се отделя от нея. Сякаш попада в друго измерение на безопасно разстояние, за да ръководи тялото като някакъв робот от плът и кръв, лишен от чувства. Вече не ѝ беше толкова лесно да се отдели от чувствата си.

Спря пред мотела и го потърси от мобилния си телефон. След десетото позвъняване телефонният секретар на мотела я попита дали иска да остави съобщение. Старки затвори и уверено влезе във фойето. Знаеше в коя стая е отседнал Пел, намери я, след което обиколи коридорите, докато открие камериерката. Опита да си придаде любезно изражение, но не беше сигурна, че ѝ се удава:

— Добър ден, аз съм госпожа Пел от стая 112. Съпругът ми е взел и двата ключа, а още не се е прибрал. Бихте ли ми отключили?

— Как ви беше името?

— Пел. П-е-л. Стая 112.

Камериерката, млада латиноамериканка, провери номера на стаята в списъка си:

— Разбира се. Ще ви пусна.

Тя отключи и направи път на Старки да влезе.

Думите на Червения ехтяха в главата ѝ:

„Той те използва, Каръл Старки. Искане да ни насъска един срещу друг.“

На малкото бюро до стената стоеше компютър. Съвсем същият като нейния. Тя го включи. На екрана се появи същата икона. Тя я отвори. Същият пряк път към „Клавдий“.

Старки погледна леглото. Беше разхвърляно, миришеше на пот. През ума ѝ мина: „Сякаш аз съм спала в това легло.“

Претърси стаята. Не знаеше какво търси, нито какво може да намери, но прерови банята, раклата, бюрото и куфарчето му, без да попадне на нищо интересно. Застана в средата на стаята и се опита да реши дали да остане, или да си тръгне. Запъти се към вратата, но спря пред гардероба и претърси дрехите. Във вътрешния джоб на коженото

му яке намери найлоново пликче. В него имаше парче метал. Тя отвори пликчето, изтръси парчето в дланта си и видя буквите: ТАРКИ.

Ръцете ѝ изтръгнаха. Няма значение, че буквите са били гравирани от Бък Дагет, за да ги заблуди, че бомбата е дело на Червения. Пел наистина се беше хванал. В „Бариганс“ ѝ бе казал, че е сигурен. Онази нощ, у дома ѝ, докато я притискаше в прегръдките си, е вярвал, че тя е набелязана за жертва. И го беше скрил от нея. Беше я използвал!

— Какво правиш тук?

Пел стоеше на вратата. Лицето му беше бледо, прорязано от бръчки. Приличаше на старец на прага на втория инфаркт. Сега, когато знаеше, че и той е жертва на експлозия като нея, тя почувства състрадание. Каква глупачка!

— Мръсник!

Удари го с юмрук по лицето. От устата му потече кръв.

Старки вдигна парчето метал:

— Къде го намери? При съдебния лекар ли? Още първия проклет ден, след като дойде!

Пел не помръдна. Сякаш дори не беше усетил удара.

— Каръл, съжалявам.

— Какво бях аз за теб, Джак Пел? Примамка? През цялото време си мислел, че е искал да убие мен, и не си ме предупредил. — Тя посочи компютъра: — Използвал си този проклет компютър, за да го насъскаш срещу мен, и не си ме предупредил!

Той поклати глава. Мълчанието му още повече я разгневи:

— Бомбата НЕ Е НА ЧЕРВЕНИЯ! Бък Дагет е убил Риджо и сега Бък е мъртъв!

— Червения е.

Тя отново го удари.

— СТИГА СИ ГО ПОВТАРЯЛ — кресна.

Камериерката се появи в коридора, очите ѝ бяха широко отворени от ужас. Старки опита да се успокои.

— Чарли и жената на Бък са били любовници, затова Бък го е убил. Имаме свидетел в Бейкърсфилд, който е видял Бък при работилницата на Тенант. Оттам е взел материалите за бомбата. Тъкмо щяхме да го арестуваме, когато той се взриви в гаража си със същите тези материали. НЕ Е БИЛ ЧЕРВЕНИЯ.

Пел се промъкна покрай нея и седна на леглото.

— Затова ли дойде? За да ми го съобщиш?

— Не. Знам, че вече не си действащ агент и каква е причината. Съжалявам за очите ти. Наистина съжалявам, Джак, но ти вече си слеп. Дори не виждаш, че причиняваме смърт!

— За какво говориш?

— За Далас Тенант. За Бък Дагет! Не си ли даваш сметка, че може ние да сме привлекли Червения тук и тези хора да са мъртви заради нас?

— Ако е тук, можем да го хванем.

На Старки й стана жал за него.

— Не ти, Джак. За теб играта свърши! Ще кажа на Бари, а той ще информира местното управление на БАТО. Сам ще се оправяш с тях. Искам само да те уведомя, че ще го направя.

Пел я погледна умолително, но тя поклати глава:

— Не ме моли.

— Нямам намерение да те моля за нищо.

— Не ме интересува какво имаш намерение да правиш! Знам само какво си направил! Толкова години се опитвах да потискам чувствата си! Отворих душата си за теб, а ти ме предаде!

— Не е вярно.

— Не ме убеждавай! Не ме интересува дали си изпитвал нещо към мен. Не ми го казвай, защото така ще ми бъде още по-тежко.

Той кимна:

— Знам.

Изричането на тези неща се оказа по-трудно, отколкото си беше мислила. Очакваше той да спори, да се оправдава, а той мълчеше. Изглеждаше сломен и объркан.

— Вярвам, че всеки от нас има едно скрито сърце, дълбоко в себе си, което пази най-съкровените ни чувства. Мисля, че това скрито сърце вижда неща, за които очите остават слепи. Може би моето сърце е видяло, че и ти си наранен като мен. Че сме сродни души. Може би затова си позволих отново да чувствам. Съжалявам само, че не разбрах колко ме лъжеш!

Когато го погледна отново, очите му бяха пълни със сълзи. Тя се извърна. Този момент се оказа много по-труден, отколкото трябваше да бъде.

— Дойдох да ти кажа сбогом, Джак.

Старки постави осколката с името си върху бюрото и си тръгна.

Веднага щом се прибра, Старки се включи в „Клавдий“. В чата имаше четирима души, но никой от тях не беше Червения. Тя не си даде труда да чете какво си говорят. Написа три думи:

Гореща-връзка: Обади ми се.

Останалите ѝ отговориха, но от Червения нямаше и следа.

Гореща-връзка: Знам, че си там. ОБАДИ МИ СЕ!

Прозорецът се появи на екрана. Той я чакаше.

ЩЕ ПРИЕМЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

Старки щракна с мишката, за да го отвори. Разговорът щеше да се води само между двамата. Без свидетели.

Червения: Здравсти, Каръл Старки. Чаках те.

Тя затвори очи, за да се успокои.

Гореща-връзка: Ти ли го уби?

Червения: Много задници съм подпалил през живота си. Бъди по-конкретна.

Гореща-връзка: Знаеш кого имам предвид, гадино! Дагет.

Червения: Оооо! Обичам, когато говориш грубости!

Гореща-връзка: ТИ ЛИ ГО УБИ?

Червения: Сега пък крещим. Няма да ти хареса, ако и аз кресна, маце. Гласът ми е ЕКСПЛОЗИВЕН.

Старки влезе в кухнята, сипа си джин с тоник, глътна два тагамета и опита да запази самообладание.

Върна се при компютъра.

Гореща-връзка: Ти ли го уби?

Червения: Истината ли искаш да чуеш, Каръл Старки? Или искаш да ти кажа това, което очакваш да чуеш?

Гореща-връзка: Истината.

Червения: Истината е нещо реално. Реалните неща се заплащат. Ако ти отговоря на този въпрос, трябва да отговориш на един мой. Съгласна ли си?

Гореща свръзка: Да.

Червения: Истината боли.

Това беше неговият отговор. Беше го написал на стената на Бък Дагет. „Истината боли“.

Тя спокойно написа:

Гореща-връзка: Начукай си го.

Червения: В сънищата си го правя с теб.

Гореща-връзка: Защо го направи?

Червения: Той използва името ми напразно. Предполагам, достатъчно си умна да се сетиш, че той е убил Риджо.

Гореща-връзка: Знам, че той го е направил.

Червения: А това знаеше ли? Когато го очистих, спретваше втора бомба. Смяташе да направи с теб същото, което е направил с Риджо.

Гореща-връзка: Не можеш да си сигурен.

Червения: Той сам ми призна. Секунди преди да го зашеметя, да го просна върху собственото му устройство и да го взривя.

Погледът на Старки се замъгли от сълзи. Тя отпи от джина и избърса очи.

Гореща-връзка: Заради мен ли стана така?

Червения: Да не би да долавям тънка нотка на... вина?

Гореща-връзка: Заради мен с Пел ли стана така? Ние ли те привлякохме тук?

Червения: Аз отговорих вече на въпроса ти. Сега е твой ред.

Старки се поуспокои.

Гореща-връзка: Добре.

Червения: Сигурно вече знаеш, че Пел не е този, за когото се представя. Знаеш, че е от първите ми жертви. Знаеш, че действа противозаконно.

Гореща-връзка: Знам.

Червения: Знаеш, че те използваше.

Старки забави репликата си, за да се успокои:

Гореща-връзка: Казвай въпроса.

Той я остави да чака. Старки знаеше, че иска да я накара да попита пак, но не го направи. Реши, че е по-добре да стои пред компютъра до края на живота си, отколкото да го попита. Писнало ѝ беше да я манипулират.

Най-сетне той не издържа.

Червения: Как се чувстваш, когато разбереш, че човекът, когото обичаш, те използва?

Старки прочете съобщението и не почувства нищо. Знаеше, че той иска да види бурна реакция, но тя нямаше да му достави това удоволствие.

Гореща-връзка: Ще те арестувам.

Червения: Ама че майтап. Ха-ха.

Гореща-връзка: Най-добре се смее този, който се смее последен.

Червения: Вече си свърших работата тук, Каръл Старки. Приятно ми беше да се запознаем. Сбогом.

Старки разбра, че тази нощ няма да има повече съобщения. Загаси компютъра и поседя известно време в тихата къща с цигара в ръка. След това пусна касетката на телефонния секретар, за да прослуша съобщенията, които ѝ бе оставил Пел. Превъртя ги отново и отново, жадна за гласа му. Беше мъчително.

19.

Старки пи почти цяла нощ. Изпуши безброй цигари, от които цялата къща се задими. Задряма на два пъти и двата пъти сънува Шугър и случката при фургона. Сънят ѝ беше неспокоен и траеше едва по няколко минути. Втория път, когато се събуди, ѝ се привидя фургонът с червен надпис на стената: ИСТИНАТА БОЛИ. След това не можа да заспи.

Реши да говори с Келсо още щом отиде на работа. Разследването трябваше да се насочи към Червения, и то бързо, за да има някакъв шанс да го хванат. Знаеше как да го направи.

В пет и десет същата сутрин изпрати съобщение на пейджъра на Мюлер. Беше прекалено пияна и не ѝ пукаше за часа. Телефонът ѝ иззвъня след дванайсет минути от другата страна линията се чу съненият глас на полицая.

— По дяволите, Мюлер, не очаквах да ми се обадиш толкова скоро. Да не спиш с пейджъра?

— Старки? Знаеш ли кое време е?

— Слушай, знам откъде Тенант е взел експлозива, с който се взриви. Дал му го е Червения. Червения го е посетил в затвора.

Мюлер се изкашля:

— Откъде знаеш?

— Той ми каза.

— Тенант ли?

— Не, Уорън, Червения! Трябва да направиш две неща. Първо да прегледаш записа на охранителната система, за да видиш кой е идвал при Тенант през последните дни. Второто е по-важно. Нали се сещаш за албума на Тенант?

— Не разбирам и думичка от това, което ми говориш.

— Никога ли не си ходил при Тенант в затвора?

— Защо ми е да ходя при него, по дяволите?

— Той имаше един албум, Мюлер. Колекция от статии за бомби. Караше всеки посетител да разглежда скапания му албум. Взemi го.

Накарай криминолозите ви да снемат всички отпечатъци от него. Няма начин Червения да е ходил при него и да не е докоснал албума.

Тя описа подробно албума и информира Мюлер за последните събития. След това се изкъпа, облече се и взе компютъра. Щеше да ѝ е необходим, когато обяснява на Келсо за „Клавдий“. Преди да излезе, напълни малката си бутилка с джин и сложи нова опаковка тагамет в чантичката си.

Старки така предвиди времето на пристигането си на Спринг Стрийт, че Келсо да си е в кабинета. Искаше, преди да отиде при него, да говори с Марцик и Хукър. Паркира колата, взе компютъра и се качи в отдела.

Хукър беше на бюрото си.

— Здравей, Хук. Келсо тук ли е?

— Да.

— Къде е Бет?

— В тоалетната.

Добрият стар Хорхе. Той бе може би единственият мъж в Америка, който още наричаше клозета „тоалетна“.

В тоалетната Старки завари Марцик с цигара в уста. Марцик махна припряно, за да пропъди дима, после виновно изрече:

— Заради теб пропуших.

— Защо не отидеш на стълбището?

— Не искам да се разбере. Шест години не съм пипвала тази отрова.

— Хвърляй цигарата и ела. Ще ходя при Келсо и искам двамата с Хукър да сте с мен.

— По дяволите, тъкмо я запалих.

— За бога, Бет, моля те!

Старки не изчака Хукър и Марцик — не искаше тримата да нахълтват наведнъж в кабинета. Почука и бързо се вмъкна с лаптопа под мишница. Келсо го погледна изненадано, защото знаеше, че тя няма компютър и нищо не разбира от такива неща.

— Бари, трябва да поговорим.

— Уредил съм среща със заместник-началник Морган за покъсно. Искане да го поставим в течение преди пресконференцията. Той също иска да те поздрави, Каръл. Сам ми го каза. Всички се бяхме

хванали на тази недомислена теория за Червения, само ти успя да разрешиш случая. Мисля, че те чака повишение.

Старки постави лаптопа на бюрото му.

Хукър и Марцик се появиха на вратата.

— Добре, Бари, ще дойда при Морган, но първо трябва да ти кажа някои неща и искам Бет и Хорхе също да присъстват. Бък не се е самоубил. И не е било нещастен случай. Червения го е убил.

Келсо се намръщи:

— Май нещо не съм разбрал. Нали ти сама твърдеше, че Червения няма пръст в тази работа?

— Червения не е убил Чарли. Бък го уби. Копирал е стила на Червения, за да прикрие мотива си, точно както доказахме.

— За какво тогава говориш?

— На Червения не му харесало, че някой го имитира. Дошъл е тук, за да открие кой го прави. И го намери.

— Каръл, откъде знаеш всичко това? — недоумяваше Сантос.

Старки посочи компютъра:

— Той ми го каза в „Клавдий“. С Червения поддържаме кореспонденция вече почти седмица.

Тя им разказа за онази насока в разследването, която бе пазила в тайна. Келсо я изслуша мълчаливо, по лицето му не личеше какви мисли му минават през главата. Прекъсна я само веднъж, когато стана дума за Джек Пел:

— Откога знаеш, че Пел вече не работи в БАТО?

— От вчера. Говорих с него снощи.

— Сигурна ли си? Напълно ли си сигурна, че този човек действа без да е официално упълномощен?

— Да.

Келсо стисна зъби. Ноздрите му се разшириха и той задиша дълбоко.

Старки се обърна към Марцик и Хукър — и двамата гледаха в земята.

— Бари, съжалявам. Сбърках, че действах така, но все още можем да хванем Червения. Бък е имал още модекс. Сигурна съм, че е имал, и мисля, че Червения го е взел.

— И това ли ти каза Червения?

— Не сме говорили толкова много. Не си споделяме такива тайни. Той ме предизвиква, поставя ми загадки. Такава е, ако може тъй да се каже, връзката ни. Затова с Пел се включихме в интернет, за да го накараме да се покаже. Сигурна съм, че пак ще се свърже с мен. Можем да го подмамим, Бари. Можем да хванем този мръсник.

— Заприличахме на глупаци — изрече Келсо.

Старки си пое въздух:

— Не ти, Бари. Само аз приличам на глупачка.

— Точно тук грешиш, детектив Старки. Сега ще се обадя на Морган. Искам да изчакаш навън. Няма да мърдаш от отдела. Няма да правиш нищо. Марцик, Сантос, и за вас се отнася.

Те кимнаха.

— Някой от вас знаеше ли за това?

— Не — побърза да каже Старки.

— Не питам теб!

— Не, сър — отговори Марцик.

— Не, сър — измърмори Сантос.

— Свободни сте.

Старки тръгна към вратата, но Келсо я спря:

— Още нещо. По време на вашите... не знам как да ги нарека... разговори, докато си разговаряла с този убиец, разкривала ли си му каквито и да било подробности около разследването?

— Не, Бари, не съм.

— Старки, да не съм те чул повече да ми говориш на „ти“.

Навън Старки се извини на Сантос и на Марцик. Сантос кимна умърлушено, след това седна мълчаливо на бюрото си. Марцик беше бясна и не го криеше:

— Ако заради теб пропусна повишението, ще те заритам по пияния задник! Знаех си, че се чукаш с този негодник!

Старки не отговори. Седна на бюрото си и зачака.

Вратата на Келсо остана затворена близо четирийсет и пет минути. Когато се отвори и тримата скочиха на крака, но Келсо спря Марцик и Сантос с поглед:

— Не вие. Старки, ела вътре.

Той затвори вратата зад гърба ѝ. Никога не го беше виждала толкова ядосан.

— Край с теб. Уволнена си веднага и ще ти предявя обвинения за неспазване на служебната дисциплина и за застрашаване на следствието. Говорих вече с „Вътрешно разследване“. Ще се свържат с теб директно, преминаваш на тяхно подчинение. Ако по време на разследването се появят улики за съдебно преследване, ще бъдеш съдена с цялата строгост на закона. Съветвам те да си потърсиш адвокат.

Старки остана поразена:

— Вари, знам, че се провалих, но Червения още е тук. Има още модекс. Не можем да оставим нещата да свършат така!

— Единственото, което ще свърши, е твоята кариера. Край с теб! Останалите продължаваме разследването.

— По дяволите, аз съм разследването! Аз мога да го пипна, Бари. Ако искаш да ме уволниш, добре, направи го, но след като хванем този мръсник.

Келсо бавно скръсти ръце и впи поглед в нея:

— Ти ли си разследването?! Това е най-безсрамното, самонадеяно, нагло твърдение, което някога съм чувал от детектив в този отдел!

— Бари, не исках да прозвучи така. Знаеш, че не съм искала да прозвучи така.

— Знам само, че си си позволила да водиш разследване на своя глава и без мое знание. Сама ми каза, че тайно си решила да служиш за примамка на убиец, когото би трябвало да преследваме с общи усилия. Може би, ако ми беше предложила, пак щяхме да го направим по този начин. А сега, както сама твърдиш, Бък Дагет е умрял от ръката на този човек. Какво е чувството да знаеш, че си станала причина за смъртта на Бък, Каръл?

Старки примигна, опитвайки се да спре сълзите, които напиреха от очите ѝ.

„Истината боли.“

Но нямаше какво да направи.

— Чувствам се точно както мислиш, че се чувствам. Моля те, Бари! Моля те, позволи ми да остана и да ви помогна да заловите този човек. Трябва да го пипна!

Келсо си пое дълбоко въздух, отиде зад бюрото си и седна.

— Уволнена си.

Старки посегна към компютъра.

— Това остава.

Тя се извърна и излезе.

20.

Марцик седеше на бюрото си. Сантос го нямаше в оперативната зала. Старки си помисли дали да каже на Марцик за разговора в кабинета на Келсо, но реши, че няма смисъл. По-късно, когато всички се успокоят, можеше да се обади.

— Довиждане, Бет.

Марцик не отговори. Дори не я погледна.

Старки изкара колата си от подземния гараж и потегли из града без ни най-малка идея какво да прави или къде да отиде. Бе очаквала Келсо да я накаже, да я понижи и да ѝ намали заплатата, но никога не си беше помисляла, че ще я изхвърли от разследването. То значеше прекалено много за нея, прекалено много бе дала от себе си. Всъщност беше жертвала всичко за разследването. За залавянето на Червения. Като се замисли за това, почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи. Вероятно и Пел се бе почувствал така.

Измъкна бутилката изпод седалката, стисна я в коленете си, запали цигара и избълва дим през прозореца. Пиеше ѝ се. „О, за бога!“

Върна бутилката под седалката.

Качи се в Грифит Парк. Тук гъмжеше от туристи. Беше горещо. Смогът бе толкова гъст, че закриваше сградите. Туристите отчаяно се опитваха да видят нещо през гъстата завеса на отровните изпарения. Вероятно видимостта не беше повече от километър-два. Все едно да гледаш разяден от рак бял дроб. „Ето още един принос“ — помисли си Старки и запали нова цигара.

Каза си да спре, да се успокои. Знаеше, че всичко е заради Бък Дагет. Каквото и да беше сторил, мисълта, че може би тя е една от причините за смъртта му, не ѝ даваше мира. А може би беше заради Пел, защото още чувстваше нещо към проклетия глупак, дори повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

Купи си диетична кола и вече се качваше към обсерваторията, когато пейджърът ѝ избръмча. Беше Мюлер. Тя набра номера му.

— Старки се обажда.

— Ще станеш любимката на ФБР.

— Нещо е излязло от албума, нали?

— И още как! Имаме пълен комплект, Осем от десетте пръста. Знаеш ли, мръсникът се вмъкнал в затвора като адвокат на Тенант. Представяш ли си каква наглост?

— Уорън, взехте ли записа на охранителната система?

— Да. И това направихме. Старки, федералните тук умират от кеф. Установихме самоличността му. Чуй това: Джон Майкъл Фоулс, двайсет и осем годишен. Без криминално досие. Има го в картотеката на ФБР, защото на осемнайсет кандидатствал за Морската пехота, но го обявили за негоден за военна служба. На няколко пъти щял да подпали казармата.

Старки дишаше тежко, като състезателен кон пред старта.

— Уорън, слушай, обади се в Криминалния отдел и им дай цялата информация, става ли? Аз вече не съм в разследването.

— Какво, по дяволите, приказваш?

— Провалих се. Аз съм си виновна. Ще ти разкажа, но сега не мога. Би ли им се обадил? Тази информация ще им трябва.

— Слушай, Старки, каквото и да си направила, трябва да са луди, за да те изхвърлят. Искам да го знаеш. Ти си велико ченге!

— Ще им се обадиш ли?

Чувстваше се, сякаш земята се изплъзва изпод краката ѝ.

— Да. Да, разбира се, ще го направя.

— По-късно ще ти звънна.

— Старки?

— Какво?

— Пази се.

— Довиждане, сержант.

Тя затвори телефона и загледа туристите, които пъхаха монети в телескопите, за да разгледат по-ясно смога. Джон Майкъл Фоулс. Представи си Джон Майкъл приведен над компютъра си в очакване Горещца-връзка да се появи в чата. Представи си го как приготвя поредната си бомба с остатъците от модекса на Бък Дагет. Представи си го как набелязва поредния сапърор и как го чака да се приближи до бомбата, за да натисне копчето на разрушението. Искаше да се срещне с него на компютърния екран. Искаше да довърши това, което бе започнала, но Келсо я беше изхвърлил.

Не. Имаше и друг начин.

Тя отново извади клетъчния си телефон и се обади на Пел.

ПЕЛ

Пел напусна мотела. Знаеше, че в местното управление на БАТО ще се задействат веднага щом научат, че техен агент се е намесил незаконно в разследване. Предполагаше, че Старки ще издаде къде е отседнал, затова се премести. Не знаеше какво да прави или къде да иде, но в едно беше сигурен — преследването на Червения бе приключило. Сега, като го бяха разкрили, всички клонове на БАТО и всички отряди за обезвреждане на бомби на полицията в страната щяха да бъдат предупредени.

Реши да не бяга. Ретините му скоро щяха да се отлепят напълно и невъзвратно и... край. Реши да остане в града още ден-два с надеждата Старки и лосанджелиската полиция да заловят Червения. След това щеше да се предаде. По дяволите. Няма награди за втория.

Не чувстваше разочарование, че е изпуснал Червения. Това отчасти го изненадваше. Почти две години преследването бе негова страст. Сега просто нямаше значение. Съжеляваше само, че е изгубил Старки. Съжеляваше за болката, която ѝ бе причинил.

Той се настани в друг хотел, след това излезе и кара безцелно из града, после спря в една закусвалня в Санта Моника. Дойде, за да види океана. Реши, че може би трябва да види колкото може повече неща, докато все още притежава тази способност, но тук не се бяха сетили да сложат маси на открито. Седна на бара и се замисли, че може би не е зле да остане в Лос Анджелис. Поне докато се одобри със Старки. Може би трябваше да ѝ се извини. Ако го направеше по подходящ начин, може би щеше да я накара да го мрази по-малко.

Когато пейджърът му завибрира и той видя номера ѝ на екранчето, реши, че може би му се обажда, за да му каже да се предаде.

— За да ме арестуваши ли, ме търсиш? — попита той, когато тя отговори на позвъняването му.

Думите ѝ го изненадаха.

— Не. Обаждам ти се, за да ти дам последен шанс да пипнеш този мръсник.

Старки го намери в едно долнопробно заведение, седнал в полутъмно сепаре. Сърцето ѝ се сви при вида му, но тя потисна чувствата си.

— Не си единствен извън закона — изрече.

— Не разбирам.

Тя му разказа какво е станало. Постара се да бъде кратка. Чувстваше се неловко близо до него.

— Предлагам ти сделка, Пел, трябва да се съгласиш с условията ми. Ако хванем този човек, няма да го убиваме, а ще го арестуваме. Тук не става вече дума за личното ти отмъщение. Съгласен?

— Да.

— Като обмислим всичко, отиваме при Келсо. Аз не съм вълк единак като теб. Искам да правя нещата по всички правила и да съм сигурна, че планът ще работи.

— Искаш да спасиш работата си.

— Да, Пел, искам да спася работата си. Може така и така да ме уволнят, но искам да си тръгна като полицаи, а не като някаква глупачка, която е причинила смъртта на Бък Дагет.

Пел се загледа през прозореца, сякаш се опитваше да запомни всичко, което виждаше.

— Ако дойда с теб, може да ме арестуват.

— Няма нужда да идваш. Изборът е твой. Просто ти казвам как трябва да го направим.

Пел кимна отново. Тя знаеше, че му е трудно да вземе решение.

— Защо съм ти тогава?

— Червения ме чака. Тази негова... фиксидея, можем да я използваме срещу него. Но имам нужда от компютър, за да вляза в „Клавдий“. Келсо взе моя.

— Трябваше да ти кажа какво правя. Съжалявам, че не го сторих.

— Стига. Не искам да слушам извинения.

— Много дълго време живееш само с една мисъл. Човек свиква.

— Това ли си свикнал да правиш за тези две години, Пел? Да ходиш от град на град след този човек и да проваляш другите?

Пел вдигна рамене.

— Имам значка и служебна карта. Знаем какъв е редът, имам приятели. Повечето хора не задават въпроси, като им покажеш значка. Полицаяте никога не задават въпроси, когато имаш значка.

— Виж, не ме интересува, не искам да говорим за това.
Участваш или не?

— Участвам.

— Да тръгваме тогава.

Тя тръгна да излиза от сепарето, но той взе ръцете ѝ в своите.

— Каръл?

— Какво? Не ме пипай така, Пел. Неприятно ми е.

— Влюбен съм в теб.

Удари го по лицето, толкова бързо, че дори не осъзна, че го прави. Хората от съседните маси ги изгледаха.

— Не го казвай повече.

— За бога, Старки, трети път ме удряш!

— Млъкни!

Напуснаха сепарето един след друг.

* * *

Отидоха в дома ѝ.

Трудно ѝ беше да гледа Пел. Трудно ѝ беше дори да стои в една стая с него, но си наложи да запази самообладание. Нямаше друг начин и тя отново чувстваше същото неудобство като предишния път, когато бяха заедно.

Поставиха компютъра на масата в столовата и Старки се включи в „Клавдий“. Беше по-рано от предишните срещи с Червения, но не ѝ се чакаше. Когато обгърнатата в пламъци глава се появи на екрана, тя се включи в чата, където нямаше никой.

— Какво ще напишеш? — поинтересува се Пел.

— Това.

Гореща-връзка: Джон Майкъл Фоулс.

— Кой е Джон Майкъл Фоулс?

— Червения. Уорън Мюлер е намерил отпечатъците му по албума на Тенант. Сетих се, че ако Червения е бил при Тенант, той го е

накарал да разгледа проклетия албум.

Пел се взря в екрана. Устните му се движеха, сякаш четеше името наум и се опитваше да го запечата във всяка клетка на тялото си.

Фоулс можеше да се появи по всяко време. Можеше да се наложи да чакат. Тя запали цигара и каза на Пел, ако иска нещо от кухнята, да си вземе. Не отместваха поглед от компютъра.

Фоулс се обади почти веднага:

ЩЕ ПРИЕМЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

Старки се усмихна. Пел се наведе напред.

— Бърз е.

— Чака ме.

Тя отвори прозореца.

Червения: Отлично, детектив Старки. Изненадваш ме.

Гореща-връзка: Изчервявам се от комплиментите ти.

Червения: Как научи името ми?

Гореща-връзка: А... един въпрос. Истината ли искаш, или това, което очакваш да чуеш?

Червения: Много смешно, Каръл Старки. Много остроумно.

Старки не отговори.

— Защо не отговаряш? — попита Пел.

— Нека почака. Това е неговата игра.

Най-накрая на екрана се появи ново съобщение:

Червения: Истината е стока. Какво искаш в замяна?

Гореща-връзка: Ще ми отговориш на един въпрос. Съгласен ли си?

Червения: Зависи от въпроса. Няма да ти издам къде се намирам или нещо от този род. Всичко друго е разрешено.

Гореща-връзка: Съгласна.

Червения: Съгласен.

Гореща-връзка: От албума на Тенант. Когато се сетих, че си ходил при него, си спомних, че показваше албума си на всекиго.

Фоулс отново замълча. След известно време отговори:

Червения: Да ти го начукам.

Гореща-връзка: Само в сънищата ти.

— За бога, Старки, много сте се сближили!

— Млъквай.

Червения: Знаеш ли защо разглеждах този албум, Каръл Старки?

Гореща-връзка: За да прочетеш статиите за себе си?

Червения: За да прочета статиите за теб.

Пел отново се размърда. Старки загледа замислено екрана, после написа:

Гореща-връзка: Сега идва ред на моя въпрос.

Червения: Давай.

Старки се подвоуми. Пръстите ѝ затрепериха и тя си помисли за бутилката. Запали нова цигара.

Пел забеляза, че трепери.

— Добре ли си?

Тя не му отговори.

Гореща-връзка: Пак те питам: Щеше ли да дойдеш в Лос Анджелис, ако не те бяхме подмамили?

Червения: Истината или това, което очакваш да чуеш?

Гореща-връзка: Отговори на въпроса ми.

Фоулс отново замълча.

— Какво прави?

— Мисли. Той иска нещо. Опитва се да измисли как да го получи.

— Какво иска?

— Мен.

Червения: Ще ти отговоря лично. Дай ми телефона си.

Гореща-връзка: Ти си превъртял.

Червения: АЗ СЪМ ЧЕРВЕНИЯ! РАЗБИРА СЕ, ЧЕ СЪМ ПРЕВЪРТЯЛ!

Гореща-връзка: Нямам с какво да те развъртя, Джон.

Червения: Не ме наричай Джон. Аз съм Червения.

Гореща-връзка: Няма да ти дам номера си. Не искам да стигаме толкова далеч.

Червения: Аз съм стигал и по-далеч в мечтите си за теб!

Гореща-връзка: Помни правилата. Ако започнеш с цинизмите, излизам.

Червения: Предлагам ти... истината.

Гореща-връзка: Истината боли.

Червения: Истината може и да те освободи.

Тя се облегна назад. Трябваше да помисли. Знаеше, че имат само един шанс да го хванат. Ако той усетеше целта ѝ, шансът щеше да се

провали.

— Покажи слабост — посъветва я Пел.

Старки го погледна и забеляза, че той я наблюдава.

— Той е мъж — продължи агентът. — Ако го искаш, ако имаш нужда от него, потърси закрила от него.

— Не е в мой стил.

— Преструвай се.

Тя се обърна отново към компютъра.

Гореща-връзка: Страх ме е.

Червения: От истината ли?

Гореща-връзка: Ти искаш да си в списъка на десетимата най-търсени престъпници. Страх ме е, че ще ме използваш, за да влезеш там.

Червения: Има неща, които желая повече от това, да съм в списъка.

Гореща-връзка: Какви например?

Червения: Искам да чуя гласа ти, Каръл Старки. Искам да поговорим. Не като сега. Искам да виждам изражението ти. Искам да чувам интонацията ти.

Гореща-връзка: Не е ли странно? Аз съм полицаи. А ти си Червения.

Червения: И двамата ни има в албума на Тенант.

Тя не отговори.

Червения: Ние сме еднакви.

Тя отново се замисли. Знаеше какво иска, но не можеше да му го каже. Трябваше да изчака той да го предложи. Идеята трябваше да е негова, иначе никога нямаше да се хване.

Гореща-връзка: Няма да ти дам номера си.

Червения: Тогава аз ще ти дам един номер.

Гореща-връзка: Това е смешно. Ако ми дадеш номер, ще разбере къде си.

Червения: Може би това ми е целта. Може би искам да чукаш... на вратата ми.

Гореща-връзка: Без неприлични намеци.

Червения: Може да се държа неприлично, но не съм глупав. Да направим така: Включи се в „Клавдий“ по-късно днес, точно в 15 часа. Ще те чакам. Ще ти дам един номер. Ако телефонът ми не позвъни до петнайсет секунди, ще си тръгна и никога повече няма да ме видиш. Ако се обадиш, ще говорим точно пет минути и аз ще отговоря на въпроса ти. Не повече от пет минути. Ще ми се да поговорим по-дълго, но и двамата знаем каква си.

Гореща-връзка: Прав си, веднага ще засечем телефона.

Червения: Може би, но може и да те убедя, че двамата сме родени за други, по-добри неща.

Гореща-връзка: Не разчитай на това.

Червения: Няма. Знаеш ли, ще те победя в тази игра. Няма да ме хванеш.

Гореща-връзка: Ще видим.

— Хвана го, Старки.

— Може би.

Вече имаше с какво да се върне при Келсо, но всичко зависеше от Червения. Страхуваше се, че ако той излезе от чата, никога вече няма да се върне. Че няма да е там в три часа. Не й се щеше да пише това, което бе намислила, но нещо в нея искаше да знае. Каза си, че ако стигнат до този въпрос, той вече ще е неин. Няма да изчезне, няма да се скрие. Ще се върне при нея и тя ще го хване.

Въпросът беше толкова личен, че тя дори се притесни от Пел.

Гореща-връзка: Като си представяш, че си с мен, за какво си мислиш?

Той се забави толкова дълго, че тя се уплаши да не си е тръгнал. Най-накрая ѝ отговори и тя съжали, че е попитала.

Червения: За смърт.

Старки не отговори. Излезе от „Клавдий“ и изключи компютъра. Пел я наблюдаваше.

— Стига ме гледа така — смъмри го тя. — Имаме много работа.

ЧЕРВЕНИЯ

Джон Майкъл Фоулс седеше в колата си на по-малко от две преки от къщата на Старки. Затвори лаптопа и се ухили:

— ДЯВОЛСКИ добър съм! Толкова съм добър, че трябва да си татуирам „Г-н Неустоимия“ на задника.

Той остави лаптопа и погали буркана с модекс. Обичаше да го носи със себе си, сивият експлозив приличаше на паста за зъби. По-добре, отколкото да си имаш аквариум със златна рибка. Няма нужда да я храниш.

Изчака Старки и Пел да излязат и се върна в хотела си, за да приготви новата си бомба. Този път бе замислил различно устройство, специално за Старки. Не му оставаше много време.

21.

Старки искаше да подмами Джон Майкъл Фоулс, за да установи местонахождението му и да го хване. За тази цел беше необходимо да има готови устройства за локализиране на разговора, ако престъпникът се свърже по обикновен телефон, и да предупреди компаниите за клетъчни телефони да засекат най-вероятното му местоположение, ако използва мобилен телефон. Щом установят къде се намира, трябваше да има достатъчно хора, които да отцепят и претърсят района. Като се има предвид самоличността на преследвания — Джон Майкъл Фоулс, т.е., Червения, — логично бе да се очаква, че ще носи експлозив, което налагаше участието и на Отряда за обезвреждане на взривни устройства. Всичко това означаваше, че няма да мине без помощта на Келсо.

Тя се обади на Дик Лийтън.

— Дик, нуждая се от помощта ти.

— Не знам дали съм в състояние да ти помогна. Говорих с Бари. Какво, по дяволите, си си въобразила, Каръл? — Звучеше резервиран, но загрижен. По гласа му личеше, че е чул новината.

— Бари каза ли ти, че установих контакт с Червения?

— Разбира се. Сериозно си загазила. Сериозно. Няма да се разминеш само е уволнение.

— Дик, знам, че съм загазила. Моля те, изслушай ме. Все още съм във връзка с Червения. Преди малко разговаряхме по мрежата.

— По дяволите, Каръл, само влошаваш положението. Трябва да...

Старки го прекъсна:

— Знам, че съм уволнена, знам, че вече не съм в екипа, но мога да хвана този човек, Дик. Имам връзка с него, независимо дали на Бари му харесва, или не, и можем да я използваме, за да го опандизим. Подмамах го, Дик. Подмамах го да се покаже!

Лийтън замълча. Явно обмисляше чутото, затова тя реши да продължи да го убеждава:

— Точно в три часа пак ще се свържем в мрежата. Той ще ми даде някакъв телефонен номер да му се обадя. Дик, мога да си уредя среща с него. Дори да не успея, можем да засечем телефона му. Това е Червения, за бога, мислиш ли, че трябва да пропускаме такава златна възможност? Убеди Бари да ме върне, Дик, моля те.

Говориха още десет минути. Лийтън задаваше въпроси, Старки отговаряше. И двамата знаеха, че трябва да се обадят на Морган. Трябваше да убедят заместник-началника, преди да се обърнат към Келсо. Морган им трябваше също и за да уреди всичко навреме. Старки веднага съжали, че се е съгласила да се чуе с Фоулс още същия ден, че не го е отложила за следващия. Но вече беше късно. Най-накрая Лийтън се съгласи да ѝ помогне и ѝ каза да го чака на Спринг Стрийт в два часа.

Тя затвори и се обърна към Пел:

— Нали чу.

— Ще действаме.

— Ако Морган се съгласи, предполагам, че ще предупреди БАТО и ФБР. Може и те да се намесят.

— Вероятно. Тези момчета не обичат да гледат отстрани.

— Може би не трябва да идваш.

— Не съм стигнал дотук, за да се откажа в последния момент, Старки.

— Е, да вървим тогава. Искаш ли нещо за хапване?

— Нямам апетит.

Пел се засмя.

Тя го върна в закувалнята, за да вземе колата си, след това потеглиха в различни посоки.

В два без пет Старки остави колата си в забранената зона пред Спринг Стрийт и се качи с втория лаптоп. Лийтън вече беше там, както и Морган с двама от „Мъжете в черно“. Пел още го нямаше. Старки се надяваше да е променил решението си и да не дойде. Келсо стоеше пред кабинета си с двама цивилни, вероятно федерални агенти. Марцик говореше с единия от „Мъжете в черно“ и се направи, че не я забелязва.

Всички в стаята прекъснаха това, което правеха, и се втренчиха в нея.

— Каръл, хайде да влезем в кабинета на Бари — предложи Дик.

— Всички влязоха в кабинета. Морган кимна учтиво:

— Май сте загазили, детектив.

— Да, сър.

— Ще видим как ще се развият нещата.

Келсо не изглеждаше доволен от развитието на нещата, но не беше и глупав. Искаше да хване Червения и ако това бе най-добрата им възможност, щеше да я използва. В кабинета вече седяха и трима представители на телефонната компания със собствени лаптопи, свързани в кабела на Бари.

— Каръл, предадох нашия разговор на началник Морган и лейтенант Келсо — продължи Лийтън. — И двамата са „за“. Диспечерската служба е в постоянна безопасна връзка с патрулните коли. Отрядът за бързо реагиране е приведен в готовност, Отрядът на сапърите, както винаги, е готов за действие.

Старки се усмихна на вметнатото „както винаги“ и кимна:

— Добре.

Безопасна връзка означаваше, че всички нареждания към патрулните коли ще бъдат предавани чрез компютри. Никой не искаше да използва радиостанциите, защото можеха да бъдат подслушани от средствата за масово осведомяване и от частни лица.

— Къде ще работим?

— Тук, в кабинета ми — отвърна Келсо. — Имаш ли нужда от нещо по-специално за компютъра?

— Трябва ми само телефонна линия. За обаждането ще използвам мобилния си телефон.

— Не трябва ли да използваме обикновен телефон, за да го засечем? — попита единият от „Мъжете в черно“.

— Не — отвърна един от представителите на телефонната компания. — Нали той дава номера. Това е достатъчно, за да засечем адреса, стига да не използва мобилен телефон. А в такъв случай няма значение от какво ще говори тя.

Келсо освободи място за компютъра. Старки мерна Пел в оперативната зала, говореше с федералните агенти.

В три без десет всичко беше готово. Лийтън се приближи до Старки и сложи ръка на рамото ѝ:

— Има още няколко минути. Сипи си кафе.

Тя излезе от кабинета. Радваше се, че ще се разсее малко. Пел още говореше с цивилните, но не беше с белезници. Тя не тръгна към кафемашината, а се приближи до него:

— Тези хора от БАТО ли са?

По-ниският от двамата се представи като заместник-главен агент Уоли Кумс, по-високият беше специален агент Бъргън Армъс, и двамата от местното управление в Лос Анджелис.

— Господин Пел арестуван ли е?

— Засега не. Бихме искали да ви зададем някои въпроси.

— Ще се наложи да изчакате.

— Разбираме.

— Ще имам нужда от помощта на господин Пел.

Двамата агенти се спогледаха, Кумс вдигна рамене:

— Разбира се.

Пел я последва към кабинета на Келсо. Вървеше съвсем близо зад нея.

— Благодаря ти.

В два и петдесет и девет Старки отново бе зад компютъра:

— Готови ли сме?

Морган огледа хората в стаята. Един от представителите на телефонната компания каза нещо по личната си линия, след това вдигна палец. Морган кимна:

— Да започваме.

Старки отвори „Клавдий“. Почти веднага на екрана се появи очакваният прозорец:

ЩЕ ПРИЕМЕТЕ ЛИ СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧЕРВЕНИЯ?

— Господи! — възкликна Келсо.

— Тишина — намръщи се Морган.

Когато тя отвори прозореца, на екрана се появи съобщение, което никой от тях не беше очаквал:

Червения: Съжалявам, маце. Промених си решението.

— По дяволите — изруга Келсо.
Морган му изшътка. Кимна насърчително на Старки:
— Действайте, детектив. Нали знаете, случват се и такива неща.
Тя написа:

Гореща-връзка: Мръсник.

Червения: Размислих.

Гореща-връзка: Не се оправдавай!

Червения: Един обикновен разговор не ми е достатъчен. Аз съм човек с ГОЛЕМИ апетити, ако схващаш, какво искам да кажа.

Гореща-връзка: Не си държиш на думата.

Червения: Как така?

Гореща-връзка: Ти обеща да ми отговориш на въпроса.

Червения: Казах, че ще ти отговоря лично. Все още не съм се отметнал.

Гореща-връзка: Мисля, че само ме будалкаш. Знаеш, че няма да се срещна с теб. Няма начин.

— Каръл... — започна Келсо.
— Тя знае какво прави — успокой го Пел.

Червения: Тогава никога няма да научиш защо умря Бък Дагет.

Старки се облегна и зачака. Усещаше как Келсо, Лийтън и останалите нервно мърдат зад гърба ѝ. Това не ѝ харесваше.

Червения: Срещни се с мен, Каръл Старки. Няма да ти направя нищо.

Гореща-връзка: Къде?

Червения: Не питай, ако нямаш намерение да дойдеш.

Гореща-връзка: Къде?

Червения: В парк „Ечо“. Нали знаеш големия фонтан?

Морган тихо нареди на помощниците си да разположат цивилни полицаи в парка. Дик Лийтън заговори по телефона с подчинените си. Старки се съсредоточи върху екрана:

Гореща-връзка: Да.

Червения: Спри от южната страна на езерото и тръгни към будката за сувенири. Върви през цялото време към будката, без да променяш посоката. Ще те наблюдавам. Ако дойдеш сама, ще се срещнем. Ако ли не, можеш да ме забравиш.

Гореща-връзка: Ти си глупак.

Червения: Глупак ли, Каръл Старки? Аз съм Червения. Истината е някъде по средата.

Веднага подготвиха акцията. Наредиха на отрядите за спешно реагиране и на сапъорите да се съберат на един паркинг на шест преки от парка. По околните улици бяха разставени цивилни съгледвачи от латиноамерикански произход. Всички униформени полицаи и патрулни коли бяха вдигнати в бойна готовност.

Телефонните техници закрепиха микрофон на тялото на Старки. Тя трябваше да отиде на мястото на срещата със собствената си кола и да действа точно според нарежданията на Джон Майкъл Фоулс. Районът щеше да бъде отцепен. При нужда щяха да бъдат повикани и снайперисти.

По-малко от осем минути след като изключи компютъра, тя бе готова за действие.

Старки потегли към парк „Ечо“. Стараеше се да се държи, сякаш нищо не се е случило. Това бе най-добрият начин да се справи. Да забрави цялата суматоха около себе си, точно както при

обезвреждането на бомба. Ако започне да мисли за акцията, ако започне да търси скритите снайперисти и цивилни полицаи, погледът ѝ щеше да я издаде.

Пътуването от Спринг Стрийт до парка ѝ отне дванайсет минути. Спря от южната страна. Едва се сдържаше да не повърне. Той нямаше да я посрещне с усмивка и със сандвич в ръка. Той беше Червения. Със сигурност ѝ бе подготвил изненада.

— Проверка на връзката.

— Едно, две, три, три, две, едно.

— Сигналят е чист.

— Свалям слушалката.

— Добре.

Тя свали слушалката от ухото си. Микрофонът между гърдите ѝ щеше да предава думите ѝ. Планът бе прост. Посочва го, заляга и оставя другите да си свършат работата.

Старки заключи колата и се запъти към будката за сувенири. Беше обичаен летен следобед. Паркът гъмжеше от семейни двойки, деца с балони, лопатки и скейтбордове.

Беше толкова горещо, че асфалтът пареше през обувките. Старки се надяваше да не стане по-горещо.

Пред будката за сувенири чакаше дълга опашка. Старки трябваше да измине шейсет метра, вървеше бавно и оглеждаше всяко лице. Не я беше грижа дали Фоулс ще си помисли, че я е страх, искаше да даде възможност на другите полицаи да заемат позиции.

Спря пред будката. Никой не се приближи до нея и никой не приличаше на Червения. Повечето бяха латиноамериканци, чернокожи и азиатци. Имаше само неколцина бели.

Старки извади цигара и запали. Времето течеше. Той можеше да е навсякъде, можеше да не е тук изобщо. Дали пак не си беше променил решението?

Ниска, набита жена с децата си се нареди на опашката. Старки си спомни жените, които бе гледала от прозореца на Дана, жените, които гонеха автобуса. Тази имаше четири деца, малки, всичките момчета, всичките ниски, набити и мургави като майка си. Най-голямото стоеше до нея, но другите беснееха наоколо, гонеха се в кръг и пищяха. Старки би дала всичко, за да млъкнат. Това пищене я изнервяше. Двете най-малки момченца изтичаха зад будката, обиколиха от другата

страна и спряха. Бяха намерили плика. Отначало Старки не разбираше какво държат и какво правят, но изведнъж си даде сметка и краката ѝ се подкосиха.

Двете момченца надникнаха в плика. По-голямото им братче се присъедини към тях. Някой беше оставил пълен хартиен плик до будката.

Не изкрещя, не се втурна напред. Това беше Червения! Той ги наблюдава и може да взриви устройството когато си поиска!

Старки хвърли цигарата и я смачка. Трябваше да изгони тези деца.

Тя тръгна към плика.

— Имаме вероятност за бомба. Повтарям, вероятност за бомба. Трябва да махна тези деца оттам.

Когато се приближи, тя повиши глас, придаде си гневен тон:

— Хей!

Момченцата вдигнаха глави. Сигурно не разбираха английски. — Разкарайте се оттам.

Децата разбраха, че говори на тях, но продължиха да я гледат с недоумение. Майка им каза нещо на испански.

— Кажете им да оставят този плик — нареди Старки.

Майката забърбори на испански. Старки се приближи до плика и видя тръбите.

— БОМБА!

Грабна две от децата и побягна назад.

— БОМБА БОМБА БОМБА! ПОЛИЦИЯ, ОТДРЪПНЕТЕ СЕ, БЪРЗО БЪРЗО БЪРЗО!

Децата се разпищяха, майка им се хвърли върху Старки като котка, която брани чедата си, хората от опашката я загледаха в недоумение. Старки ги задържа и заблъска, опитвайки се да ги накара да помръднат, от улицата се появиха полицейски коли, навлязоха поналейте на парка и...

... нищо не стана.

Ръс Дейл, плувнал в пот, пребледнял, както може да пребледнее човек само когато оглежда бомба, заяви:

— В тръбите няма заряд.

Старки се беше досетила. Ако Червения е искал да взриви бомбата, щеше да го направи, когато тя стоеше над нея. Сега седеше в

микробуса на Дейл също както когато работеше в отряда и се успокояваше след обезвреждането на бомба. Дейл беше изпратил робота „Андрус“, за да раздели тръбите с устройството за обезвреждане.

— Има бележка.

Дейл ѝ подаде една червена картичка. Дик Лийтън и Морган също се приближиха.

На картичката пишеше: „Погледни списъка.“

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? — изрече уморено тя.

Лийтън я хвана за ръката:

— Влязъл е в списъка на десетимата най-търсени. Веднага щом установихме самоличността му, федералните са го включили.

Старки се изсмя.

— Съжалявам, Каръл. Заслужаваше си да опитаме. Наистина си заслужаваше.

Всичко бе свършило. Връзката ѝ с Червения бе приключила. Той беше наблюдавал действията им. Където и да се намираше, сигурно си умираше от смях. Тя можеше пак да се включи в „Клавдий“ и отново да се свърже с него, но всяка надежда, че може отново да го подмами, се беше изпарила. Той бе получил каквото искаше.

Келсо се приближи и ѝ каза почти същото като Лийтън. Дори успя да си придаде изражение на разочарование:

— Слушай, Каръл, пак ще разследваме действията ти, но можем да измислим нещо, за да запазиш работата си. Няма да останеш в Криминалния отдел, но може да уредим нещо.

— Благодаря, Бари.

— Дори ти разрешавам да ми говориш на „ти“.

Старки се усмихна.

Двамата агенти на БАТО бдяха над Пел като лични телохранители. Той им каза нещо и се приближи до нея.

— Как си?

— Била съм и по-добре. Разбра ли, че са го включили в списъка?

— Да. Може би сега ще се пенсионира.

Старки кимна. Не знаеше какво да си мисли. Щеше ли Червения да остане в Лос Анджелис? Щеше ли да продължи да убива, или просто щеше да изчезне? Тя си помисли за престъпника от „Зодиак“ в Сан Франциско, който уби няколко души, а след това изчезна безследно.

Погледна двамата агенти.

— Какво ще правите с приятелчетата ти?

— Няма да ме оковат във вериги. Искат да ме разпитат, но ми прочетоха правата и ме посъветваха да си намеря адвокат. Това какво ти говори?

— Загазил си.

— Точно се изразяваш.

Тя се усмихна, въпреки че не ѝ беше весело.

— Имаш хубава усмивка.

— Замълчи. Трябва да говоря с теб, Каръл. Трябва.

Тя се извърна и тръгна към микробуса.

— Не ми се говори. Искам само да се скрия някъде, за да си ближа раните.

— Искам да поговорим за нас!

— Знам. Сбогом, Джак. Ако мога да ти помогна с нещо, когато ме разпитват, ще го направя.

Тя се взря за последен път в помътнелите му очи, след това се отдалечи бързо, за да не издаде с нищо колко много иска да е с него.

22.

Старки не се върна направо на Спринг Стрийт. Лятното слънце грееше още високо на запад, но въздухът беше чист и жегата не се усещаше. Тя караше с отворени прозорци.

Спря в един денонощен магазин за голяма кутия студен чай, после пак потегли по улиците на Рампарт. Доставяше ѝ удоволствие да наблюдава минувачите. Пейджърът ѝ завибрира, но тя го изключи, без да погледне номера. Сигурно беше Пел. Или Келсо. И в двата случая не я интересуваше. Писнало ѝ беше от бомби. Можеше да живее и без да обезврежда взривни устройства или да разследва експлозии. Думите на Келсо я бяха обнадеждали. Можеше да отиде в отдел „Убийства“, но напливът беше голям. Трудно щеше да се вреди, особено с това досие от Криминалния. Ако се разчуеше, че е скрила информация от шефа си, щеше да има голям късмет, да я вземат дори в „Престъпления срещу собствеността“.

Изведнъж си даде сметка, че мисли за всичко това само за да прогони Пел от съзнанието си. Не можеше да си го избие от главата. Чаят изведнъж ѝ се стори горчив. При мисълта как я беше подвел агентът на гърлото ѝ заседна буца. Тя хвърли остатъка от чая, глътна два тагамета и потегли към къщи. Чувстваше голяма празнота, но все пак не чак толкова голяма, че да поиска да я запълни с джин. Това поне бе някакъв напредък и може би той се дължеше на Пел.

Когато стигна до дома си, Старки вече копнееше да види Пел пред вратата, но него го нямаше. Изведнъж я обзе такова чувство на самота, каквото не беше изпитвала от смъртта на Шугър. Опита да пропъди тези мисли. Сега положението бе по-добро. Беше превъзмогнала тези неща. Можеше да прекара остатъка от деня в размисли как да спаси работата си или как по-достойно да остави нея и спомените за Пел зад гърба си.

Спря двигателя и влезе въщи. Лампичката на телефонния секретар светеше, но тя не я забеляза, а и да я беше забелязала, нямаше да има никакво значение.

Първото и единствено нещо, което видя, бе взривното устройство на масичката във всекидневната. Неочаквана гледка — две тънки поцинковани тръби, прикрепени с тиксо към малка черна кутия, прилежно омотана с червени, сини и жълти жички. Зловещият предмет стоеше върху купчина списания. Всички сетива на Старки закрепяха: БОМБА! В същия момент пред очите ѝ избухна ослепителна бяла светлина.

— Чуваш ли ме?

Гласът му бе изненадващо спокоен. Тя едва го разбираше сред пронизителния звън, който ехтеше в ушите ѝ.

— Виждам, че очите ти мърдат, Каръл Старки.

Тя чу стъпки, тропане на твърди подметки по плочките. Подуши силна миризма, вероятно на бензин. Стъпките се отдалечиха.

— Подушваш ли това? Това е машинно масло от килера ти. Ако не се размърдаш, ще ти подпаля крака.

Тя почувства, че нещо облива крака ѝ, стилните панталони „Дона Каран“ и обувките „Бруно Мали“.

Подутината зад дясното ѝ ухо болеше толкова силно, че очите ѝ се насълзиха. Усещаше я как пулсира. Когато отвори очи, виждаше двойно.

— Добре ли си, Каръл Старки? Виждаш ли ме?

Тя погледна по посока на гласа.

Когато очите им се срещнаха, той се усмихна. В дясната си ръка държеше деветдесетсантиметрова черна метална пръчка. Беше намерил уреда ѝ за миене на прозорци в килера. Разпери широко ръце и каза:

— Аз съм Червения.

Беше я поставил в седнало положение пред камината, с вдигнати ръце, заключени с белезници за решетката. Краката ѝ бяха изпънати напред, което я караше да се чувства безпомощна като дете. Ръцете ѝ бяха изтръпнали.

— Поздравления, Джон. Най-последно влезе в списъка.

Той се изсмя. Имаше хубави равни зъби и изобщо не изглеждаше, както си го беше представяла, нито пък имаше някаква прилика с неясните скици, които бе гледала. Изглеждаше млад за

двайсет и осемте си години и в никакъв случай нямаше вид на изпаднал неудачник, каквито са повечето бомбени терористи. Беше хубав млад мъж и нито един от пръстите му не липсваше.

— Е, сега това няма толкова голямо значение. Имам по-важни задачи.

Тя реши да поддържа разговора. Колкото повече говори, толкова по-големи щяха да са шансовете ѝ за оцеляване. Взривното устройство вече го нямаше на масата. Беше поставено на сантиметри от краката ѝ.

Тя бързо отмести поглед от него.

— Погледни го, Каръл Старки.

Сякаш четеше мислите ѝ.

Той се приближи и седна по турски на пода. Потупа устройството като стар приятел:

— Последният модекс-хибрид на Дагет. Не е сместа, която предпочитам, но ще свърши работа. — Погледна гордо бомбата. — Тази е специално за теб. Името ти е написано на нея, както си му е редът.

Погледът ѝ спря на ръката му — пръстите му бяха тънки и дълги. Можеха да принадлежат на хирург или на часовникар. Отмести очи към бомбата. Тръбите бяха като при останалите, черната кутия бе различна. Имаше ключ и беше свързана чрез две тънки жички с батерии. Тази бомба бе различна. Нямаше дистанционно управление.

— Часовников механизъм — отбеляза тя.

— Да. Нямам време да я взривявам. Трябва да съм на друго място. Ще празнувам приемането си в списъка на десетимата. Не е ли странно съвпадение, Каръл Старки? Не искаха да ме запишат, докато не научат името ми, а ти им го каза. Благодарение на теб мечтата ми се сбъдна.

— Какво щастие.

Без да продума, той се пресегна към кутията, натисна я отстрани и на екранчето ѝ се появили зелени цифри. Започнаха да текат последните ѝ петнайсет минути. Той се усмихна:

— Доста сантиментално е, знам, но не можах да устоя на изкушението. Искях да го гледаш през цялото време.

— Ти си побъркан, Фоулс.

— Разбира се, но не можа ли да измислиш нещо по-оригинално?

Той я потупа по крака, отиде при дивана и донесе руло широко тиксо.

— Виж, не прави глупости, става ли? Искам да кажа, защо да пропиляваме мига? Това е моят подарък за теб, Каръл Старки. Ще станеш свидетел на собствената си гибел. Просто гледай как секундите се стапят. Не се безпокой, че ще останеш инвалид или нещо такова. Ще намериш смъртта, както много добре знаеш, за по-малко от хилядна от секундата. Безболезнено.

— Начукай си го.

Той откъсна парче тиксо и се усмихна:

— В известен смисъл сега го правя с теб.

— Искам да науча истината за едно нещо.

— Истината е стока.

— Отговори ми, мръсноко! Заради мен ли умря Бък... защото те подмавих тук ли?!

Той седна на петите си и я загледа, после се усмихна:

— Истината ли искаш да научиш?

— Да.

— Трябва да отговориш на един мой въпрос.

— Ще ти кажа каквото пожелаеш.

— Добре. Ето истината. Запази си чувството за вина за други неща, детектив Старки. Научих за бомбата в Силвърлейк от Полицейската телекомуникационна система много преди вие с Пел да започнете малката си игричка. Дагет ме доведе тук, не ти.

Старки се почувства, сякаш камък ѝ е паднал от сърцето.

— Сега отговори на моя въпрос.

— Казвай.

— Как се почувства?

— Кога как съм се почувствала? Когато разбрах, че са ме използвали ли?

Той се наведе по-близо, като дете, което наднича в аквариум.

— Не, не! При фургона. Била си на ръба. Въпреки че е било само барут и динамит, ударната вълна те е поразила със свръхналягане повече от трийсет хиляди килограма.

— Фоулс... Нищо не почувствах. Загубих съзнание. Едва покъсно започнах да чувствам.

Той продължи да я гледа, сякаш още очакваше отговор. Това я ядоса. Всеки реагираше така — приятели, непознати, полицаи, дори този маниак. Беше ѝ писнало.

— Какво има, Фоулс? Да не мислиш, че пред теб се отваря прозорец, през който да видиш Господ? Това е обикновена скапана експлозия, нещастнико. Става толкова бързо, че дори не разбираш какво се случва. Не е по-мистично от удара, който ми нанесе, като влязох.

Фоулс продължи да я гледа, без да мига. Тя се запита дали не е изпаднал в транс.

— Фоулс?

Той се намръщи раздражено:

— Така е било, защото ти си най-обикновено долно нищожество, Старки. Защото устройството е било плод на жалките усилия на някакъв малоумник. Сега си имаш работа с Червения. Две кила модекс. Ударната вълна ще помете краката ти за една десетохилядна от секундата, ще те премаже! Ще спуска всяко капилярче в мозъка ти за хилядна от секундата. Мозъчната ти смърт ще настъпи още преди краката ти да отхвърчат. Ще бъдеш мъртва, така че няма да го почувстваш.

— Защо не останеш да се полюбуваш на зрелището? Можеш да седнеш в скута ми.

Фоулс се ухили:

— Харесваш ми, Старки. Жалко, че не сме се познавали, когато си работила като сапъор. Още първия път нямаше да ти се размине.

Той я хвана за косата с лявата си ръка, дръпна главата ѝ назад и залепи тиксото на устата ѝ. Тя се опита да се измъкне, но той държеше здраво и залепи второ парче. Тя отвори уста колкото можеше по-широко. Усети, че тиксото се разхлабва, но не успя да го отлепи.

Часовниковият механизъм бе стигнал тринайсет минути и четирийсет и две секунди, Фоулс погледна часовника си:

— Идеално.

Тя се опита да му каже да върви по дяволите, но от устата ѝ се изтръгна само му чене.

Джон Майкъл Фоулс клекна до нея и нежно я погали по главата.

— Запази ми място в ада, Каръл Старки!

Изправи се и излезе, но тя не го погледна. Гледаше часовниковия механизъм и зелените цифри, които отброяваха времето до вечността.

ПЕЛ

Кумс и Армъс се проявиха като джентълмени. Можеха да го арестуват като най-обикновена отрепка, но постъпиха колегиално. Поискаха оръжието и значката му, но той ги беше оставил в мотела. Поканиха го на разговор. Той ги попита дали може да отиде по-късно в управлението и те се съгласиха. Дик Лийтън също се застъпи за него, като каза, че е помогнал в разследването.

Пел мина през мотела, взе си служебната карта и револвера, после се обади, че напуска. Седя дълго време в колата, слушайки ударите на собственото си сърце. По гърдите му течеше пот. Не мислеше нито за Джон Майкъл Фоулс, нито за Кумс и Армъс, мислеше за Старки.

Натисна газта и потегли към дома ѝ. Нямаше идея какво да ѝ каже или какво да направи. Знаеше само, че не може да я остави толкова лесно. Кумс и Армъс щяха да почакаат.

Спря пред къщата ѝ. Почувства облекчение, като видя, че колата ѝ е в двора. Странно е, помисли, че сърцето му бие със същата сила, както при среща на живот и смърт с някой престъпник.

Тъй като Старки не отвори, той най-напред помисли, че го е видяла да идва и се крие.

Потропа и извика:

— Каръл, моля те! Трябва да поговорим!

Опита да погледне през тесните стъкла край вратата, но те бяха прекалено прашни. Потърка ги и се взря вътре. Стори му се, че е седнала пред камината. После видя белезниците. След това различи бомбата в краката ѝ.

Изрита силно вратата и тя се отвори. Втурна се вътре, но нещо тежко го удари в тила. Той политна напред, пред очите му блеснаха искри. Старки го гледаше с обезумял поглед. Нещото го удари отново. Нападателят беше зад гърба му и го удряше. Крещеше:

— Мръсник! Мръсник!

Пел с мъка извади револвера. Получи нов удар. Усещаше как губи съзнание, но успя да измъкне оръжието. С последни сили свали предпазителя и стреля в сянката над себе си. Всичко потъна в мрак.

Когато Пел се появи на вратата, Старки се опита да извика през тиксото. Затропа с крака, за да го предупреди. Затърка лице в раменете си, за да разкъса тиксото, и задърпа ръце, въпреки че белезниците се забиваха в китките ѝ.

Фоулс скочи иззад вратата точно когато Пел я разбиваше. Агентът видя само Старки и докато тя се опитваше да го предупреди с поглед, Фоулс го удари с уреда за миене на прозорци. Удари го отново и отново, тежкият предмет се стоварваше като чук върху Пел.

Пел падна. Старки го видя как изважда револвера, как стреля по Фоулс, как той отскача назад и пада.

Старки отново потърка лице в рамото си и успя да разхлаби тиксото. Погледна часовниковия механизъм — цифрите се сменяха толкова бързо, че ѝ се виждаха размазани.

Фоулс опита да се изправи, но не успя. Пел изстена.

Старки продължи да търка лице в рамото си и да отваря и затваря уста. Най-накрая тиксото се отлепи от единия край и тя успя да изкрещи:

— Пел! Пел, ставай!

6:48, 6:47, 6:46...

— Пел. Ставай и търси ключовете! Събуди се, Пел, дявол да те вземе!

Пел се обърна по гръб. Погледна тавана, примигна, после още веднъж, сякаш виждаше най-удивителното нещо в живота си.

— По дяволите, Пел, остават шест минути, това нещо ще избухне! Идвай тук.

Пел се извърна настрани и пак примигна, потърка очи:

— Не те виждам! Не виждам нищо! Само сенки...

Кръвта на Старки се смрази. Знаеше какво е станало. От ударите увредените ретини се бяха отлепили, крехката връзка със зрителните нерви бе окончателно прекъсната.

Тя усети, че се изпотява. Задържа дъха си, опита да се овладее.

— Не виждаш ли, Джак? Ами на близко разстояние? Можеш ли да видиш ръката си?

Той вдигна ръка пред очите си:

— Виждам само сянка. Нищо друго. Кой ме удари? Той ли?

— Ти го уцели. На дивана е.

— Мъртъв ли е?

— Не знам, Джак, забрави го! Тази бомба е с часовников механизъм. Проклетото устройство е включено, разбираш ли ме?

— Колко време остава?

— Шест минути и десет секунди.

Нямаха време да викат полиция. Старки разбра, че това е първата мисъл, която му е минала през ума.

— Не виждам, Каръл. Съжалявам.

— По дяволите, Джак, завързана съм за тази проклета камина. Освободи ме и аз ще обезвредя устройството!

— НЕ ВИЖДАМ!

По лицето му се стичаха струйки пот. Той се извъртя и се изправи на ръце и колене. Обърна се с гръб към нея. В другия край на стаята Фоулс отново опита да се изправи, пак неуспешно. Сякаш животът му малко по малко си отиваше.

— Джак.

Пел се обърна.

Тя опита да диша ритмично. Когато човек обезврежда бомба, трябва да остане спокоен. Страхът може да ти коства живота.

— Джак, действай бързо. Обърни се натам, откъдето чуваш гласа ми.

— Няма смисъл.

Въпреки това той се обърна към нея.

6:07, 6:06, 6:05...

— Фоулс е назад и наляво от теб. На около пет метра. Лежи на дивана зад масичката и мисля, че е мъртъв. Ключовете сигурно са в джоба му.

Стори й се, че на лицето му проблясва надежда.

— МЪРДАЙ, по дяволите!

Той запълзя към масичката, опипвайки с една ръка пътя си.

— Точно така, Джак. Почти си стигнал масичката, а той е точно зад нея.

Пел достигна масичката и я изблъска встрани. Напипа дивана, след това крака на Фоулс. Успя да намери джобовете му. Ризата на Фоулс бе мокра, кръвта се стичаше по бедрата му. Ръцете на Пел почервеняха.

4:59, 4:58, 4:57...

— Намери ги, Джак! НАМЕРИ ПРОКЛЕТИТЕ КЛЮЧОВЕ!

— Няма ги! Не са в джобовете!

— Пропуснал си ги!

— **НЯМА ГИ!**

Той претърси и предните, и задните джобове на Фоулс, след това опипа кръста му, както при претърсване на арестант.

— В чорапите! Провери чорапите и обувките!

Тя огледа трескаво стаята. Може би Фоулс бе хвърлил ключовете. На човек са му нужни ключове само да отключи белезниците, не да ги заключи, Фоулс никога не бе имал намерение да ги отключва. Не ги виждаше никъде, а Пел само щеше да загуби време, ако реши да опипва целия под за нещо толкова малко.

— **НЕ ГИ НАМИРАМ!**

Фоулс изстена и се размърда.

— Още е жив!

3:53, 3:52, 3:51...

Тя отново погледна часовниковия механизъм и главоломно намаляващите цифри.

— Въръжен ли е? Има ли пистолет?

— Не, няма.

— Остави го тогава! Обърни се насам. Хайде!

Пел продължаваше да рови из дрехите на Фоулс.

— **ДЖАК, ПО ДЯВОЛИТЕ! ОБЪРНИ СЕ НАСАМ!**

Пел се обърна към нея.

3:30, 3:29, 3:28...

— Вратата се намира зад теб и надясно. Изчезвай.

— Не.

— Много романтично, Джак. Няма що!

— **НЯМА ДА ТЕ ОСТАВЯ!**

Той запълзя към нея, без да обръща внимание на препятствията, зави надясно...

— Насам.

Той се обърна в правилната посока и напипа крака ѝ, едва не закачи бомбата. Прокара ръце нагоре по краката ѝ.

— Говори ми, Каръл. За какво си завързана?

— За решетката на камината. Вградена е в тухлите.

Той прокара ръце по тялото ѝ, напипа дясната ѝ ръка, после белезниците и решетката. Хвана решетката с две ръце и задърпа, лицето му почервения. Опря крак в стената и се напъна, вените на шията му се издуха.

— Здрава е, Джак. Пречките са забити дълбоко.

Той обиколи от другата ѝ страна и хвана друга пречка. Тя усети, че я обхваща странно спокойствие. Чудно как би го определила Дана? Примирение?

— Лост — извика трескаво Пел. — Може би ще успея да я изкъртя. Сигурно имаш нещо, което да използвам.

— Уредът за миене на прозорци.

Уредът бе до отсрещната стена. Изгубиха почти цяла минута, докато Старки насочваше Пел към него. Той го мушна между пречките и натисна.

Металната пръчка се изкриви и се счупи.

Пел я хвърли.

— Трябва ми нещо по-здрово! Ръжен! Някакво желязо!

— **НЯМАМ НИЩО ПОДОБНО, ПЕЛ!! В ПРОКЛЕТАТА КЪЩА
НЯМА НИЩО ТАКОВА!!! НЕ СЪМ НИКАКВА КЪЩОВНИЦА!
МАХАЙ СЕ СЕГА!**

Той изведнъж спря да се суети. Погледна я толкова изразително, че тя се почувства съвсем сигурна, че я вижда:

— Къде е вратата, Каръл?

Тя не се поколеба да му каже. Радваше се, че той най-после ще се махне и че поне през последните три минути ще я освободи от чувството на вина, че е причинила и неговата смърт.

— Зад теб и малко наляво.

Той докосна лицето ѝ:

— Отнесох се лошо с теб, Каръл. Прости ми.

— Стига, Джак. Прощавам ти. По дяволите, обичам те. Сега се махай, моля те.

Той прокара пръсти по крака ѝ, напипа бомбата, вдигна я внимателно и запълзя към вратата.

Старки си даде сметка какво е решил и закрещя яростно:

— **НЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ!!! ПЕЛ, НЕ ГО ПРАВИ!!! НЕ СЕ
САМОУБИВАЙ ЗАРАДИ МЕН!!**

Той продължи към вратата с устройството в лявата си ръка:

— Така е по-добре за мен, Старки. Поне ще загина като герой. Ще дам живота си за жената, която обичам. Това е най-великото нещо, което може да направи човек като мен.

Той се спъна в една масичка, загуби равновесие и изпусна бомбата.

Заопипва пода и Старки разбра, че е твърдо решен да го направи. Да изнесе проклетото устройство, да се взриви с него и да я остави с угризенията ѝ, също както я беше оставил Шугър. Тогава ѝ хрумна единственият възможен изход.

— Пел, чуй ме.

Той отново бе взел бомбата, запълзя към вратата.

— Пел, ЧУЙ! Можем да обезвредим бомбата. Знаем как да обезвредим проклетата бомба!

Той спря и се обърна към нея:

— Колко време остава?

— Не виждам. Обърни я надясно и я наклони настрани.

2:14, 2:13, 2:12...

— Донеси я тук, Джак. Дай да я погледна и ще ти кажа какво да правиш.

— Това са глупости, Старки. Ти просто искаш да умреш.

— Не искам да умирам, Пел! По дяволите, не искам да умирам и не искам ти да умираш! Стига сме си губили времето! Можем да я обезвредим!

— АМА АЗ НЕ ВИЖДАМ!

— ЩЕ ТЕ НАПЪТСТВАМ! Сериозно говоря, Пел. Имаме още малко време, не трябва да го пропиляваме. Донеси бомбата.

— По дяволите!

Пел внимателно се върна при нея. Дишаше тежко, ризата му бе прогизнала от пот.

— Остави я на пода, До мен. Малко по-далеч.

Той изпълни нарежданията ѝ.

— Сега я завърти. Хайде. Да видя колко остава.

1:56, 1:55, 1:54...

— Колко?

— Достатъчно.

Тя отново задържа дъх. Спомни си, когато за пръв път се бе приближила до бомба. Тогава работеше под надзора на Бък и той я

беше научил на номера със задържането на въздух.

— Добре, обърни я на обратно. Дай да видя дъното.

— Нямам клещи, нито ножица. Мисля, че имам ножче.

— Млъквай и ме остави да помисля.

„Човек има право да избира. Може цял живот да съжаляваш за избора си, а може да се освободиш завинаги.“

— Кажете какво виждаш, Каръл. Опиши ми го!

— Черен часовников механизъм „Рейдио шак“, прикрепен върху пластмасова кутия за храна „Тъпъруеър“. Изглежда, че е прогорил дупки в капака, за да вкара жичките. Типично за Червения... всичко е скрито.

— Виждаш ли батерии?

— Сигурно са вътре с всичко останало. Капакът не е прикрепен с тиксо.

Той внимателно опипа часовниковия механизъм, после капака. Старки знаеше, че и на него му минават същите мисли, както и на нея: Червеният можеше да е свързал капака с детонатора, така че да се взриви при отваряне.

„Човек има право да избира. Може цял живот да съжаляваш за избора си, а може да се освободиш завинаги.“

— Отвори го, Джак. От единия ъгъл. Повдигни ъгълчето. Бавно.

По челото ѝ рукна пот.

Пел примигна с невиждащи очи, опитвайки се да фокусира кутията. Навлажни устни и кимна. И на него му минаваха същите мисли. Това можеше да е последната им грешка, но ако се окажеше така, никога нямаше да го разберат. Една десетохилядна от секундата е прекалено кратко време, за да разбереш каквото и да било.

1:51, 1:50, 1:49...

Пел отвори капака.

— Открехни и четирите ъгъла, но не вдигай капака. Искам да го подръпнеш само колкото да проверим колко са натегнати жичките.

Той изпълни нареждането ѝ. Потта започна да се стича в очите ѝ и тя избърса лице в рамото си. Сега примигваше почти толкова често, колкото Пел.

— Усещам как жичките подръпват съдържанието на кутията.

— Това са експлозивът и детонаторът. Жицата има ли празен ход? Той вдигна капака на няколко сантиметра над кутията.

— Да.

— Повдигни капака, докато усетиш, че жичките са натегнати.

Той го направи.

1:26, 1:25, 1:24...

— Добре, сега наклони кутията към мен. Искам да видя какво има вътре.

Когато Пел наклони кутията, съдържанието ѝ се плъзна надолу. Това бе добре. Значи експлозивът не беше закрепен към кутията и можеше да се извади.

Вътре се виждаше къс метален цилиндър като консервена кутия. От горната му част стърчеше контактът на електрически детонатор. Червена и бяла жичка водеха от детонатора през малък разклонител към часовниковия механизъм и две батерии, закрепени с тиксо от външната страна на металната кутия. Друга, тъмночервена жичка свързваше директно батериите с часовниковия механизъм, без да минава през разклонителя. Вместо това бе свързана с малка червена кутийка, от която излизаше бяла жичка, водеща към детонатора. Точно това въобще не хареса на Старки. Всичко беше много просто и обикновено, беше го виждала в стотици взривни устройства... всичко, освен червената кутийка и бялата жичка, водеща към детонатора. Даде си сметка, че те я плашат.

— Кажи ми какво да правя, Каръл?

— Стой и чакай, Пел. Остави ме да помисля. Извади устройството. Явно всичко е закрепено с тиксо, така че няма опасност да се разпадне. Просто хвани бомбата с две ръце и я извади от кутията. Постави я на пода.

Той извади бомбата внимателно, сякаш можеше да я счупи.

— Виждаш ли я добре?

— Да.

1:01, 1:00, 0:59...

— Колко време остава?

— Колкото искаш, Пел.

— Ще се справим ли?

— Със сигурност.

— Изобщо не умееш да лъжеш, Старки.

Сега, когато бомбата беше на пода, жичките се виждаха по-ясно, но Старки още не можеше да си обясни с каква цел е поставена

червената кутийка. Помисли, че може да е детектор за промяна в електрическото напрежение, и това я уплаши. Ако беше такъв, бе поставен с цел да взриви заряда при откачване на батериите или при срязване на жичките — резервен механизъм, затрудняващ обезвреждането на бомбата. Ако срежат жичките или откачат часовниковия механизъм, детонаторът се задейства автоматично.

Сърцето ѝ заби по-силно. Наложил се отново да извие глава, за да избърше потта от лицето си.

— Някакъв проблем ли има, Каръл? — Гласът му звучеше напрегнато.

— Абсолютно никакъв, Пел. Нали с това си изкарвам прехраната. Той се изсмя:

— Боже господи!

— Да можеше и да ни помогне!

Той отново се засмя, но смехът му бързо заглъхна.

— Какво да правя, Каръл? Да не вземе да ми гръмне в ръцете.

Тя предположи, че и в нейния глас се усеща напрежение.

— Добре, Пел, ето какво гледам толкова време. Мисля, че във веригата има детектор за промяна в напрежението. Нали знаеш какво е това?

— Да. Система за самовзривяване.

— Ако опитаме да откачим нещо, ще регистрира промяната и ще взриви бомбата, независимо от часовниковия механизъм.

— И какво ще правим?

— Ще изпробваме късмета си, приятелю. Постави пръсти на часовниковия механизъм и напипай жичките, които минават през капака. Хвани ги от долната страна, по-близо до устройството.

Той го направи.

— Готово.

— През капака минават пет жички. Избери си една. Която и да е.

Той хвана червената.

— Добре, тази няма да я пипаме, затова я отдели от другите и избери друга.

Той хвана тъмночервената.

— Точно тази, скъпи. Проследи я сега и ще напипаш една кутийка.

Тя загледа как пръстите му се плъзгат нежно по жичката и си помисли, че със същата нежност можеха да я гаят.

— Напилах я. От другата страна излизат две жички.

— Това да не те смущава. Преди да изключим часовниковия механизъм, трябва да обезвредим това устройство, а не знам как да го направим. Истината ти казвам, Джак. Не съм виждала такова нещо досега, така че ще импровизирам.

Той кимна мълчаливо.

— Сега внимавай да не прекъснеш някоя жичка, без да искаш. Само отдели детектора от устройството. Просто отмести жичките и постави кутийката на пода.

— И какво да правя с нея?

— Ще я стъпчеш.

Пел дори не мигна. Старки очакваше да ѝ каже, че е полудяла, но той само промълви:

— Добре.

— Може да избухне, Джак. Съжалявам, но може просто да се взриви.

— Нали и без това ще се взриви?

— Да.

— И преди ни се е случвало, Каръл.

— Така е, Пел. Не трябва да ни пука.

Той постави детектора за промяна в напрежението на земята, приклепна и нагласи петата си над него.

— Готов съм.

— Давай, Пел.

Той стовари петата си с все сила върху червената кутийка. Старки едва издиша, сякаш гърдите ѝ бяха стегнати с железни обръчи.

Нищо не се случи.

Пел вдигна крак. Кутийката бе на парчета. А те двамата — още живи.

— Добре ли я смачках, Старки? Успях ли?

Тя се втренчи в парчетата. Сред тях блестяха два малки сребристи ключа. Ключетата от белезниците. Мръсникът ги бе сложил в бомбата.

— Старки?

Тя погледна часовниковия механизъм.

0:36, 0:35, 0:34...

Искаше ѝ се да му извика да вземе ключетата, да я освободи и двамата да избягат, но знаеше, че няма да успеят. Той нямаше да се справи за толкова кратко време.

— Какво да правя? Кажу какво да правя, Каръл.

Нямаше смисъл да му казва за ключовете. Само щеше да го разконцентрира.

— Напипай батериите.

Той опипа бомбата, накрая пръстите му спряха на малката деветволтова батерия, залепена с тиксо от страни на металната кутия.

— Готово.

— Напипа ли жичките, които идват от горната страна? Закрепени са за горната част на батерията.

— Напипах ги. Сега какво?

Ако Старки работеше по сигнал, сега щеше да е облечена в защитния костюм и щеше да разбие бомбата с устройството за обезвреждане от безопасно разстояние. Нямаше изобщо да се приближава до бомбата, камо ли да я пипа, защото никога не се знае от какво може да се взриви, колко стабилен е експлозивът или какви клопки е заложил конструкторът на бомбата. Колкото по-далеч, толкова по-безопасно. Ако можеше да действа по всички правила, нямаше да поеме никакви излишни рискове, а ако поеме някакъв риск, щеше много добре да го обмисли.

— Откъсни я.

Пел не помръдна.

— Откъсни жичката.

0:18, 0:17, 0:16...

— Да, откъсни я! Скъсай проклетата жичка! Няма какво друго да направим. Трябва да отстраним захранването, а няма как иначе да стане. Затова ще изключим батериите от системата и ще се молим да няма обратен механизъм, който да задейства детонатора. Може този мръсник да не се е сетил да постави втори детектор за промяна в напрежението. Може да не се взриви.

Той помълча няколко секунди.

0:10, 0:09, 0:08...

— Е, май само това ни остава.

— Издърпай я рязко, не оставяй жичките да се допрат, след като ги разделиш.

— Добре.

— Направи го изведнъж, Пел. С едно рязко движение. Прекъсни контакта, сякаш животът ти зависи от това.

— Колко остава?

— Шест секунди.

Той обърна невиждащите си очи към нея.

Усмихна се:

— Благодаря, Старки.

— И аз ти благодаря, Пел. Сега издърпай проклетата жичка.

Той я издърпа.

0:05, 0:04, 0:03...

Часовниковият механизъм продължи да отброява секундите.

— Обезвредихме ли я, Старки?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам, Джак.

0:02, 0:01...

Тя затвори очи и се приготви за това, което никога няма да почувства.

— Старки? Добре ли си, Старки?

Тя отвори очи. Часовниковият механизъм показваше 0:00.

— Струва ми се, че оцеляхме — каза Пел.

Джон Майкъл Фуулс не искаше да умира. Имаше чувството, че лети. Чуваше гласовете на Старки и Пел. Даде си сметка, че се опитват да обезвредят бомбата. Прииска му се да се изсмее, но беше прекалено изнемощял. Усещаше как дробовете му се пълнят с кръв. Отново изпадна в безсъзнание. Когато се свести, пак чу гласовете им. Повдигна глава само колкото да ги погледне. И видя бомбата. Бяха успели. Бяха я обезвредили. Тогава Джон Майкъл Фуулс се изсмя, от устата и носа му излязоха червени мехурчета. Мислеха си, че са се спасили. Не предполагаха колко грешат.

Фуулс мобилизира всички сили, за да се изправи.

— Пел, болят ме ръцете.

Пел я държеше в прегръдките си. Беше пропълзъл до нея и я бе притиснал до себе си. Изправи се на колене:

— Кажи как да намеря телефона. Ще се обадя в полицията.

— Вземи първо ключовете и ме освободи. В детектора за промяна на напрежението имаше някакви ключове. Предполагам, че са за белезниците.

Пел клекна:

— Имало е ключове и не си ми казала?

— Нямахме време, Джак.

Пел въздъхна дълбоко, сякаш огромен товар се е смъкнал от плещите му. Следвайки упътванията ѝ, намери ключовете, после се върна при нея. След като се видя свободна, Старки разтри китките си. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, в кожата ѝ сякаш се забиваха иглички.

Фоулс изхриптя и се изтърколи от дивана на пода.

Пел се извърна рязко:

— Какво беше това?

Старки не се разтревожи ни най-малко, Фоулс беше безпомощен като мокър парцал.

— Фоулс падна от дивана. — Тя му извика: — Фоулс? Чуваш ли ме?

Той протегна ръка към столовата. Размърда крака, сякаш искаше да изпълзи натам, но не успя да се помести.

— Какво прави, Каръл?

— Ще се обадя в полицията и на Бърза помощ. Още е жив.

Тя стана и помогна на Пел да се изправи, Фоулс успя да пропълзи покрай масичката, след него остана червена следа.

— Не мърдай, Фоулс. Ще повикам помощ — нареди Старки.

Остави Пел при вратата и отиде при Фоулс, който междуременно бе пропълзъл зад дивана и лежеше с гръб към нея.

— Фоулс?

Той бавно се извъртя към нея. Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна: „Второ устройство! Винаги проверявай за второ устройство!“.

Трябваше да провери за второ устройство, както я бе учил Бък Дагет.

Фоулс притискаше второто устройство до гърдите си. Погледна я с усмивка, със замъглени от кръвта очи:

— Истината боли.

Старки се хвърли назад, имаше чувството, че е закована за пода и краката ѝ не могат да помръднат. Пулсът ѝ отекваше в ушите и тя направи последен болезнен, отчаян, ужасен опит да се добере до Пел и вратата, когато...

... Джон Майкъл Фоулс погледна обагрения в алено свят през собствената си кръв, с която бяха пълни очите му, и натисна сребристото копче, което щеше да му донесе освобождение.

СЛЕД ВРЕМЕ

Старки стоеше на прага на дома, в който живееше под наем, и гледаше къщата на отсрещната страна на улицата. Съседите, чиито имена дори не знаеше, имаха черно чихуахуа. Кучето бе дебело и — според Старки — грозно. То или седеше в предния им двор и лаеше по всеки и всичко, което мине, или излизаше на улицата, за да лае по колите. Шофьорите натискаха клаксоните, но проклетото чихуахуа не даваше пукната пара и ги принуждаваше да го заобикалят. Отначало на Старки това ѝ се струваше смешно, докато преди два дни кучето не дойде да си свърши работата в двора ѝ. Тя се опита да го изгони, но то не помръдна от мястото си и не спря да я лае. Сега мразеше подлата гадина до дъното на душата си.

— Къде си?

— Пуша.

— Ще хванеш рак.

Тя се усмихна:

— Все за такива романтични неща си мислиш.

Изгаряше от нетърпение да се върне в дома си, но ремонтът щеше да отнеме още месец — нов под, две нови стени и подмяна на всички врати и прозорци. След взрива нямаше врата или прозорец, които да са запазили правоъгълната си форма.

Когато бомбата избухна, Старки почти се беше добрала до Пел. Ударната вълна я хвърли върху него, а после запрати и двамата във вратата. Точно това ги спаси. Изхвърчаха на двора. Бяха нарязани от стъкла и трески и не чуваха в продължение на две седмици, но можеше да бъде и по-зле.

Старки допуши цигарата и хвърли фасата на двора. Избягваше да пуши в къщата, защото димът дразнеше очите му. Вече двамайсест и три

дни не беше слагала алкохол в устата си. Когато окончателно го откажеше, може би щеше да опита да откаже и пушенето. Налагаше се.

Нямаше да го съдят. От Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия отначало вдигнаха голяма врява, но Старки и Пел бяха заловили Червения, а това значеше много. Дори му оставиха пенсията по болест — никой няма да оцети човек, който е изгубил зрението си при изпълнение на служебния си дълг.

Съдбата на Старки още не беше известна. Беше си наела добър адвокат и разполагаше с подкрепата на Морган, така че вероятно щеше да ѝ се размине. Бе взела един месец отпуск, щяха да я разследват след това. Морган ѝ беше обещал, че ще уреди нещата, и тя му имаше доверие. Бари Келсо се обаждаше от време на време, за да се осведоми за здравето ѝ. Тя установи, че ѝ е приятно да го чува. Бет Марцик не я потърси.

— Ела. Искам да погледнеш нещо — прикани я Пел.

Сякаш, ако тя види нещо, и той ще може да му се наслади.

Установи, че това също ѝ харесва. Много.

Джак бе поставил свещи из цялата спалня. Стояха в ниски свещничета и чинийки и блестяха от гардероба, раклата и двете нощни шкафчета. Тя го загледа как поставя последната — напипа фитила, запали го с една от запалките ѝ, покапа внимателно парафин в една чинийка и закрепил свещта отгоре. Никога не молеше за помощ. Тя се изкушаваше да му помага от време на време, но никога не се натрапваше. Той дори приготвяше храна. Плашеше я до смърт, когато се заемеше с вечерята.

— Какво мислиш?

— Страшно са красиви, Джак.

— За теб са.

— Благодаря.

— Не мърдай.

— Тук съм.

Той се насочи към гласа ѝ, заобиколи леглото и за малко да я пропусне. Тя протегна ръка и го докосна.

Откакто го изписаха от болницата, Пел живееше при нея. Бе изгубил зрението си безвъзвратно. Нито той, нито тя знаеше дали това съжителство ще е постоянно, но всичко бе възможно.

Старки го придърпа към себе си и го целуна:

— Ела.

Той се усмихна и седна на леглото. Тя отиде до прозореца и спусна щорите. Навън още беше светло и при спуснати щори цялата стая бе огрята от червеникавия пламък на свещите.

Свали дрехите си, хвърли ги на пода и се отпусна в прегръдките му. Остави го да я гали. Пръстите му леко докосваха старите и новите ѝ белези. През първата им нощ в леглото тя се бе уплашила. Той виждаше с пръсти!

— Красива си, Каръл.

— Щом казваш...

— Сега ще ти го докажа.

Дъхът ѝ секна от ласките му.

Бе извървяла дълъг път, а ѝ оставаше да извърви още по дълъг. С Пел щеше да ѝ бъде по-лесно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.